

உதா துண்

முன்றாம் ஆண்டுத் தொடக்கச் சிறப்பிதழ்- 1994
விழைகூழ் 5.

பக்தி

கீதையின் உறுதிப் பொருள்கள் யாவும் கண்ண பெருமானே அருளியவை என்று சொல்லப் படுகிறது. அதற்கும் மேலாக கீதையின் ஆசிரியனே, அதை எழுதியவனே பகவான்தான் என்றும் நம்பப்படுகிறது. இந்த நம்பிக்கை மிகவும் பாமரத்தனமானது என்பதை எந்த பக்திமானும் உணர்ந்ததே இல்லை. கீதையில் இணைப்புச் சுலோகங்களாகப் பல வருகின்றன. தெருக்கூத்தில் கட்டியங்காரன் தோன்றி கதையை நகர்த்திக் கொடுப்பானே, அப்படியான சுலோகங்கள். அவற்றையும் சேர்த்துத்தான் கீதை முழுமையடைகிறது. கீதையை வியாசன் என்னும் மகா ஞானி பரந்தாமன் சொன்னதாக எழுதி வைத்தான். சொல்லப் போனால், சம்ஸ்கிருதத்தையே திருத்தமான ஒரு மொழியாகச் செப்பம் செய்து கொடுத்தவனே அவன் தான். அவன் கருத்தாக்கம் முழுவதையும் பகவான் மேல் ஏற்றி, அவனுக்கு இதில் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை என்பது போல் ஓரம் கட்டுவது எத்தனை பெரிய மோசடி! பகவான் அருளியவை என்று நம்பும் படியாக படைத்த அவனல்லவா வணக்கத்துக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியவன்! ஆனால், பக்தி இப்படி பகவானைப் பிடித்துக் கொண்டது. மௌடிகமான நம்பிக்கையில் பிறந்த மௌடிகமான பக்தி. மனிதக் கருத்துக்களையே தெய்வக் குரலாக ஏற்றி, பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட- மனிதப் பாகுபாடு பேசும் முன்னோர்களே, இன்றைய சமத்துவம் பேசும் மனிதனைவிட எல்லா வகையிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்று நம்பும் தன்னலம் பேணும் நம்பிக்கை.

புத்தாண்டும் பொங்கலும்

சி. கணேசமூர்த்தி

வாழ்த்து அட்டைகள் வாங்கி
அஞ்சலில் அனுப்பினோம்.

சுண்ணாம்பால் சுவரை
வெள்ளையாக்கினோம்.

வண்ணங்களால் வாசலில்
கோலமிட்டோம்.

மகிழ்ச்சி தருமென்றே
புத்தாண்டை வரவேற்றோம்.

இனிக்கும் என்றே நம்பி
பொங்கலையும் வரவேற்றோம்.

வந்ததோ
பூகம்பமும் புயலும்தான்.

அவைகள் போன மாதமே
பொங்கலைக் கொண்டாடிவிட்டு
மயானத்து மேடுகளில்
மனிதச் சக்கைகளை
வீசிவிட்டன.

கேட்டதும் துடிப்பது,
துடித்ததும் மறப்பது;
இந்தக் கலையில் மட்டும்தான்
நம் எல்லோருக்கும்
டாக்டர் பட்டம்.

எனவேதான்
சுற்றியிருப்பது
சுகோடாயிருந்தாலும்
சுறுசுறுப்பாகிவிட்டோம்
வருடத்தை வரவேற்க
வழக்கம் போல.

இனிமையாய் வரவேற்றால்
நடப்பது நல்லதாகுமாம்:
நம்பிக்கை!

சோகமே இல்லாத
ஆண்டொன்று உண்டா?

விலைவாசி இறங்கி
வயிறு புடைத்த ஆண்டு எது?

படிக்க அலைந்தவன்
இப்போது பிடி சோற்றுக்கு.

அவன் சுமையை இறக்க
எந்த ஆண்டு முன்வந்தது?

உழுபவனின் துயரத்தை
உண்பவனை உணர வைத்தது
எந்த ஆண்டு?

வயலில் நின்று
காய்ந்து நனைந்தவனுக்கு
தீர்வு சொன்னது எந்த ஆண்டு?

நம் எல்லோருக்கும் தெரியும்
ஆண்டுகள் மட்டும்
ஆனந்தத்தைக் கொண்டுவரும்
தோணியல்ல என்று.

அது
நாட்களின் எண்ணிக்கை!
நாட்காட்டித் தாள்கள்
கிழியக் கிழியத்
தானாய் வருவது.

அப்புறம் ஏன்
'இனிக்கும் புத்தாண்டே!
பொங்கும் பொங்கலே!' ?

பொங்கலை சங்கராந்தி ஆக்கி
புரட்டுகள் புரிவோர்
பூரிக்கட்டும்.

உனது
பொற்காலத்தை நோக்கி
உனது நடை திரும்புகிறவரை
ஆண்டுகளை வரவேற்காதே.

ஆண்டுகள் அனைத்தையும்
ஆனந்திக்கச் செய்யும்
அற்புத சக்தி
உனக்குள் தானே
ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறது!

ஆண்டுகளுக்காக
நீ நகர்வதை விட
ஆண்டுகளை
உனக்காக நகர்த்து.

ம்... ம்... ம்...

வெற்றி

எடுத்த காரியம் யாவினும் வெற்றி,
எங்கு நோக்கினும் வெற்றிமற் றாங்கே.
விடுத்த வாய்மொழிக் கெங்கணும் வெற்றி,
வேண்டி நேனுக் கருளினள் காளி;
தடுத்து நிற்பது தெய்வத மேனும்
சாகு மானுட மாயினும் அஃதைப்
படுத்து மாய்ப்பள் அருட்பெருங் காளி,
பாரில் வெற்றி எனக்குறு மாறே.
எண்ணு மெண்ணங்கள் யாவினும் வெற்றி,
எங்கும் வெற்றி, எதனினும் வெற்றி.
கண்ணு மாருயி ரும்மென நின்றாள்
காளித் தாயிங் கெனக்கருள் செய்தாள்;
மண்ணும் காற்றும் புனலும் அனலும்
வானும் வந்து வணங்கிநில் லாவோ?
விண்ணு னோர்பணிந் தேவல்செய் யாரோ?
வெல்க காளி பதங்களென் பார்க்கே.

—மகாகவி பாரதியார்

விளம்பர உதவி:

ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்

● பொருள் போக்குவரத்து சம்பந்தமான

அனைத்து பிரச்சனைகளுக்கும் சுலபமான தீர்வு

ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்

● இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக வணிகப்

பெருமக்களின் நம்பிக்கைக்குரிய தேர்வு

ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்

● உங்களுக்கு ஏற்றதொரு பார்சல் சர்வீஸ்

ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்

எங்களது சேவையை உங்களுக்குத் தொடர

எங்களுக்கு ஒர் வாய்ப்புத் தாரீர்!

குறைந்த கட்டணம்... விரைந்த சேவை.

ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்

10/13-15, காளிங்கராயன் தெரு,
ராம்நகர், கோவை-641009.

கவிதாசரண், ஜனவரி, 1994

கவிதாசரண்

தமிழல்படைப்பிலக்கியமாத இதழ்

ஜனவரி, 1994

மாதத்தின் மையத்தில்
வெளி வருகிறது.

தனி இதழ் விலை ரூ. 3.

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 36.

ஆயுள் சந்தா ரூ. 400.

சந்தாவை M.O செய்க.

இதழ், நன்கொடையோ அன்
பளிப்போ பெறுவதில்லை.
எந்தத் தொகையும் சந்தா
வாகவே ஏற்கப்படுகிறது.

படைப்பாளர்கள் தம் படைப்பு
களுக்குப்பொறுப்பேற்கிறார்கள்.

படைப்புகளை அனுப்ப மற்றும்
தகவல் தொடர்புகளுக்கு:

ஆசிரியர், கவிதாசரண்,
31, டி.கே.எஸ். நகர்,
சென்னை-600 019.

இதழை 580, T.H.Road, சென்
னை-21 இலிருந்து வெளியிடுபவ
ரும் ஆசிரியரும்: கவிதாசரண்.
ஆல்வெல் சிரஸ், 31, T.K.S.
நகர், சென்னை-19 இல் அச்சிடு
பவர்: திருமதி கவிதாசரண்

“மனித நேயப் பார்வையோடு
தமிழின் கலாச்சார மதிப்பீடுக
ளையும் பண்பாட்டுப் பரிமாணங்
களையும் இலக்கியத் தேடலாக்
கும் இதழியக்கப் பயணம்.”

மகிழ்ச்சி!

1993ஆம் ஆண்டுக்கான
சாகித்திய அகாதெமி விருது
தமிழில் மூத்த எழுத்தாளர்
திரு எம். வி. வெங்கட்ராயின்
“காதுகள்” நாவலுக்கு வழங்
கப்பட்டிருக்கிறது. மகிழ்ச்சி!

அச்சம்!

“தில்லியில் வசிக்கும் தென்
னிந்தியர்களின் மொழி, கலாசா
ரம் ஆகியவற்றுக்குத் தீங்கு வரா
மல் தில்லி மாநில அரசு பாது
காப்பு அளிக்கும் என்று முதல்
வர் குரானா உறுதிமொழியளித்
தார்.” —செய்தி.

—இதைப்போலவே வட இந்தி
யர்களுக்கு, தென்னிந்திய
முதல்வர் உறுதிமொழியளிக்க
வேண்டும். இரு இந்தியர்க
ளும் சமத்துவம் பயில இனி
என்ன வழி?

அறிவிப்பு!

அடுத்த இதழ்
14-3-1994 ஆம் நாள்
வெளிவரும்,
கூடுதல் கணங்களுடன்.
விலை ரூ. 6.

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள்,
ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

தவசரண்

தமிழில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

மலர் மூன்று

ஜனவரி, 1994

இதழ் ஒன்று

ஐயமே வேண்டாம், இது கதைதான். ஆனால், கட்டாயம் படியுங்கள். 'இதை இதை வெட்டிவிட்டால் கதை, இழுத்துக் கட்டிய பெண் மாதிரி விண்ணென்று ஆகிவிடும்' என விமர்சிக்கலாம். 'ஒன்று மில்லாததை வைத்துக் கொண்டு திறமையாகப் பக்கம் ரொப்பும் வேலை' என்றும் வாழ்த்தலாம். எதுவானால் என்ன? சொல்வதுதான் முக்கியம்.

பட்டுப் போர்வைக்குள் ஒரு துக்கிரி முயக்கம்

அவன் ஒரு இலக்கியவாதி.

'அரசியல்வாதி'யைப் போல அது ஒரு கெட்ட வார்த்தையாக இன்னும் பட்டியலிடப்படாததால், 'இலக்கியவாதி' என்று அறியப்படுவதில் அவனுக்கு எந்தக் கூச்சநாச்சமும் இல்லை.

தன் எழுத்துக்கான மொழியை அடையாளம் கண்டபோதே, தான் எழுதுவதற்கான நோக்கமாக இவ்வாறு நினைத்தான்:

"பிற எழுத்தாளர்கள் பிறவிப் பயனாகக் கருதிப் பெறத் துடிக்கும் எந்தப் பரிசும் என் படைப்புக்குக் கிடைக்கும்போது, அதைத் தயக்கமின்றிப் புறக்கணிக்க வேண்டும்."

தீர்மானித்த புதிதில், அவன் படைப்பின் தராதரத்தையும் மீறி, வலிந்து புகழ் பெறக் கையாளும் வணிக உத்தி போல இது நெருடியது என்றாலும், போகப்போக, மனிதப் போக்குகள் புலப்படப் புலப்பட, "மலினப்பட மறுக்கிறவன் இப்படித்தான் எதிர் முகம்

காட்டி, இழப்புக்கு அஞ்சாமல், அமைப்பியல் ஆபாசங்களுக்கெதிரான தன் அறச் சீற்றத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டும்," என்றும், நியாயமே மேலோங்கியது.

எதிர்முகம் காட்டுவது அவனுக்கு ஒன்றும் புதிதல்ல. எதிர்ந்திசைப் பயணிகளுக்கு அவன் காட்டும் எதிர்முகம், உண்மையில் அவனது நேர்முகம் அல்லவா? இது அவனுடைய கணிப்பு.

இந்த முகம் காட்டலில் அவ்வப்போது நேரும் கடுமையான இழப்பும், தன்னிரக்கம் கொள்ளும்படியான தனிமைப்படலும் கூட அவனுக்குப் பழகிப்போனவைதான். பொருளாயினும் நட்பாயினும் கழித்துக் கட்ட வேண்டியவைதாம் கழிந்து போகின்றன என்றொரு கணக்கு அவனுக்கு. இல்லாமற் போனால், இதற்குள் அவன் தூக்கிச் சுமக்க முடியாதபடி, பிணம் போலக் கனத்துப் போயிருப்பான் என்று பட்டது.

'கனம்' அவனது கவனத்துக்கு வந்ததுகூடத் தன்னியல்பான மொழியாடலில்தான்.

அவன் கல்லூரி மாணவனாயிருந்த காலத்தில், நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின், ஒருநாள் தன் அக்காள் வாழ்க்கைப்பட்ட ஊருக்கு சீர் கொடுக்கப் போயிருந்தான். அவனைப் பார்ப்பதற்காக ஊர்ப் பெரியவர் ஒருவர் தேடி வந்தார்.

"தம்பி, நல்லா இருக்கிங்களா? முன்னப் பாத் துக்கு இப்ப ரொம்பப் பொசுக்குன்னு தெரியறீங்களே. உடம்பைத் தேத்திக்க ணுங்க்யா," என்று அக்கறையோடு சொன்னார்.

"வாழ்க்கையில நாம எவ்வளவோ சுமக்க வேண்டியிருக்கும் போல தோணுதுங்களே. போதாக் குறைக்கு இந்த உடம்பையும் ஒரு சுமையாக்கிக்கணுங்களா!" என்று இயல்பாகச் சிரித்தான்.

"யப்பா! யப்பா! மன்னாப்புய்யா. ஒரு சொல்லுன்னாலும் என்னமா சொல்லிட்டீங்க! என்னயிலல் பொசுக்குன்னு விழுத்திட்டீங்க! இவ்வளவு காலத்துக்கப்புறம் உங்க ஐயாவோட ஞானத்த சேவிக்கிற பாக்கியம் வாச்சிருக்கு பாத்திங்களா. இதுக்குத்தான் கொடுப்பினைங்கறது."

அவனுடைய தந்தை நல்ல ஞானவான் என்று ஊரே பேசக் கேட்டிருக்கிறான்; பார்த்ததில்லை. அவன் குழந்தையாய் இருந்த போதே போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார்.

ஆனால் அவருடைய திரண்ட செல்வமாக அவன் பெற்றதெல்லாம் புகழ்மிக்க தமிழ் நூல்கள்தாம். தொல்காப்பியத்தில் தொடங்கி வள்ளலார் வரை, சங்க இலக்கியங்களோடு, புராண, இதிகாச நூல்களும், பக்தி இலக்கியங்களுமாக நிறையவே திரட்டி வைத்திருந்தார்.

அவை வெறும் காகிதங்களாக மட்கிப் போகாமல் இருக்கத் தானோ என்னவோ, காலங்கடையில் அவனுக்குத் தந்தையான தோடு, அவனுடைய தாயாருக்கும் ஒரு கட்டளை பிறப்பித்தார்:

"என்ன இக்கட்டு வந்தாலும் சரி, துவண்டு போகமே, இவனை

ஓகோன்னு படிக்க வைக்கணும். இந்த ஊருக்கு இவன் தான் முதல் படிப்பாளியா, மூத்த படிப்பாளியா இருக்கணும். செய்வியா?"

“எதைக் கொண்டு செய்வனுங்க?”

“இது உன் தலைல நான் சூட்டுற கிரீடம்னு நினைச்சுக்க. செய்திருவே. உன்னைப் பார்த்து இந்த ஊரே படிக்கும். ஒரு பொம்பளையால முடிச்சது நம்மால முடியாதானு, நீ நடக்கிற பாதையிலே இந்த ஊர் உன் கால் பார்த்து கூட வரும். என்ன? வீம்புக்குப் பாறாங்கல்ல சுமக்கச் சொல்றனோ?”

“கல்லுன்னாலும் எவக்கு கிரீடந்தாங்க. நடக்கிறேங்க.”

நடந்தார். ஊரும் அவர் கால் பார்த்து நடந்தது. வெளியுலகத்துக்கு அவன் படிப்பு சராசரிதான் என்றாலும் அந்தச் சிற்றூருக்கு அது ‘ஓகோ’தான். ஒரு பத்தாண்டு காலம் அவன் சாதனையை யாரும் முறியடிக்கவில்லை. எது எப்படியாயினும் தன் தந்தையின் சொத்துக்குத் தன்னைத் தகுதியுள்ள பிள்ளையாக்கிக் கொண்டான்.

ஆக, அவனுக்கு இலக்கியம் தமிழாகத்தான் அறிமுகமானது. பின்னர்தான் வாழ்க்கையாக, நேசமாக, உணர்வாக, மற்றதாக.

இலக்கியமும் தமிழும் இணைவாகப் புரிபட்ட போது அவனுக்கு விடலைப் பருவம். வழி காட்ட ஒரு முன்னோடி இல்லாமலும், பகிர்ந்து கொள்ள ஒரு தோழமை இல்லாமலும், மொழியில் மறைந்துள்ளதை வெளியில் இழுத்து வந்து தோழமை தேட முனைந்த போது— இலக்கியம் என்பதே, இறைக்க இறைக்கப் பொங்கிப் பெருகும் பாலியல் ஊற்றுதானோ என்று அவனை மருட்டியது. அப்போது தமிழ்தான் அவனை மதுரமாக்கி, வயதின் முறுக்கிலேயே வக்கரித்துக் கொண்டு போய் விடாமல், வயதை மீறியும் வளரவைத்தது; வளர வளர, இந்த பிரபஞ்சமே பாலியல் நாட்டமென்னும் காற்றடைத்த பல்லாந்தான் என்றும், காற்றின் உள்ளிருப்புதான் பல்லானில் தீட்டப்பட்ட வாழ்க்கைச் சித்திரங்களை அலுப்பு சலிப்பில்லாமல் உயிரோவியங்களாக்கி வைக்கிறது என்றும் தெரிய வந்தது.

அவன் படித்த முதல்நூல், அதிவீரராமபாண்டியனின் நைடதம்!

அவனுடைய இலக்கிய வேட்கை இடைவிடாத படிக்கும் பழக்கமாக மாறியது. வெளியுலகில் இன்றுவரை படித்துக்கொண்டிருக்கிற யாவுமே அவன் வீட்டு நூல்களுக்கான விளக்கம் தேடித்தானோ என்று படுவதுண்டு. மனிதனின் நிற்கும் தளங்கள்தான் மாறிக் கொண்டிருக்கின்றனவே தவிர நினைக்கும் மனங்களின் எல்லாப் பரிமாணங்களும் ஏற்கனவே கணிக்கப்பட்டதாகவே தோன்றியது. அதனாலேயே, நவீன இலக்கியங்களும், இலக்கியப் போக்குகளும் கூட பரிமாணங்கள் பேசும் தொடர் இழையாகத்தான் அவனைத் தொடுகின்றன.

அந்தக் காலத்துப் படைப்பாளர்கள் மேல் அவன் பொறாமைப் படுவதுண்டு. தங்கள் தெளிவை, நின்று நிதானித்து, சலித்துப் புடைத்து, மென்று செறித்து, தேர்ந்த சொற்களில் பாடம் செய்யத் தெரிந்தவர்கள். காலத்தை மீறி அவர்கள் நிற்கக் காரணம், தங்கள்

மெய்யுணர்வைக் கொட்டி வைக்க மொழி மீது அவர்களுக்கிருந்த மெய்யான ஆளுமைதான் என்பது அவன் எண்ணம்.

ஆனால் இன்று?

‘பண்டிதனாயிருக்கத்தான் மொழியறிவு தேவையே தவிர, படைப்பாளியாயிருக்கவல்ல’ என்றொரு சித்தாந்தமே உருவாகியுள்ளது. இலக்கிய வெளிப்பாடுகளோ, நிறைவைப் பற்றியும் நிலைப்பைப் பற்றியும் கவலைப் படாமல், உத்திகளின் கொலுப்பொம்மைகளாகவே அமைகின்றன. இலக்கியவாதி தனக்குத் தானே அன்னியப் படக் கற்றுக் கொண்டுவிட்டான். அவன் மொழியாளுமையோ மனம் விடைக்கும் உள் நோக்கம் கொண்டுவிட்டது.

இந்த மொழி மறுப்புச் சித்தாந்தம் அரங்கேறியதற்கான மூல காரணமாக ஒன்றைச் சொல்லலாம். மொழியாசிரியர்களில் பெரும்பாலோர் சமகால இலக்கியத்துக்குத் தங்களை அன்னியப் படுத்திக் கொண்டனர். எழுதக் கற்ற சிலரோ இந்தச் சித்தாந்தவாதிகளின் சீடகோடிகளாய்த் தங்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டனர்.

இச் சித்தாந்தம் தோன்றிய காரணம் பற்றி அவன் சிந்தித்ததுண்டு. மேலை மரபுகளின் இலக்கியப் போக்குகளைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்த பலர் தமிழை முறையாகக் கற்காதவர்கள். அது ஒன்றும் தற்செயல் அல்ல. தமிழைத் தங்கள் தாய்மொழியில்லை என்று கல்வி நிலையங்களில் அறுபதுகளில் கூடப் பதிந்து கொண்டவர்கள் அவர்கள். தமிழின் மீது தங்களின் மரியாதையின்மையைக் காட்டிக்கொள்ளவே தமிழைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்தவர்கள். எதுவும் தம் புத்திக் கூர்மைக்கு அடுத்தபடியாகத்தான் என்னும் தன்னுணர்வு கொண்டவர்கள். நவீன இலக்கியம் தமிழுக்கு வந்த போதே படைப்பிலக்கியத்தை அளக்கும் துலாக் கோலைத் தங்கள் பேனா முள்ளில் தொங்கவிட்டுக்கொண்டவர்கள். சொகுசும் சுகந்தமும் நளினமுமே நல்ல இலக்கியத்தின் எல்லைகள் என்று நிர்ணயித்தவர்கள். நெருக்கடி காலத்தில், ‘நானும் தமிழன் தான்’, ‘நான் ஒன்றும் தமிழ் துவேஷி இல்லை’ என்று அடையாளப் படுபவர்கள். இக்கட்டிலும் வக்கணையாகத்தான் பேசுவார்கள் என்பதைத் தெளிவாய்ப் புரிய வைக்கவே ஞானக்கூத்தன், “எனக்கும் தமிழ்தான் மூச்சு. ஆனால் பிறர்மீது விட மாட்டேன்,” என்றொரு கவிதையே எழுதி வைத்துள்ளார்.

இவர்கள் பாதையிலேயே நடந்து, பார்வையை மட்டும் மேலும் வீசிப் போட்டு, இலக்கியத்தின் எல்லைகளை விரிவு படுத்தி, இன்னொரு அலை வரிசை இப்போது தோன்றியுள்ளது. அசலான படைப்பிலக்கியத்தை மீட்டெடுக்க வந்தவர்களாகவே அடையாளம் பெற்ற அவர்கள், ஒரு திடீர் கிறக்கம் போல, பிறன் வைக்கும் பெயருக்குப் பிள்ளை பெறுகிறவர்களாகவும், பிறன் கருவைச் சுமந்து பெற்றுத் தருகிறவர்களாகவும் சமீபத்தில் பணத்துக்கு வேசையாடுகிறார்கள். இதை இப்படியே தொடர்ந்தால், காலப் போக்கில்

துணுக்கெழுதிப் பிழைக்கும் புழுக்களாகக் கரைந்து போவது அவர்களுக்கொன்றும் கடினமாயிருக்காது.

—மொழியறிவில் இந்தப் படைப்பாளிகள் தொடக்கப் பள்ளியில் கற்றிருக்க வேண்டிய சில அடிப்படை விதிகளைக் கூட அறிந்திருக்கவில்லை. அந்த அறியாமையையும் கூட இலக்கியத்தை மீட்டெடுப்பதற்கான மீறல் தத்துவமாக்கப் பார்க்கிறார்கள். மொழிக்கு ஒரு மூலப் பண்பு உண்டு; மொழியைப் பேசுகிறவனின் பண்பாட்டை வார்த்தெடுக்கும் பண்பு. இவர்கள் எழுத்து அதையும் உடைக்கிறது. இவர்களுக்கென்று மொழி மதிப்பீடுகள் இல்லாமையால், புழக்கத்தில் உள்ள பல நல்ல சொற்களைக் கூட ஒதுக்கிவிட்டு, பிற மொழிச் சொற்களைப் போடுகிறார்கள். கேட்டால் யதார்த்தம் என்கிறார்கள். இவ்வளவும் போதாதென்று புதிதாக சொல்லாக்கம் வேறு செய்கிறார்கள். அவற்றுள் பல வேரில்லாத விகண்டைகளாய்க் காற்றில் வளர்கின்றன. இன்றைய தமிழ் நாட்டின் வெகு மக்கள் தொடர்பாளர்களே இவர்கள்தாம்.—

“So what? இலக்கியம் வளர்ந்துக்கிட்டேத்தானே இருக்குது?” என்றார் அவனுக்குக் காது கொடுத்து நின்ற ந(ண்)பர்.

“பயங்கரவாதமா இது? ஆனாலும் உங்களுக்கு ஆங்கிலம் நல்ல அசல்.”

“நல்லதுதானே?”

“நகல் எடுக்கத்தானே?”

“நான் திருடன்னு சொல்றீங்களா?”

“சே, சே. யாரும் அப்படிச் சொல்லிக்கறதில்லே. மேல் நாட்டு இலக்கியம் ரொம்பப் பேரை எழுதத் தூண்டியிருக்கு. தமிழ்ல நவீனம் பொறந்ததுக்கு அதுவும் காரணம்தானே? இன்னிக்கின்னு இல்லே. மணிக்கொடி காலத்திலேர்ந்து. அதுக்கு முன்னாடியிருந்து. நவீன இலக்கியத்துக்கு முன்னோடிகள் இல்லாமலா?”

“நண்பரே, ஒன்னு நீங்க பண்டிதரா இருங்க. இல்ல படைப்பாளியா இருங்க. ரெண்டுமா வேண்டாம். ஒரு படைப்பாளி இப்படி தன்னை வீணடிச்சுக்கறது வருத்தத்துக்குரிய விஷயம். ஒவ்வொன்றுக்கும் மாற்றுப் பார்வை உண்டுங்கறத நீங்க விளங்கிக்கணும். பிற மொழிச் சொற்கள் தமிழ்ல கலக்கறதைப்பற்றி குறையா சொல்றீங்க. இது தேவையில்லாத கவலை. தமிழ்ல எவ்வளவோ சம்ஸ்கிருதச் சொற்கள் கலந்திருக்கு. சமீபத்தில் ஆங்கிலமும் கலந்திருக்கு. ஏன் கலந்துச்சு? தமிழ்ல பற்றாக்குறை இருந்ததால்தானே? தமிழை வளப்படுத்தத்தானே. இந்தக் கலப்பு நம்ம மொழியையே கம்பீரப்படுத்தியிருக்கு தெரியுமா? உதாரணத்துக்கு இந்த ‘கம்பீரம்’ என்ற வார்த்தையையே எடுத்துக்கங்க. எவ்வளவு கம்பீரமா ஒலிக்குது! இதுக்குப் பதிலா அது என்ன... மிடுக்கு... மிடுக்குதானே? அதைப் போட்டுப் பாருங்க. எப்படி லொடுக்குன்னு இருக்குது? அந்த ரீங்காரம் கேக்குதா?”

“நீங்க தப்பா எடுத்துக்கவேன்னா ஒன்னு சொல்றேன்.”

“தாராளமா சொல்லுங்க. என் முதல் நாவலைப் படிச்சிட்டு ‘இது திருட்டு நாவல்’னு சொன்னீங்க. சிலர் பாராட்டினா லாபம். நீங்க சபிச்சா லாபம். அந்த நாவல் இதுவரைக்கும் ஆறு பதிப்பு தீர்ந்திருக்கு. நீங்க என்ன வேணும்னாலும் சொல்லலாம்.”

“நீங்க உங்க குழந்தையை அன்போடும் ஆசையோடும் ‘கழிசடை கழிசடை’ன்னு தொடர்ந்து ஒரு மண்டலம் கூப்பிட்டுக் கிட்டு வாங்க. அதுக்கப்புறம் ஒரு மாறுதலுக்கு, ‘கண்ணை’ன்னு கூப்பிட்டுப் பாருங்க. ரொம்ப அசிங்கமாகவும் அன்னியமாகவும் ஒலிக்கும். புரியுதுங்களா?”

“உங்களைத் திருத்த முடியாது. வர்றேன்.”

மெய் வழிச்சாலை சிவச்சுடர் அனந்தரைத் தெரியுமா?

‘சிற்றின்பத்தை அனுபவித்தவனுக்குப் பேரின்பம் எளிதாய்ச் சித்திக்கும்’ என்று போதித்தவர். அவருடைய கடைசிக் காலத்தில் மெய்வழிச்சாலை மடத்தில் சுவர், தரை, தோட்டம், எங்கும் ஒளித் துவைக்கப்பட்டிருந்த தங்கக் கட்டிகள் பாளம் பாளமாய் வெட்டி யெடுக்கப்பட்டன. எல்லாம் வெளிநாட்டுக் கட்டிகள். கண்ணதாசனின் “கட்டித்தங்கம் வெட்டுயெடுத்து...” என்னும் பாட்டைக் கேட்கும் போதெல்லாம் மெய்வழிச்சாலை தங்கவேட்டைதான் அவன் நினைவுக்கு வரும்.

அந்த அனந்தரை அவன் ஒருமுறை சந்தித்தான். சந்திக்கக் காரணமாயிருந்தவர் அப்போது தமிழ்நாடு நாளிதழின் சென்னைப் பதிப்பில் துணையாசிரியராயிருந்த ஜே. வி. கண்ணன் அவர்கள். அவரும் ஒரு அனந்தர். சிவச்சுடர் அனந்தர் பற்றி விரிவாகச் சொல்லி அவர் எழுதிய செய்யுள் நூலையும் படிக்கக் கொடுத்தார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சென்னை வந்திருந்த சிவச்சுடர் அனந்தரைப் பார்க்க அவனை ஒருநாள் அழைத்துச் சென்றார்.

ஸ்டெல்லாமேரி கல்லூரிக்கருகே ஒரு சீடரின் வீட்டில் முகாம். ஜே. வி. கே. யும் அவனும் சென்ற போது சிவச்சுடர் அனந்தரின் இரு மகன்களும் பாடிக் கொண்டிருந்தனர். அச்சிறுவர்களின் குரல் அவனை அப்படியே உருக்கிவிட்டது.

அனந்தருக்கு அப்போது 115 வயதுக்கு மேலாம். பிறப்பால் ஒரு முஸ்லிம். தந்தை பெரியாரின் தகப்பனாரோடு வாணிகம் செய்தவராம். வள்ளலாரோடு ஒன்றாய் விளையாடியவராம். சொன்னார்கள். அவருடைய பிள்ளைகளுக்கு 15, 16 வயதுகள் இருக்கலாம். துடைத்து வைத்த விளக்கைப் போல் இருந்தார்கள். அன்று பாட்டோடு முடிந்தது.

அச்சிறுவர்களின் சங்கீதக் குரலை மீண்டும் கேட்கும் ஆவலோடு மறுநாள் அவன் மட்டும் அங்கே சென்றான். காலை நேரம். கூட்டம் இருந்தது. சிறுவர்கள் இருந்தனர். பாடுவார்கள் என்பதற்கான குறிப்புகள் இல்லை.

நின்ற இடத்திலிருந்தே வணங்கிவிட்டு அவன் அமர்ந்த போது, அனந்தரின் பாதங்களை மெல்லப் பிடித்து விட்டவாறு, இரு கன்னங்களிலும் கண்ணீர்த் தாரையை ஒழுக்கியபடி ஒரு மாமி அமர்ந்திருந்தார். அது அழகையில்லை.

அவர்கள் இருவரையும் அந்த நிலையில் பார்த்த போது, ஏதோ போன பிறவியில் அந்த மாமி அவருக்கு மகளாகப் பிறந்திருந்து, இந்தப் பிறவியில் இருவரும் அதை உணர்ந்து கொண்டது போல அத்தனை பாந்தமாய் இருந்தது.

அந்த மாமி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்:

“நம்மாத்துக்கு வந்து, என் கையால் ஒருவாய் பாலாவது அருந்தி எங்களை ஆசீர்வதிக்கணும். இந்தக் காலைப் பத்தினதுக்கு எனக்கு அது போதும்.”

“சரி, வர்றேன். நாளைக்கு அதுக்கு நேரம் ஒதுக்கிடலாம், அல்லவா? போதுமா?” என்றார். பளிச்சென்று அரவணைக்கும் படியான குரல். அவனைக் கவர்ந்தது.

பக்தர்கள் கேட்பதும், விளக்கங்கள் பெறுவதுமாக அந்தச் சூழல் இறுக்கம் தளர்ந்து, இதமாய் இருந்தது.

சீடர்களைச் சுற்றிச் சுற்றிச் சிரித்த அவர் கண்கள் இரண்டு தடவை அவன் முகத்தில் சில கணங்கள் நின்று நகர்ந்தன.

“என் மனசை அறிந்து கொண்டாரா?” என்று அதிசயித்தான். ‘ஆம்’ என்பது போல அவனைச் சுட்டி, “ஒவ்வொருத்தரும் தன் மனசைத் திறந்து பார்க்கிறதுக்கு நான் ஒரு சாட்சி. அல்லவா? நீயும் உன் மனசைத் திற,” என்றார்.

அவன் ஏற்கனவே எழுந்து கொண்டான்.

“தயங்காம சொல்லு,” என்று அன்பாக, ஆனால் ஒரு கட்டளை போல் சொன்னார்.

அவன் சொன்னான்: “நான் சொல்றது தப்புன்னா சாமிகள் மன்னிக்கணும்.”

“சொல்லு. மன்னிக்கலாம்.”

“சாமிகளோட பாட்டெல்லாம் தேன் மாதிரி மகா தித்திப்பு. சில சமயம் தத்துவங்களை உள் வாங்கிக்கிறதில் இந்தத் தித்திப்புனால் புத்தி பிசகிப் போறது. அவ்வளவு சத்தியமான கவிதைகள்; சத்தியமான உண்மை. ஆனா, இந்தத் தேனை மொண்டு மொண்டு பருகத் தடையா அங்கங்கே எதுகையிலும் வரிகளிலும் எழுத்துப் பிழைகள். ரகர, நகர மாறுதல்கள்.”

அவர் நன்றாக மலர்ந்து சிரித்தார். அவன் இயல்பானான்.

“எனக்கு அவ்வளவுதான் தெரியும். நான் படிக்காதவன். அல்லவா? படிக்கிற வயசிலே ஆடோட்டிகளோடு சுற்றித் திரிஞ்சவன். அல்லவா? சட்டியில் இருப்பது, அகப்பையில் வந்தது.”

“சாமிகளுக்கு இந்த உதாரணம் தெரிஞ்சிருக்கிறதே ஒரு அற்

புதம். இருந்நாலும் புத்தகம் போடும் போது, பிழை பார்க்கிறவர்கள் கிட்ட கொடுத்து, பிழை திருத்தி போட்டிருக்கலாம்.”

அவர் இன்னும் சிரித்துக் கொண்டோன் இருந்தார். ஆனால், முகம் சற்று இறுக்கம் பூண்டது.

“திருத்திட முடியுமா?” என்றார்.

“வரிகளைத் திருத்திடலாம். எதுகைகள் சிதைஞ்சு போயிடும். நல்லா இருக்காது,” என்றான்.

“சாமிகள் எழுதினதைத் திருத்தற யோக்கியதை யாருக்க்யா இருக்கு?” என்று ஒரு சீடர் சற்றுச் சூடாகக் குறுக்கே புகுந்தார்.

“சாமிகள் கிட்ட நான் சொல்ல வந்ததும் இதைத்தான் சாமி. சாமிகள் நமக்கு மகான். எல்லா வகையிலும் மகான். படிக்காத வர்னு நினைக்கிறதே தப்பு. மகான்களுக்குப் படிப்புன்னு தனியா ஒன்னுமில்லை. சாமிகளோட பாட்டுல அராபிய வாழ்க்கை முறைகள், பாலைவனத் தாவங்கள் பத்தியெல்லாம் நிறைய குறிப்புகள் உண்டு. பூர்வாசிரமத்தில சாமிகள் இஸ்லாமியர் என்கிறதால இஸ்லாமிய இயல் முறைகளுக்கு உண்மையா இருந்திருக்காங்க. அது போலவே மொழிக்கும் உண்மையா இருந்திட்டா இந்தப் பிழைக்கே வழியில்லை அல்லவா?”

“போதும் நிறுத்துங்கோ,” என்று அந்த மாமி கூச்சலிட்டார். ஆவேசம் வந்தது போல அவர் உடல் நடுங்கியது. “யாரைப் பார்த்து என்ன பேச்சுப் பேசறேள்? இதுக்கு மேலும் அபச்சாரம் பண்ணினேன்னா, ரொம்ப அனுபவிப்பேன். பிழையாமே பிழை. தமிழ் பெரிய்ய தேவ பாஷை பாருங்கோ. தட்டுக் கெட்டுப் போய்டு மோன்னோ.”

அனந்தர் சிரிப்பு மாறாமல் இருந்தார். பேச்சில்லை ‘அல்லவா?’ அது அவருக்கான வார்த்தை, அல்லவா?

அவனுக்கு சுரீர் என்று கோபம் வந்தது. அடக்கினான்.

“சாமிகளுக்கு எப்படியோ. எனக்கு தமிழ் தேவ பாஷைதான் மாமி,” என்று சொல்லி, அனந்தருக்குக் கைகூப்பி, அங்கிருந்து வெளி வந்தான்.

தொழும்பக் கூட்டம்.

காலைப் பிடிக்கும் பக்தி எப்போதும் மௌடிகம்தானே.

அவனுக்குப் பின்னாலேயே எழுந்தோடி வந்த ஒருவர், “நல்லா கேட்டீங்க, நண்பரே. வாழ்க!” என்று கை குலுக்கியவராய் “அந்த மாமிக்கு இன்னும் உறைக்கிற மாதிரி சொல்லியிருக்கலாம்,” என்றார்.

“நீங்களே கூடச் சொல்லியிருக்கலாம். குறைந்த பட்சம் இந்த ‘வாழ்க’வை அங்கேயே சொல்லியிருக்கலாம். போகட்டும். இனி மேலாவது முயலுங்கள்.”

காமராசர் முதல்வராயிருந்த நேரம். இந்தியாவுக்கு வந்திருந்த வெளிநாட்டுத் தூதர் ஒருவர் “Who is the chief minister of Tamil Nadu?” என்று கேட்டாராம். அங்கிருந்த காமராசர், “I is the chief minister,” என்றாராம்.

முத்துராமலிங்கத்தேவர் அரசியல் கூட்டத்தில் சொன்ன செய்தி.

எழுத்தாளர் ஒருவர் அவனிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த போது, அந்தப் பழைய சம்பவத்தை நினைவு கூர்ந்து, “இது ரொம்பவும் மிகை. காமராசர் அப்படிச் சொல்லியிருப்பாரா?” என்று கேட்டு அங்கலாய்த்தார்.

“சொல்லியிருக்க மாட்டார். தேவருக்கும் நல்லாவே தெரியும். ஆனாலும் ‘காமராசர் படிக்காத பாரமன்’னு மட்டம் தட்ட, படிச்ச தேவருக்குத் தோன்றிய யோசனை. அரசியல்லே இது மரியாதையுள்ள அவமரியாதைதான். சரி, அப்படியே சொல்லியிருந்தாதான் என்ன?” என்றான்.

“சே...சே. ரொம்ப அவமானம் இல்லை? ஒரு முதலமைச்சருக்கு I is என்று சொல்றது தப்பு; I am என்றுதான் சொல்லணும்னு கூடத் தெரியலேன்னா வெளி நாட்டான் என்ன நினைப்பான்? வெளி நாட்டானை விடுங்க. அவரைப் பெரிய தலைவர்னு மதிக்கிற உள்நூர்க்காரன்தான் என்ன நினைப்பான்,” என்றார்.

“இதுதான் நண்பரே, பெரிய வேடிக்கை. அன்னிய மொழியைப் பயன்படுத்தும் போது, ஒரு சின்ன தப்புக்கூட நேர்ந்திடாமே, இலக்கண சுத்தமாக, ஒலி சுத்தமாகப் பயன்படுத்துறதுல மிகுந்த எச்சரிக்கையோட செயல் படறோம். அதுவே நம்ம தமிழா இருந்தா, நமக்கு அப்படியொரு அலட்சியம் வந்திடுது. தப்பு பன்றதுக்குத்தான் ‘தமிழ்’ என்று, நம்ம ரத்த அணுக்கள்லேயே ஆட்கொல்லி நுண்ணுயிரிகள் உருப் பெறுமா?”

“ஏன் அப்படி நினைக்கிறீங்க?”

“வேற எப்படிங்க நினைக்கிறது? போகட்டும். உங்க புதுசாவந்த நூலைப் படிச்சேன். ரொம்ப நல்லா எழுதியிருக்கீங்க. பல இடங்கள்ல அடிக்கோடு போட்டு வச்சிருக்கேன்.”

“உங்க நல்ல மனசுக்கு ரொம்ப நன்றி.”

“ஒரு இடத்தில ‘ஜிவ்வென்று எழுந்த பறவைகள் மேகத்தில் கரைந்தது’ என்று சொல்லியிருக்கீங்க. அருமை.”

“ரொம்பப் புகழ்நீங்க. எனக்குக் கூச்சமா இருக்கு.”

“புகழ் மட்டும் இதை நான் சொல்லலே. உங்க பிழையைச் சுட்டிக் காட்டவும்தான்.”

“ஏன்? அதிலே என்ன பிழை?”

“இப்படிக்கேட்க நீங்க கூச்சப்படலேங்கிறது மகிழ்ச்சியான அம்சம். I am என்பதை I is என்று போட்டா ரொம்ப அவமானம்னு நினைக்கிற நீங்க, ‘பறவைகள் மேகத்தில் கரைந்தன’ன்னு

பன்மையில் சொல்றதை விட்டு, 'கரைந்தது'ன்னு ஒருமையில் எழுதிட்டு, என்ன பிழைன்னு கேக்கறீங்க."

"அடடே. ஆமாங்க. மன்னிக்கணும். சுட்டிக் காட்டினதுக்கு நன்றிங்க."

"இது மாதிரி ஒரு இடத்தில இல்ல. நூல் முழுக்க அங்கங்கே நெருக்கி விதைச்சிருக்கீங்க. தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பரவலாக அங்கங்கே செய்து கொண்டிருக்கிற எல்லாப் பிழைகளையும் ஒரு சேரத் தொகுத்து, இந்த ஒரு நூலையே கொடுத்திருக்கீங்க. 'இலக்கியவாதிகளின் தற்காலத் தமிழ்ப் போக்கு' என்று ஆய்வு நூல் எழுதணும்னா, உதவிக்கு இந்த ஒரு நூலே போதும்கிற அளவுக்கு சாதிச்சிருக்கீங்க. நண்பர் திருத்திக்கலாமேன்னுதான் சொல்றேன். சொல்லலாமில்ல?"

"தாராளமாச் சொல்லுங்க. ஆனா இன்னொரு நாளைக்கு வச்சுக்குவம். இன்னிக்கு எனக்கொரு வேலை. உங்க பார்வை ரொம்ப கூர்மையானது. ஆனா படைப்பிலக்கியத்துக்கு நீங்க சொல்றதெல்லாம் எவ்வளவு பயன்படும்கிறதுதான் கேள்வி."

"தமிழ் பற்றிய தெளிவு தமிழில் எழுத சம்பந்த மில்லாத விஷயம்னு சொல்றீங்க?"

"அப்படிச் சொல்லலே!"

"எப்படிச் சொல்றதுன்னு தெரியவேங்கிறது சொல்லிப் பார்க்கும் போதுதான் தெரியுது."

"ஆகா! ஒரு அருமையான புதுக் கவிதை சொல்லியிருக்கீங்க. அதைக் கொஞ்சம் நகாசு பண்ணி, 'சொல்றது தெரியலேன்னு சொல்லும் போதுதான் தெரிகிறது'ன்னுட்டா போதும்."

"கொசுவைக் கூட அடிக்க விரும்பாதவன் கொலைகாரனா ஆகறது சாத்தியம்தான்னு எனக்கு விளங்கிப் போச்சு. போய் வாங்க."

மனிதனாய் வாழ நேர்ந்ததில் தனக்குக் கொஞ்சம் சொல்ல இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. ஒத்த பிறருடைய கருத்துகளையும் ஒருங்கிணைத்துச் சொல்லிப் பார்க்கலாமே என்று ஒரு சிற்றிதழ் தொடங்கினான். வாசக வட்டத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் எண்ணத்தோடு இதழை நகரின் பல கடைகளில் விற்பனைக்காக, தானே சென்று கொடுத்து வந்தான்.

ஒருமுறை இதழ் கொடுக்க ஒரு கடைக்குச் சென்றபோது கடை இளைஞர் யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தார். இளைஞருக்கு அவன்மேல் ஒரு மரியாதை. அவனைப் பார்த்ததும், "ஐயா, வாங்க. இவங்களைத் தெரியுங்களா? பேராசிரியர்— இவங்களுக்கு ஏதோ தகவல் வேணுமாம். நல்ல வேளை, நீங்கவந்தீங்க. போன இஷ்யூ நல்லா இருந்ததுங்க. ரிடர்ன் இல்லை," என்றார்.

அவரும் அவனும் முகமன் கூறிக் கொண்டனர். அவர் பற்றி

அவன் முன்பே அறிவான். பழக்கமில்லை. விளம்பரம் செய்வது பற்றிச் சில விவரங்கள் கேட்டார். சொன்னான்.

கடையை விட்டுத் தள்ளி வந்தனர்.

“உங்க இதழைப் படிச்சிருக்கேன். உங்களைப் பத்தியும் கேள்விப் பட்டிருக்கேன். நல்லா நடத்தறீங்க. அதோட, கூச்சமில்லாம நீங்களே கொண்டு வந்து போடறீங்க. பாராட்ட வேண்டிய செயல்.”

அவன் சற்று நிதானித்தான். அவர் தம் பேராசிரியர் தோரணையிலிருந்து இறங்க விரும்பவில்லை என்பதோடு, அவனைக் குறித்து பார்த்துப் பேச வசதியாய், சாலையில் வெட்டி, ஓரமாகக் குவிக்கப்பட்டு ந்த தார்க்கட்டியின் மேல் நின்றிருந்தார்.

அவன் நன்றாய் மலர்ந்தான்.

“இதில கூச்சப்பட என்னங்க இருக்கு? எனக்குக் கொஞ்சம் புத்தி இருக்கிறதா நம்பறேன். அதைப் பயன்படுத்தறது கூச்சப்பட வேண்டிய விஷயமா என்ன? வயிற்றுக்கில்லாத சில திறமைசாலிகள் நூலகங்கள்ல மேஞ்சுத் திரட்டித் தொகுத்துக் கொடுக்கிற காகிதங்களை ஆயிரமோ இரண்டாயிரமோ கொடுத்து, அடிமாட்டு விலைக்கு வாங்கி, ஆய்வேடுகளா வழங்கி, டாக்டர் பட்டம் வாங்கி, பெயருக்கு முன்னாலே Dr. என்றும் பின்னாலே, Phd. என்றும் பூட்டிக்கிட்டு தலை நிமிர்ந்து, சுய சிந்தனையாளன் மாதிரி அவனவன் ஷச்சமில்லாமே நடக்கிற போது, நான் எதுக்குங்க கூச்சப்படணும்?”

தார்க்கட்டி நொடித்ததில் அவர் சம தரைக்கு வந்துவிட்டார். அவன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, “நீங்க தப்பா எடுத்துக்கிட்டீங்க போல இருக்கு. உங்க துணிச்சலை சொன்னேன் நண்பரே,” என்றார்.

“நான் தப்பா எடுத்துக்கலேங்க. உங்களைக் குறிச்சு சொல்றேனோன்னு நீங்கதான் தப்பா எடுத்துக்கக் கூடாது. நம்ம பல்கலைக் கழகங்கள்ல ‘டாக்டர் பட்டச் சாகுபடி’ இப்படித்தானே? அதைச் சொன்னேன். நீங்ககூட ஆய்வேடு மூலமா வாங்கின டாக்டர் பட்டம் போதாதுன்னு, யாரோ ஒரு உலகமகா கவிக்கு அன்பளிப்பு கொடுத்து மேலும் ஒரு ‘டாக்டரை’ வாங்கி பத்திரப் படுத்தியிருக்கீங்க, இல்ல? அது ஏங்க? தேர்தல் வழக்கு மாதிரி, எவனாவது தாக்கல் பண்ணி, அதுல ஒன்னு செல்லாமப் போனாலும், இன்னொன்னாவது கை கொடுக்கட்டும்னா?”

பேராசிரியர் அசட்டுத்தனமாகச் சிரித்தார்.

“நீங்க பொல்லாத ஆள். எங்களை விடுங்க. ஆனானப்பட்ட பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தரே அந்தப் பட்டத்தை வாங்கி வச்சிருக்கார். அதுக்கென்ன சொல்றீங்க? ஒரு கௌரவம்தான்.”

“பார்த்தீங்களா! உலகத்துல ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒவ்வொரு வகையான விளையாட்டு! சரி. பட்டம், பதவியெல்லாம் பார்த்தாச்சு. இனியாவது தமிழ் பற்றி யோசிக்கலாம் இல்லையா? தமிழ் உங்களையெல்லாம் எதிர்பார்க்காமே அந்தந்தத் துறையில அது பாட்டுக்கு வளர்ந்துகிட்டுதான் இருக்கு. வளர்ற திசைகள்லதான் சின்னச் சின்னப் பிசகுகள். ஒருங்கிணைப்பும் முறைப்படுத்தலும்

இருந்தா வேகப்படும். இதையெல்லாம் யோசித்து, 'தமிழ் ஒருந்
கிணைப்புத் துலக்க மையம்' என்கிற மாதிரி ஓர் அமைப்பு கண்டு
செயல் படலாம், இல்லையா?"

"நல்ல யோசனை. செய்யலாம். உங்கள் இதழ் அனுப்புங்க.
சந்தா அனுப்புறேன். வரட்டுமா?"

—எட்டாம் வகுப்புக்கான தமிழ் கேள்வித்தாளில் 'பிழை நீக்கி
எழுதுக' என்றொரு பிரிவு வரும். உண்மையில் அது ஐந்தாம்
வகுப்பிலேயே ஏறக் கட்ட வேண்டிய பகுதி. அதில் தரப்படும் எல்
லாப் பிழைகளையும், தரத் தகுதியில்லாத பிழைகளையும் சேர்த்து
இந்த எழுத்தாளர்கள் தத்தெடுத்துக் கொள்கிறார்கள். எட்டாம்
வகுப்புச் சிறுவன் வீட்டு நாய் வெகு எச்சரிக்கையாக 'சுவரில்' சிறு
நீர் பீய்ச்சும். ஆனால் இந்தப் படைப்பாளிகளின் சொறி நாய்க்
கோ 'சுவற்றில்' தான் பீய்ச்சும்.

'அல்ல' என்னும் வினைச் சொல் இன்று ஒருமை-பன்மை,
உயர்திணை - அஃறிணை வேறுபாடுகளையெல்லாம் கடந்து, மொழி
யை எளிமைப்படுத்தும் முயற்சியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது.
('அவையல்ல நல்ல மரங்கள்' உறுத்தவே செய்தாலும்) இம்மாற்றத்
தால் பண்பாட்டுச் சிக்கலோ, பொருள் முரணோ பெரிதாய் உண
ரப் படாததால் இது காலத்தின் தேவை போலாகிவிட்டது. ஆனால்
பழக்கத்தில் இருக்கும் பொருள் மிகுந்த சொற்களை அன்னியப்
படுத்துவது, பெயர்களைத் தெரிந்துகொண்டதற்கு மேலாக- தமிழ்
இலக்கியங்களை அவர்கள் புரட்டிக்கூடப் பார்க்காத, மரபறியாப்
பாமரர்கள் என்பதோடு அவர்களது நோக்கத்தையும் கேள்விக்குள்
ளாக்குகிறது. மேலும், ஒரு சான்றாக- 'அவர் - தம்முடைய' என
எழுதுவதை, 'அவர் - தன்னுடைய' என மாற்றுவது எளிமைப்
படுத்தலாகாது. 'தாம், தம், தமது, தம்முடைய' என்பன பண்
பாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்டவை. அவற்றை, 'தான், தன்,
தனது, தன்னுடைய' என ஒருமைப்படுத்துவது ஒருவகை அவ
மரியாதை. இந்த அவமரியாதையைப் பழகுகிறவன்தான், தன்வய
மிழந்து, 'என் தந்தை நல்லவன் என்று பெயர் பெற்றவர்' என்று
எழுதுகிறான். இன்னும் கொஞ்சம் வளர்ந்ததும் 'என் தந்தை
நல்லவன் என்று பெயர் பெற்றவன்' என்று எழுதுவான்.

இதே எழுத்தாளர்கள்தாம் 'நீங்கள்' என்னும் மரியாதைக்குரிய
விளிச்சொல்லை இன்னும் மரியதைப் படுத்த வேண்டி, 'தாங்கள்'
என்னும் படர்க்கையை விளிச்சொல்லாக்கியுள்ளனர். மரியாதைக்
குரிய எந்த முயற்சியும் ஏறக்கத் தக்கவைதான். ஆனால் இவர்கள்
புரியும் முரண்பாட்டுக்குக் காரணம் அறியாமையும் அறிவதில் காட்
டும் அலட்சியமும் தான்.

பெயர்ச் சொல்லை வினைச் சொல்லாக்குவது தமிழுக்குப் புதிய
மரபு. பழைய மரபுதான் என்று சொல்லும் அளவுக்கு ஏற்கனவே
நிலைத்துப் போன சொற்களும் உண்டு. இப்போது இவர்கள் இதில்
முனைப்பு காட்டுகிறார்கள். புதிதாய்ச் செய்ய வேண்டும் என்னும்
முனைப்பு. சரியாய்ச் செய்தால் பாராட்ட வேண்டும் தானே.

வினைச் சொல்லாக்கத்தில் 'தன்வினை, பிறவினை' பற்றிய அறிவு தேவை. இவர்கள் அதுபற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. 'பயணித்தான்' என்றொரு சொல். பழக்கத்தில் வந்தாயிற்று. ஆனால் 'மரணித்தான்' என்பது? 'பயணித்தான்' என்றால் 'பயணம் செய்தான்.' செய்கிறவன் அதைச் சுரணையோடு செய்கிறான். 'மரணித்தான்' எனில் மரணம் அவன் சுரணைக்கும் தான். பிறகெப்படி அவன் மரணிப்பது? ஒரு கவிஞர் 'மழை பெய்தது' என்பதை 'மழைத்தது' என்கிறார். அருமையான சொல்லாட்சி. இதை யொட்டி, 'மழையில் நனைந்தான்' என்பதை 'மழைத்தான்' என்றால் சகிக்கலாமா?

ஒற்றெழுத்துகளைப் பொருத்தவரை, மொழியையே முற்றாகத் தொலைத்திடலாமா எனும் ஆவேசத்தோடு செயல் படுகிறார்கள். ஒற்றுப் பிழைகளோடுதான். இதழியல் தமிழ் ஏறக்குறைய ஒற்று களை ஓரங்கட்டி விட்டது. ஒற்றில்லாத தமிழ்ப் பேச்சு, உறவில்லாத கூழாங்கற்களை ஒன்று திரட்டினாற் போல. ஏற்கனவே தமிழர்கள் அப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். இப்போது ஒவ்வொரு தனியனுமே கூழாங்கல் தொகுப்பாக உதிர்ந்து போவானோ என்று தோன்றுகிறது. ஓசைகள் மனித ஆளுமையை மாற்றக் கூடியவை என்பதை இவர்கள் மறந்து போனவர்கள். இதுவும் மொழிச் சிதைவுதான். இது முற்றுப் பெறுவது இன அழிவிவ்தான்.

ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் மொழி தன் மிகைப் பூச்சுகளைக் களைந்து எளிமைப்படுவது, அதன் புரிதல் எல்லையை விரிவாக்கத்தானே தவிர அதன் கட்டமைப்பைத் தொலைக்கவல்ல.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தமிழை எழுதத் தெரிந்த எல்லாத் தமிழன்களும் எல்லா வேறுபாடுகளையும் கடந்து, ஒரே மனிதனாகி, ஒரு சாதனையை நிகழ்த்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்:

அதுதான் 'முயற்சி' எனும் சொல்லின் வினைச் சொல் பழக்கம்.

வளரும் மாணுடத்தின் தவிர்க்க முடியாத சொல் 'முயற்சி'. அதை முறையாகப் பயன்படுத்துவதை மறந்து போய்த்தான் தமிழகம் இழுத்துக்கொண்டு கிடக்கிறது.

'முயற்சி'யின் வினையாக, 'முயன்றான், முயல்கிறான், முயல்வான்' என்பனதானே சரியான, தமிழான சொல்லாட்சி? இவ்வாட்சியை ஏறக்குறைய மொழியாசிரியர்கள் உட்பட எல்லாருமே மறந்துவிட்டார்கள் என்றே தெரிகிறது. இப்போதெல்லாம் 'முயற்சித்தான், முயற்சிக்கிறான், முயற்சிப்பான்' தான். இளம்பிள்ளைவாதம் வந்தாற்போல இழுத்துக்கொண்டு எழுதும் இந்த அவலத்தை யார் தொடங்கி வைத்தார்கள் என்று தெரியவில்லை.

'தமிழினத் தலைவர்' என்று அறியப்படுகிற கலைஞர், ஐம்பதுகளில் 'மணமகன்' படத்துக்கு எழுதிய வசனத்தில், 'அவனை மறக்கத்தான் முயற்சிக்கிறேன். முடியவில்லையே' என்று பாலையா பேசுகிறார். அதற்கு முன்பே இந்த நோய் தொற்றியிருக்கலாம்.

அவரும் அந்த வயதில் பிறரிடமிருந்து கற்றிருக்கலாம். ஆனால், இப்போதுதான் முழுவதுமாக வாதம் முற்றிவிட்டது.

அந்தக் காலத்தில் சீத்தலைச் சாத்தனார் தலையில் குத்திக் கொள்வாராம். கிறுக்குப் பேர்வழி. இன்றைய மொழியாசிரியர்கள் தலைகளில் மயிர் அடர்த்தி அதிகம்.

‘மழை பெய்தது’ என்பதை ‘மழைத்தது’ என்று சுருக்கினால் மகிழலாம். ‘முயன்று’ செய்வதை ‘முயற்சித்து’ இழுத்துக்கொண்டிருந்தால் ஒரு இனமே பின்தங்கிப் போகிற முயற்சியாகிவிடாதா?

அரிப்பு தாளாமல் சொறிகிறவனுக்கும், திணவைத் தணிக்கச் சொறிகிறவனுக்கும் வேறுபாடு உண்டல்லவா? அதே வேறுபாடு தான் தன்னுடைய வக்கிரங்களைத் தொகுத்துச் சுவைக்க எழுதுகிறவனுக்கும், தனக்கான அடையாளங்களைத் தேட எழுதுகிறவனுக்கும். தேடலுக்கான எழுத்தில் மொழிதான் சிந்தனை. சிந்தனை சீராக இருந்தால் தேடலை நோன்பாக்கலாம். மொழியைப் பழகப் பழக, ‘மௌனம் மொழிக்கு வெளியே இல்லை; உள்ளே தான்’ என்பது தெளிவுறும்.—

பத்தோடு பதினொன்றாக இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே என்று அவனை அழைத்த கொடுமைக்காக, ஒரு இலக்கிய விழா மேடையில் இப்படியெல்லாம் கொட்டி வைத்தான்.

விவரம் தெரியாத சிலர் கை தட்டினார்கள். விவரம் தெரிந்ததாகக் காட்டிக்கொண்ட விழா அமைப்பாளர்கள் சலனமில்லாமல் இருந்துகொண்டார்கள்.

விழா முடிந்ததும் அவனுக்கு மட்டும் முன்னுரிமை அளித்து, விடை கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார்கள். அவனும் விடை பெற்று, வெளி வந்து, இடையில் சிறுநீர் கழிக்குமிடத்தில் சற்றுத் தடைபட்டு, பின்னர் அக் கட்டடத்தின் முகப்பையடைந்தான். அங்கே விழாத் தலைவர் தம் நண்பர்களிடம் எகிறிக்கொண்டிருந்தார்:

“எங்கே, எதைப் பேசறதுன்னு அடிப்படை நாகரிகம்கூடத் தெரியாத கிறுக்குப் பயலையெல்லாம் எதுக்குய்யா கூப்பிடறீங்க? சேரிப் பசங்களுக்குப் பாடம் நடத்த வேண்டியவனுக்கு இலக்கிய மேடையில் இடந் தரலாமாய்யா?”

சற்று முன் அவன் காவியேறிய வெள்ளைக் களிமண் குடுவையில் கழித்த சிறுநீர், அதே காவி படர்ந்த அந்தத் தலைவரின் முகமெங்கும் முத்து முத்தாகச் சிதறிக் கிடந்தது.

அவன் அந்தத் தலைவரைப் பார்த்துச் சிரித்தவனாய், எச்சிற்பட்ட தன் வாய்நீரைத் தெருவோரத்தில் துப்பிவிட்டுத் தன் பாதையில் நடந்தான்.

மனசைக் கலக்கிய புயல்

ஒடுகிறேன்—

சீறும் காற்றோடு,
அறையும் மழையோடு,
ஒடுகிறேன்.

மரங்களைப் பார்க்க வேண்டும் எனக்கு.

அவை விழுவதையில்லை—

விழக் கூடாது;
மனிதன் மட்டுமல்ல—
மரங்களும்.

பெரும் காற்றுகளால்

எந்தப் பயனும் இல்லை,
வெறும் ஊளைச் சத்தத்தைத் தவிர.
கடும் காற்றுகளால்
அழிவுகள் மாற்றங்களாகா.

ஒடுகிறேன்—

எனக்கு மரங்களைப் பார்க்க வேண்டும்.
எனக்குச் சோறு போடும் மரங்கள்.

செடிகளுக்கென்ன?

கம்பீரம் இல்லை அவைகளுக்கு;
அச்சப்படாமல் அசைகின்றன.
மரங்களின் கம்பீரம் மகத்தானது!

உச்சி என்றாலே வீழ்ச்சிக்கருகில்
என்பதன்

அடையாளங்களாய் அசைகின்றன.

என் வீட்டை எடுத்துக்கொள்—

என் பொருள்களைச் சுருட்டிப் போ—

என் தானிய வயல்களைத்

தரைமட்டமாக்கு—

பரவாயில்லை, காற்றே!

தாங்கிக் கொள்கிறேன்.

அவை ஒரு பருவத்துப் பிரச்சினைதான்.

மரங்களை மாய்க்காதே தயவுசெய்து;
அவை ஒரு பாரம்பரியத்துப் பிரச்சினை.

விட்டுவிடு என் மரங்களை—
அவை விருட்சங்கள்ல்ல;
வியர்வைகள்.
அவை தாவர இனமல்ல;
தந்தையினம்... அன்னையினம்.

ஒடுகிறேன்—
தேர்வு முடிவுகளைக் காணவோடும்
சிறுவனாய்—
அலைகளுக்குள் சிக்கி,
உயிருடன் கரையொதுங்கிக் கிடக்கும்
கணவனைக் காணவோடும்
மீனவப் பெண்ணாய்,
என் மரங்கள் பற்றியறிய
ஒடுகிறேன்.

எனக்கு மரங்களைப் பார்க்க வேண்டும்.
விழக் கூடாது விருட்சங்கள்—
அழக் கூடாது என் மக்கள்—

மண்ணைப் புரட்டிய புயல்

உனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

தன் நெக்கைக்குள்ளேயே வைத்து
நெரித்துக் கொல்லும் கோழியாக—

தன் பால்மடியில்
ஒரு காம்பில் விசம் சுரந்துவைத்துவிட்டு
ஒன்றும் தெரியாததுபோல
மூத்திரம் முகரும் ஆடாக—

மடி கொடுத்து
ஊட்டிக்கொண்டிருக்கும் போது
சூரிய கொம்புகளால்
கப்பைக் கிழித்தெறியும் பசுவாக—

உனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கேட்டதற்கு,
செம்போடு முகத்திலடித்து வீழ்த்தும்
ஒரு சிற்றன் னையாய்
வீழ்த்திவிட்டாய் விருட்சங்களை.

மட்டுமா?

என் தாத்தாவை, பாட்டியை,
என் அப்பாவை, அம்மாவை,
என் மனைவியை, மக்களை,
என்னை,
ஒரே வீச்சில்!
வேறென்ன சொல்ல நான்
உன்னிடம்?

(— மேலே உள்ளவை ரசிப்பதற்கு மட்டுமேயான கவிதைகளல்ல. இந்த மண்ணில் தம் நேசத்தையே வேர்களாய்ப் பாய்ச்சி, மரங்களின் வேர்களில் தம் வம்சக் கால்களைத் தேடி, மகிழ்ந்து பசித்திருக்கும் மக்களைப் பற்றிய ரத்த நாளங்களாலான சித்திரங்கள்.—)

விருந்து

தொணத் தொணவென
மழைத்துக்கொண்டிருந்தபோது,
வந்திறங்கி,
முழங்காலளவு நீரோடும் ஒழுங்கையில்
'சுளப்., ப்ளப்'பென்று நடந்துகொண்டே
"ஒங்க தொகுப்பு வந்திருக்க வேணும்
இந்நேரம்," என்று
சொல்லிக்கொண்டே வந்து
வீட்டில் நுழைந்ததும்
கரிகாலன் கேட்டார்:
"தொந்தரவில்லையே ஒண்ணும்?"

எட்டுமுழ வேட்டியைத் தரைக்கு விரித்து,
கால் வளைத்துக் கைலிக்குள் விட்டுப்
போர்த்திக்கொண்டு,
'டப் தப்'பெனக் கொசுவடித்துக்கொண்டே
கைகளைத் தலைக்கு வைத்துக்கொண்டு
தூங்கத் தெரிந்தால்—

வீட்டினுடைய கோடியிலே
தென்னங்கீற்று வேய்ந்திருக்கும்
வேலியோரம்- சத்தமின்றிக்
குழிதோண்டி- அவசரத்திற்குக்
கடன்கழிக்கத் தெரிந்தால்—

எருக்குழியில் சாறெடுத்து,
வீதியெல்லாம் சளியெடுத்து,
ஒழுங்கையோரம் மலமெடுத்து,
வயக்காட்டில் யூரியா குடித்து,
பழுப்புநிறப் பாயசமாய்ப்
பாய்ந்துவந்து நிரம்பியுள்ள
நீர் பாய்ந்து நீந்தி,
சந்தோசமாய்க் குளிக்கத் தெரிந்தால்—

கொட்டுகிற மழையோடு,
கொத்துகிற குளிரோடு,
விரைத்துப்போன பிணம்போல,
விழித்துக் கிடக்கும் பழையசோற்றைக்
'கீரை போட்டுத் தீய வச்ச'
கருவாட்டுக் குழம்பு தொட்டுக்
காலைப் பசியாறத் தெரிந்தால்—

“எனக்கென்ன தொந்தரவு, கரிகாலன்?”
என்றேன் நான்.

நினைவுத் தடங்கள்

வல்லிக்கண்ணன்

1944 பிப்ரவரி கடைசியில் நான் துறையூர் சேர்ந்தேன்.

‘கிராம ஊழியன்’ மறுமலர்ச்சி இலக்கிய மாதம் இருமுறை இதழின் பிரசுரகர்த்தரும் நிர்வாகியுமான அ. வெ. ர. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் சென்னைக்கு வந்து என்னைத் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றார். ‘நவசக்தி’யையும் சென்னையையும் விட்டுப் போவதற்கு நான் தயங்கிக் கொண்டிருந்ததே அவருடைய நேர் வருகைக்குக் காரணமாயிற்று.

துறையூர், திருச்சி நகரிலிருந்து 28 மைல்கள் தள்ளி அமைந்துள்ள அமைதியான கிராமம். அக்காலத்தில் துறையூருக்கும் திருச்சிக்குமிடையே ஒரே ஒரு புஸ்தான் போய் வந்து கொண்டிருந்தது. கால வேகத்தில் அந்த ஊரும், பரபரப்பும் நெருக்கடியும் மிகுந்த இடமாக வளர்ந்துவிட்டது. அவ்வுருக்கும் நகருக்குமிடையே அடிக்கடி பஸ்கள் போய்வருவதும் நடைமுறை ஆகியுள்ளது.

துறையூரிலிருந்து ஒரு இலக்கியப் பத்திரிகை கொண்டு வரப் போகிறோம்; அதற்கு வாழ்த்துச் செய்தியும் கட்டுரையும் கொடுத்து தவுங்கள் என்று வேண்டியபோது, அப்போது தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சராக இருந்த சக்கரவர்த்தி சி. இராஜகோபாலாச்சாரியார் ‘துறையூரில் தபாலாபீஸ் இருக்கிறதா?’ என்று கேட்டாராம். இதை திருலோக சீதாராம் தெரிவித்தார்.

துறையூரில் பெரிய தபாலாபீஸ் மட்டுமல்ல, தாலுகா ஆபீஸ், சப் மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட், சப்ரிஜிஸ்திரார் ஆபீஸ் எல்லாம் இருந்தன. இரண்டு சினிமா தியேட்டர்களும் கூட.

‘இங்கே பக்கத்தில் உள்ள செட்டிகுளம் கிராமத்தில் பிச்சமூர்த்தி கோயில் எக்சிகியூட்டிவ் ஆபீசராக இருக்கிறார். கோயில் வழக்கு தொடர்பாக இங்கே மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டுக்கு அடிக்கடி வருவார்’ என்று ரெட்டியார் தெரிவித்தார்.

ந. பிச்சமூர்த்தியை சந்திக்கக் கூடிய வாய்ப்பு உண்டு என்பது எனக்கு மகிழ்ச்சி தந்தது.

பிச்சமூர்த்தி கதைகளை முதலில் ‘மணிக்கொடி’ இதழ்களில் படித்து ரசித்தேன். பிறகு ‘கலைமகள்’ பத்திரிகையில் அவர் எழுதிய அருமையான கதைகள் என்னை மிகவும் ஈர்த்தன. ‘கலாமோகினி’ யிலும் அவர் கதைகள் எழுதி வந்தார். பிஷு-வின் யாப்பில்லாக் கவிதைகள் என்னை வசீகரித்தன. தினமணி ஆண்டு மலர் ஒன்றில் அவர் எழுதிய ‘கிளிக்கூண்டு’ அருமையான கவிதையாகும். கலா

மோகினி, கி. ஊழியன் இதழ்களிலும் தொடர்ந்து அவர் 'கட்டில் லாக் கவிதை'கள் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். பிஷுவின் கவிதைகளின் பாதிப்பால் நானும் கவிதை எழுதுவதில் ஈடுபட்டேன்.

ஆகவே, அவரைச் சந்திப்பதில் இயல்பாகவே எனக்கு ஆர்வமிருந்தது.

ஒரு நாள் கி. ஊ. அலுவலகத்தின் முன் ஒரு மாட்டு வண்டி வந்து நின்றது. 'பிச்சமுர்த்தி வாறார்,' என்று ரெட்டியார் கூறினார். பிஷு மெதுவாக இறங்கி நடந்து வந்தார்.

ரோடு. வெளி 'கேட்'டை அடுத்து விசாலமான கூடம் போன்ற அமைப்பு. அதைக் கடந்து வந்துதான் முதல் அறையினுள் புகவேண்டும். அது கூட நீளமும் அகலமுமான ஹால் போன்றதுதான். முகப்பில் மேஜை, நாற்காலிகள், பெஞ்சுகள். பின்னால் தட்டி மறைப்பு. உள்ளே அச்ச இயந்திரங்களும் அச்ச கோர்ப்பவர்களும் உள்ள பகுதி. அச்சாபீஸ், பத்திரிகை அலுவலகம் எல்லாம் ஒன்றாகத்தான் இருந்தன.

இதனால், ரோடிவிருந்து உள்ளே வருகிற எவரையும் நிதானமாகக் கவனித்து அறிய வசதி இருந்தது.

நீண்ட, தொளதொளத்த ஜிப்பா அணிந்த உருவம். ராஜாஜி பாணியில் மடித்துப் போட்டிருந்த துண்டு, தோளில். நான்கு முழகதர் வேட்டி. தாகூர் மாதிரி நெளிநெளியாய் துவண்டு பிடரியில் தொங்கும் தலைமுடி. முகத்துக்கு அழகு செய்த தாடி.

அவரை வரவேற்று உபசரித்த ரெட்டியார் என்னை அவருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். ஏற்கனவே பேசிப் பழகியவர் போல் நட்பு உணர்வோடு என்னிடம் சகஜமாகப் பேசினார்.

அடிக்கடி அவரைக் காணும் வாய்ப்புகள் கிட்டின. அவருக்கும் தாகூருக்கும் உள்ள சாயல்ஒற்றுமை பற்றி அவரிடம் ஒருமுறை குறிப்பிட்டேன். அ. இ. ரேடியோவின் 'வானொலி' இதழின் அட்டையில் அவருடைய போட்டோ அச்சாகியிருந்த சமயம். இந்த தோற்ற ஒற்றுமை போட்டோவில் நன்கு புலனாகியது.

அவர் சிரித்தார். 'தாகூர் நல்ல உயரம். கம்பீரமான பெர்சனாலிட்டி. ராஜகுடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர் இல்லையா!' என்றார்.

ந.பி.யின் உயரம் குறைவுதான். மெலிந்த தோற்றம் உடையவர். தாகூர் பற்றி அவ்வப்போது அவர் ஏதாவது சொல்வதுண்டு.

'மேக்னட்டிக் பெர்சனாலிட்டி என்பார்கள். சில பேரிடம் அப்படி ஒரு வசிய சக்தி இருக்கும். மனிதர்கள் மட்டுமல்ல, மிருகங்கள், பறவைக்கூட அப்படிப்பட்டவர்களால் வசீகரிக்கப்படுவது சகஜம். தாகூரிடம் அப்படி ஒரு மேக்னடிசம் இருந்தது. குருவிகள், அணிகள் அவர் அருகில் போய் அச்சமில்லாமல் விளையாடும் என்பார்கள்' என்று ஒருமுறை ந.பி. சொன்னார்.

'தமிழில் ஆழ்ந்த, கனமான நாவல்கள் எழுதப்படுவதில்லை

என்று குறை கூறுகிறார்கள். வராமல் இருப்பதில் ஆச்சரியமே கிடையாது. இங்கே எழுத்தாளர்களுக்கு வாழ்க்கை அனுபவமே போதாது. அப்படி அனுபவம் பெறுவதற்குத் தேவையான வசதிகளும் கிடையாது. மேல் நாடுகளில் இப்படி இல்லை. ஒருவன் ஒரு புத்தகம் எழுதினாலே அவனுக்கு நிறையப் பணம் கிடைக்கும். நெடுக சுற்றிப் பார்க்க வசதிகள் கிடைக்கும். ஸாமர்சட்மாம் ஒரு புத்தகம் எழுதி முடிச்சதும் உலகத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பிடுறான். டி. எச். லாரன்ஸ் ஒவ்வொரு நாவல் எழுதவும் ஒவ்வொரு நாட்டிலே போய் பல மாதங்கள் வசித்தான். வசிக்க வசதிகள் கிடைச்சது. இங்கே யாருக்கு கிடைக்குது அப்படி எல்லாம்? தாஜ் மஹாலை எத்தனை எழுத்தாளராலே போய்ப் பார்க்க முடிந்திருக்கு? கங்கையை, இமாலயத்தை எத்தனை பேராலே போய் பார்க்க முடியும்? மனம் விசாலப்படணும் என்றால் பிரயாணம் போகணும். அதுக்கு வசதி வேணும்' என்று ந. பி. ஒரு சமயம் கூறினார்.

ஒருமுறை பிச்சமூர்த்தி எங்களை செட்டிக்குளத்துக்கு வர வழைத்தார். அ. வெ. ர. கி., திருலோக சீதாராம், சிட்டி, நான் நால் வரும் போனோம். அவ்வூரில் நூல் நிலையம் ஒன்றின் துவக்க விழா. ந. பி. தான் தலைமை வகித்து நடத்தினார். நூலகத் திறப்பு விழா புனிதமான ஒளியேற்று நிகழ்ச்சி மாதிரி இருந்தது.

நூல்கள் உள்ள அலமாரிகள் இருந்த அறை திரையிட்டு மூடப் பட்டிருந்தது. அதைத் திறந்ததும் அறையினுள் குளுமையான ஒளி தரும் குத்து விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருப்பதும், நடுவில் ஜோதியாய் கற்பூரம் எரிவதும் வசீகரக் காட்சியாய் புலனாயிற்று. அறிவு ஒளிமயமானது, அறிவொளி பரவிப் பிரகாசிக்க புத்தகங்கள் துணை புரியும்; புத்தகங்கள் இருக்கும் இடம் அறிவின் ஆலயம் என்ற எண்ணங்களை அறிவுறுத்துவதாய் விளங்கியது அந்தச் சூழ்நிலை.

இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு, ந. பி. உத்தியோக ரீதியில் வேறு ஊருக்கு மாற்றப்பட்டார். ஸ்ரீரங்கத்தில் ஒரு தடவை அவரை சந்திக்க முடிந்தது. பிறகு அவர் காஞ்சிபுரம் வரதராஜ பெருமாள் கோயிலின் எக்சிகியூட்டிவ் ஆபீசரானார்.

1947 கடைசியில், 'சினிமா உலகம்' ஆசிரியர் பி. எஸ். செட்டியார், என் அண்ணா அசோகன், நான், ஓவிபர் வேந்தன், வாலாஜா பாத் போய்விட்டுத் திரும்பிய வழியில், காஞ்சிபுரத்தில் பிச்சமூர்த்தி வீட்டுக்கும் போய் அவரைச் சந்தித்தோம். அவர் மகிழ்ச்சிப் பெருக்குடன் எங்களை வரவேற்றார். காஞ்சிபுரம் கோயில்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று செட்டியார் விருப்பம் தெரிவித்தார். 'வருகிறவர்கள் என் நண்பர்கள். தரிசனம் செய்வதற்கு இவர்களுக்கு உதவி புரியவும்' என்று சீட்டு எழுதிக் கொடுத்தார் ந. பி.

முதலில் வரதராஜ பெருமாள் கோயிலுக்குப் போனோம். எக்சிகியூட்டிவ் ஆபீசரின் நண்பர்கள் என்றதனால் கோயில் சிப்பந்திகள் அதிக அக்கறை காட்டி சுவாமி தரிசனத்துக்கு வகை பண்ணி மரியாதை செய்தார்கள். அந்தக் கோயிலிலேயே அரைமணி நேரம் ஆகிவிட்டது. எனவே இதர கோயில்களுக்குப் போகாமல் பிச்ச

மூர்த்தியை மீண்டும் பார்த்து நன்றி கூறிவிட்டு சென்னைப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம்.

இப்படி மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சிகள் பல.

ந. பி. இடைக்காலத்தில் பதினைந்து வருடங்கள் எதுவுமே எழுதாமல் இருந்தார். வாழ்க்கை சுமையாக அழுத்தியது காரணமாக இருக்கலாம். ஏதோ விரக்தி! பிறகு, புதிய உற்சாகத்தோடு மீண்டும் கதைகள், கவிதைகள் எழுதலானார். வெவ்வேறு ஊர்களில் தங்கிவிட்டு, சென்னை வந்து சேர்ந்தார். தினசரிப் பத்திரிகை அலுவலகத்தில் பணி புரிந்தார். ஒரு கட்டத்தில் பிரமை பற்றியவர் போலாகி, ஞாபக சக்தியை இழந்து சிரமப்பட்டார். பிறகு நிலைமை சீராயிற்று. எனினும், வாழ்க்கை வெயில் அவரைக் கருக்கிக் கொண்டதான் இருந்தது.

தனது ஆற்றலுக்கும் சாதனைகளுக்கும் உரிய அளவு கவனிப்பைப் பெறாது போனவர்களில் ந. பிச்சமூர்த்தியும் ஒருவர்.

எஸ். சுகந்தி சுப்ரமணியன்

பிரதானம்

பிம்பங்களும்,
வார்த்தைகளின் உச்சரிப்புகளும்,
மொழியை இழந்த மௌனங்களும்
பிரதானமாகிப் போயின.

விதவிதமான கேள்விகளில்,
தன்னைத் தொலைத்தபடியும்,
தேடியபடிக்கும்,
இந்த நான்களும்,
அந்த நான்களும்.

மிஞ்சியிருக்கும் சிலவற்றில்
தூக்கமும் ஒன்றாய்,
அலை புரளும் நதியாய் மனமும்,
அமைதியாய் உணரச் செய்யும்
ஈரக்காற்றாய் எண்ணங்களும்,
சூரியனாய்த் தகிக்கும் உறவுகளும்,
எதையும் தாங்கும் பூமியாய்
இந்த உடல்களும்
பிரதானமாகிப் போயின.

ஹெச்.ஜி. ரசூல் கவிதைகள்

1

அழகையின் தீவிரம் ஓயவில்லை.
தொண்டை கிழிய,
ஈரம் உலர,
எதையோ எதிர் நோக்கி.

சூழலின் அவஸ்தை
கழுத்தை நெரிக்கும்.

அழகையைத் தணிக்கச் செய்த தந்திரங்கள்
பயனற்றுப் போகும்.

ஊசலாட்டங்களில் பிறக்காத தெளிவு,
கைகால் நீட்டி, நெஞ்சில் உதைத்து,
உடலை நெளித்து, தொடர்ந்தபோது
மெளனம் கலைந்தது மெல்ல.

மேலாடை விலக்கி மார்புக் காம்பை
உதடுகளில் வைத்தேன்,
சுற்றி... சுற்றி...
சுழன்று... சுழன்று...
ரகசியமாய்... மகிரங்கமாய்...
வெறித்து நின்ற
பூனைக் கண்களையும் மீறி.

2

என்னவோ தெரியவில்லை.
கத்தரிக்கா சாம்பாரும்,
வெண்டைக்கா அவியலும்,
முட்டைகோஸூ பொரியலும்,
நீர்தெளித்து விரித்த வாழை இலையில்
டொப்பி அரிசியில் வடித்த சாதமும்,
ரசமும், மோரும்,
பாயசமும் இருந்தாலும்
எனக்குப் பிடிக்காது.

இதெல்லாம் ஒரு சாப்பாடா
கொஞ்சம் தொட்டு
நாக்கில் தடவ
ஊறுகாய் இல்லாமல்?

யூமா. வாஸுகி

எச்சரிக்கை

நீ விரும்பியபடி
வேடந் தரிப்பதினின்றி
உனக்கு விடுதலை.

ஆயினும் இதைக் கேள்:
நிராயுதபாணியாய்
போர்க்களம் போகிறாய்.

ஈட்டிகள் தைப்பதற்கு
ஆயத்தமாக்கு உடலை.

பாலைவனப் புயண நடுவில்
ஒட்டகத்தைக் கொன்றாய்—
இதோ அருகில்

சுடுமணற் புதைகுழி.

வேலி தகர்ந்த நந்தவனத்தில்
மேய்ச்சற்கிடை புகுந்தழிக்கும்

சொந்த ராஜ்யம் குரைபோக,

மன்னனாயிருந்து

பார்த்துக்கொண்டிரு.

வாழ்த்துகள்!

சுயம் காக்க முயன்று பார்.

எனக்குத் திரியும்—

ஒன்றும் உலாமல்

ஓய்ந்து போய்.

அப்போது நம்பி வந்து

உதறிப்பேர முகமுடிகளை

மீண்டும் டுவிடாதே...

கடிதங்கள்

கடிதங்கள்

கடிதங்கள்

★ எங்கள் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறை சிறுபத்திரிகைகளை வாங்குவதையும், ஊக்குவிப்பதையும். அதில் வரும் கட்டுரைகளையும் படைப்புகளையும் விவாதத்திற்கு உட்படுத்துவதையும் வாடிக்கையாகக் கொண்டுள்ளது. 'கவிதாசரணம்' எங்கள் விவாதத்திற்குத் தப்பவில்லை. தொடக்க இதழ்கள் எங்கள் பார்வையில் 'இன்னும் வளர வேண்டும்' என்ற கருத்தைப் பிரதிபலித்தன. இலக்கிய அந்தஸ்து பெற கடுமையான சிரத்தை எடுக்க வேண்டும் என்ற ஒட்டுமொத்தமான கருத்தையும் எங்கள் குழு முன் வைத்தது.

ஆனால், இன்று எங்கள் விழிகளில் ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியும். கவிதாசரண தரத்தை நோக்கி வேக நடை போடத் தொடங்கியுள்ளது. மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொள்கிறோம்.

சென்னை-32

தமிழ்த்துறை

அன்னை தெரசா மகளிர் பல்கலைக் கழகம்.

★ தாங்கள் கேட்ட கட்டுரை ('சிதறுண்ட சோலியத் யூனியன்' கட்டுரைக்கான கருத்து) எழுத இயலாத நிலை. வேலைப் பழு.

தங்கள் இதழ் இன்னும் தீவிரமான இலக்கிய விஷயங்களையும் சிந்தனைகளையும் தாங்கி வரவேண்டும். இப்போதுள்ள விஷயங்கள் மிகவும் சாதாரணமானவை. போதாது. என்னைப் பொறுத்த வரையில் தங்கள் இதழ் ஒர் இலக்கிய மாணவனுக்குக்கூட பயன்படாதென்பதே எண்ணம். சதங்கை, நீலக்குயில்-விவிருந்து இன்று வரை எத்தனை சிறந்த பத்திரிகைகள் வந்துள்ளன?

தங்களைப் புண்படுத்தாது இது என்றே மனம் திறந்து எழுதுகிறேன்.

பெங்களூர்

தமிழ்வன்

● இந்தக் கடிதத்தில் அச்சப் பிழையைத் தவிர்த்திருக்கிறோம் ●

★ தமிழகத்தின் முன்னணிச் சிற்றேடுகளில் ஒன்றாகக் 'கவிதாசரணம்' மலர்ந்து வருவதை இந்த இதழ்ப் படைப்பாளிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றனர். உள்ளடக்கத்தில் புதுமை, செறிவு, பன்முகம் ஆகியவற்றை மேன்மேலும் வளர்க்க முயலுங்கள். பாரதி பிறந்த நாள் சிந்தனை மிக அருமை. 'சிட்டுக் குருவிகள்' நல்ல படைப்பு. இந்த அனுபவம் எனக்கும் ஏற்பட்டுள்ளது. 'அமைப்பியல் அத்துமீறல்' வைத்தீஸ்வரன் கோயில் மூதாட்டி சொன்னது என் நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. மா. அரங்கநாதனின் கட்டுரை

ஆடுகள் ஒன்றுபோல் ஆகலாம்;

கடிதங்கள்

கடிதங்கள்

கடிதங்கள்

பல அரிய சமுதாய உண்மைகளை எடுத்துக் கூறுகிறது. தனி நூலாக வரவேண்டிய கட்டுரைத் தொடர்.

நெல்லை-6

தி.க.சிவசங்கரன்

★ ‘கவிதாசரண்’, இதழுக்கு இதழ் தரம் கூடுதல் பெற்று மலர்ந்து வருகிறது. அருமையான ரசனையுடன் உயர்ந்த இலக்கியம் தாங்கி வரும் இந்த வித்தியாசமான சிற்றிதழ் இடைவெளி இன்றி திங்கள் தோறும் மலர வேண்டும். டிசம்பர் இதழ் மிகச் சிறப்பாக வந்துள்ளது. சிற்றிதழ் பக்கமே பார்வையைத் திருப்பாதோரையும் ஈர்த்து விடும் அழகான, கலைநயமான இலக்கிய உணர்வு கூடிய அட்டை-ஏராளமான கதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள்.

இதழின் High light ஆன ‘நாற்று’ தொலைந்து போயிருக்கிறது. ‘சிட்டுக் குருவிகள்’! படிக்கும்போது, சிலிர்த்து, நெகிழ்ந்து, உருகி, கரைந்து, லயித்துப்போய் அனுபவித்த கதைக் கவிதை-தங்கள் பேனாவிலிருந்து துள்ளிவிழும் எழுத்துகள் அருவி நீராய் சலசலக்கின்றன: இப்படியொரு அபார படைப்புத் திறன், சொற்களை அழகாய் அள்ளித் தெளிக்கும் தேர்த்தி தங்களின் தனிச்சிறப்பு. “என் உதவி அதைக் காத்ததோ என்னவோ; என் சந்தோஷம் அது கொடுத்த கொடை...” இதயத்தை மயிலிறகால் வருடிக்கொடுப்பது போன்ற மென்மையான, அதே சமயம் அபார தன்னடக்கத்தையும் பரிவு உணர்ச்சியையும் பளிர்ரென வெளிக்காட்டும் சொற்தொகுப்பு! சிறுகதைகள் அத்தனையும் இலக்கியத் தரத்தில் உயர்ந்தவை. ஆயின் அழுத்தம் இல்லாதது நெருடல் தருகிறது. தனிமனித உணர்வுகளை, தவிப்புகளை, தாகங்களைச் சிறப்பாய் எழுதுவதும் சிறந்த இலக்கியத்தின் இலக்கணமே ஆனாலும், சிறுகதைகள் என்ற அளவில் கொஞ்சம் கனமும் தேவையல்லவா?

கவிதைகள் உன்னதமாய் இருக்கின்றன. ‘நெஞ்சு பொறுக்கு திலையே’ வழக்கம்போல் சிறப்பாக இருக்கிறது. ஒரே ஒரு சிறுகுறை— இடையிடையே தேவையே இல்லாமல் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை விட்டு இலக்கு மாறிவிடுகிறீர்கள். (சரியாக அதைக் கட்டுரை மையத்திற்குப் பொருத்தமாக்கி விடுகிறீர்கள் என்பது வேறு விஷயம்.)

ஹைதராபாத்

சாந்தா தத்

- மூன்று முறை முகத்தில் குத்தினால் புத்தனுக்கும் சினம் வரும். வரவில்லை— தமிழனுக்கு

ஆனால், மேய்ப்பர்கள் ஆடுகள் ஆவதில்லை.

இது புதுவை-சீனு-தமிழ்மணி, புதுவை-சீனு-தமிழ்நெஞ்சன் ஆகியோரின் தொகுப்பில் உள்ள கவிதை. இதைத் திருடியே புதுவை நித்திலன் என்பவர் சென்ற இதழின் குறுங்கவிகளுள் ஒன்றினை எழுதியுள்ளார் என புதுவை இளவேனில் நம் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்துள்ளார். சுட்டியமைக்கு நன்றி. இக்குற்றச்சாட்டுக்குள்ளாகிறவர், பிரபஞ்சன் சொல்லித்தான் நம் இதழுக்கு எழுதியதாகப் பீற்றிக்கொண்டவர். வெட்கம் நமக்குத்தான். --ஆசிரியர்.

★ இதழ் தாமதமாக வந்தாலும், நல்ல பசுமையுடன், கனமான விஷயங்களைத் தாங்கி, பேறுகாலப் பெண்போல இருப்பது உவகை கொள்ளச் செய்கிறது. மா.அரங்கநாதனின் 'தாய்மொழியும் தந்தை மொழியும்' ஓர் அவலமான சமாச்சாரம். எடுத்த எடுப்பில், சாதி என்ற வழக்கு தமிழில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை என்கிறார். பின் 'பெண்சாதி' எதோடு சேர்த்தி? பிராமணர்கள் பெண்சாதி என்று குறிப்பிடுவதில்லை. பெண்டாட்டி என்கின்றனர். சாதிப் பாகுபாடு என்பது தமிழ்நாட்டின், இந்திய மண்ணின் இயல்பு. ஆரியர்கள் இந்நாட்டுக்கு வருமுன்னரே இப்பாகுபாடு இங்கு இருந்திருக்கிறது. நாகரிகம் அடைந்த மக்களிடம்தான் அத்தகைய பாகுபாடு தோன்றியிருக்க முடியும். நாடோடிகளிடம் இருக்க முடியாது.

குளிர் காலங்களில் ஆண்டுதோறும் கும்பல் கும்பலாக வந்த ஆரியர்கள் இந்நாட்டு நாகரிகத்தால் கவரப்பட்டனர். வர்ணாஸ்ரமம் இந்நாட்டுப் பண்பாடு. ஆதித்திராவிடர் எனப்படுவோர் திராவிடர்களாலே பிரித்து வைக்கப்பட்டவர்கள். அதனாலேயே அவர்களில் பெரும்பான்மையினர் கலப்பின்றி சுத்த சுயம்பிரகாச திராவிட இனத்தினராக இருக்கின்றனர். வர்ணாசிரம தர்மம் எழுதப்பட்டு, சமுதாயத்துள் புகுத்தப்பட்டதல்ல. இயல்பான நிலை பராமரிக்கப்படுவதன் நிமித்தம் எழுதப்பட்டது. ஆரியர்கள் ஐரோப்பா முழுவதும் பரந்து பெருகினாலும், அங்கெல்லாம் சாதிப் பாகுபாடோ, வர்ணாஸ்ரமமோ உண்டாகவில்லை என்பது சான்று.

பிராமண சமூகம் அன்று உடல் உழைப்பின்றி, அறிவை வளர்த்துக்கொண்டு சமுதாயத்தில் அங்கம் வகித்தது. மற்ற இரண்டு பிரிவினரும் உடல் உழைப்பால் உயர்ந்தவர்கள். நாலாவது சாதியாகிய சூத்திரர் இந்த மூன்று சாதியாலும் சுரண்டப்பட்டவர்கள். வெள்ளையர்கள் இந்த நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்டு, அறிவியல் இந்நாட்டுக்கு வந்த பிறகு, சாதிப்பாகுபாடு உடைகிறது. பிராமணர்களைத் தவிர மற்ற மூன்று பிரிவினர்களுக்கும் வேறுபாடு அற்றுப் போய்விடுகிறது. யதார்த்தத்தில் பிராமணர்களும் மற்ற பிரிவினருடன் கலந்துவிட்டாலும், அறிவுபூர்வமான வளர்ச்சி பெற்ற சமூகம் தன் அடையாளத்தை விட மறுக்கிறது என்பதுதான் உண்மை. கோவில்கள் இருக்கும் வரை, ஆன்மீக சமாச்சாரங்களை நம்பும் வரை ஒவ்வொரு இந்தியனுக்கும், தமிழனுக்கும் பிராமண புரோகிதர் தேவைதான். ஏஜெண்ட்.

அடுத்து, 'சிதறுண்ட சோவியத் யூனியன்' கட்டுரை. நண்பர்

தி.க.சி.யின் கருத்து ஏற்கக் கூடியதாய் இல்லை. சிதறுண்டது சோவியத் யூனியன் மட்டுமல்ல; போலந்து, கி.ஜெர்மனி, ருமேனியா, ஹங்கேரி, பஸ்கேரியா, யுகோஸ்லாவியாவும் தான். சந்தைப் பொருளாதாரத்தை நோக்கி மக்கள் சீனம் சுதாரித்துக்கொண்டு நடை போடுகிறது. மாவோ மறக்கப்படுகிறார். கியூபா திண்டாடுகிறது. இவையெல்லாம் எதை உணர்த்துகின்றன என்பதை ஆராய வேண்டுமே தவிர, ஒரு கோர்ப்சேவ்தான் காரணம் எனக் கூறுவது தகாது. இன்றைய சூழ்நிலையால் உருவாக்கப்பட்டவர் கோர்ப்சேவ். 1917இல் ரஷ்யப் புரட்சி அவசியமாக இருந்தது. இந்த 75 ஆண்டுகளில் யதேச்சாதிகார, சர்வாதிகார, முதலாளித்துவ ஆட்சியின் அவலங்களை உணராத இளைஞர்கள் அந்நாட்டில் பிறந்திருக்கின்றனர். அரசாங்கத்தின் கெடுபிடி தாங்க முடியவில்லை. முதலாளித்துவ நாட்டின் மக்களைப் பார்க்கின்றனர். உரிமைக் குரல் கொடுக்கின்றனர். சோஷலிச ஆட்சி கவிழ்கிறது. இதுதான் உண்மை. பாட்டாளி மக்கள் ஆட்சி வேண்டும் என்பதில் எவருக்குமே மாற்று எண்ணம் இருக்க வாய்ப்பு இல்லை. காலப்போக்கில் மாறும் மக்கள் மனதில் அப்படியான ஆட்சியின் அவசியத்தை ஊன்றச் செய்யத் தவறுவதால்தான் சமதர்ம ஆட்சி கவிழ்கிறது.

பெங்களூர்

ம.ந.ராமசாமி

கடிதம் பற்றி ஆசிரியர் குறிப்பு:

திரு ம.ந.ரா. அவர்களின் எந்தக் கருத்தையும் 'கவிதாசரண்' மிக்க மரியாதையோடு அணுகும். இதழின் நல்ல வழிகாட்டி அவர்.

'அறிவு பூர்வமான வளர்ச்சி பெற்ற பிராமண சமூகம் தன் அடையாளத்தை விட மறுக்கிறது' என்னும் கடித வாசகத்திற்கு அவரே மெய்யான சான்று. வர்ணாஸ்ரமம் பற்றி எதிரணி சிந்தனையாளர்கள் யாரும் நியாயமாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்பது இவரின் தீராத ஆதங்கம்.

அடிப்படையில் மூன்று கேள்விகள் எழுகின்றன.

ஒன்று: தமிழரிடையே உள்ள சகிக்க முடியாத சாதிப் பிரிவுகளும் வர்ணாஸ்ரமமும் ஒரே விஷயம்தான் என்று எப்படி நம்புகிறார்?

சாதிப்பிரிவுகள் பொருளாதாரக் காரணிகள் கொண்டவை. தாழ்ந்த சாதிக்காரனும் உடமையாளனாக வளர்ந்தால் உயர்ந்த சாதிக்காரனாக முடியும். முடியாது என்று அவனுடைய எந்தச் சட்டமும் தர்மமும் சொல்லவில்லை. மாறாக, வர்ணாஸ்ரமம் பிறப்பின் அடிப்படையில் வரையறுக்கப்பட்டது. எந்த பிரம்மாவும் அதை மாற்ற முடியாது. இவ் அடிப்படை வேறுபாட்டை ஒளித்துவைத்து விட்டு, வரலாறு பேசினால் அதற்கு நம்பகத்தன்மை இருக்காது.

இரண்டு: பிராமணன் ஆரியனல்லன். தென்னகத்தைப் பொறுத்த வரை பிராமணர்கள், ஆரிய- திராவிடக் கலப்பினர் என்று காஞ்சி அருள் திரு ஜெயேந்திர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகளே ஒத்துக்கொள்கிறார்.

ம.ந.ரா. சொல்வதுபோல் ஆரியன் நாடோடி; திராவிடன் நாகரிக வாதி; பிராமணனோ அறிவாளி. என்லில், இந்த அறிவாளித்தனம் ஆட்சியமைப்பின் மூலம் சமூகம் அவர்களுக்கு வழங்கிய சலுகையல்லாது வேறென்ன? வர்ணாஸ்ரமப்படி திராவிடன்கள் அனைவரும்— அரசன், வணிகன், மறவன் அனைவருமே— குத்திரன்கள் தாம். நாகரிகம் கற்றவன், ஆரியன் வருமுன்னரே (அல்லது ஆரியன் வந்து கலந்த பின்தான் என்று கொண்டாலும்) தன்னைச் சூத்திரனாக இம்மண்ணில் வரையறை செய்து கொண்டான் என்றால், சரித்திரமாகவா இருக்கிறது? சொல்கின்றவர்கள் இம்மண்ணில்தான் இன்னமும் சுகமாயிருக்க முடிகிறது. தமிழனின் சகிப்புத்தன்மைக்கும் நாகரிகத்திற்கும் அவர்கள் நன்றி கூற வேண்டும்.

மூன்று: 'ஆரியர்கள் ஐரோப்பா முழுவதும் பரவியும், அங்கெல்லாம் சாதிப் பிரிவுகளோ வர்ணாஸ்ரமமோ இல்லை' என்கிறார். உண்மை. அங்கெல்லாம், தோலின் நிறத்தால் முற்றும் எதிரான, நாகரிகத்தால் முற்றும் பண்பட்ட ஓர் இனத்தை அவர்கள் எதிர்கொள்ளவில்லை என்பது அதைவிட முக்கிய உண்மை. வெள்ளைப்பன்றிகளின் நிறவெறிக் கொடுங்கோன்மை உலகறிந்த விஷயம் தானே! நிறத்தால் அதிகம் மாறுபடாவிடினும், கலாச்சாரத்தால் மாறுபட்ட 'மயா' இன மக்களை, மெக்சிகன் இந்தியர்களை இரு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன், அறிவியல் வளர்ச்சி கண்ட நேரத்தில் எதிர்கொண்டும் கூட, இந்த ஐரோப்பியர்கள் அகதிகளாகத்தான் வைத்துள்ளனர், அல்லவா?

திரு ம.ந.ரா.வே சொல்வதுபோல், பிராமணர்களின் உயர்வுக்கான துருப்புச் சீட்டு, இவர்கள் பார்க்கும் கோவில் ஏஜெண்ட் வேலைதானோ? இருக்கலாம்.

திரு ம.ந.ரா. வின் புதிய இரண்டு நாவல்களான 'நாலாவான்' 'கனவு பூமி'களை 'ஹிண்டு' நாளேட்டில் விமர்சிக்கும் திரு அசோக மித்திரன், அவற்றை 'விஷய கனமுள்ளவை' என்று பாராட்டி, "இந்தியச் சமூகங்களிடையே நல்லெண்ணமும் இணக்கமும் பரவ, இவருடைய நல்ல நோக்கங்கள் பயன்பட வேண்டும். ஆனால், வருத்தம் என்னவெனில், இன்றைய சமூக இழுபறிகளில், சொன்னது என்ன என்பதைவிட சொன்னவர் யார் என்பதுதான் முக்கியமாகிவிடுகிறது," என்று முடிக்கிறார்.

பின்னே?

அடிப்படையில் இத்தனை கோளாறுகளோடு சரித்திரம் பேசினால், பேசுவது யார் என்பது முக்கியமாகிவிடாதா? பல்லவர்கள் காலத்தையொட்டிய கதையில், 1950களில் நடந்த பூணூல் அறுப்பு முயற்சிகளெல்லாம் சம்பவங்களாவது எப்படி? சரித்திரமா? அந்தச் சரித்திரம் அங்கிருந்து தொடங்கியிருந்தால் இன்று வரை பிராமணர்கள் தாக்குப் பிடித்திருப்பார்களா? பிடித்திருக்க முடியுமெனில் சமுதாயத்தின் மேல் அவர்கள் ஏவிய குதுவாதுகளுக்கும் தில்லுமுல்லுகளுக்கும் கணக்கென்ன?

ம.ந.ரா. இடது சாரியாய் இருந்தவர். அசோகமித்திரன் கூட, "He has been a consistent champion of the lowly and oppressed with a personal commitment to left ideology" என்கிறார். பதவிக்கு வந்த மூன்றாண்டுகளில் எல்லா வகை அதிகார துஷ்பிரயோகங்களும் செய்து, உமா பாரதி என்னும் சன்னியாசினிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரைப் பாலியல் கொச்சைப் பேச்சுக்காட்படுத்தி, வேட்பாளர் போட்டியில் வெட்கமில்லாமல் சந்தி சிரித்து, அரசியல் சாக்கடைத்தனத்தில் தாங்கள் யாருக்கும் சளைத்தவர்களல்லரென, வளர்ச்சிப்பருவத்திலேயே நிரூபித்த பாரதீய ஜனதா கடப்பாரையை இனி இந்தியாவின் ரட்சகர்கள் இவர்கள்தாம் எனச் சுட்டிக்காட்டிய அசோமித்திரன் அவர்கள் ம.ந.ரா.வை committed thinker எனும் போது எச்சரிக்கையோடு பரிசீலிக்கத் தோன்றுகிறது.

வர்ணாஸ்ரம விவகாரத்தில் ம.ந.ரா.வுக்கு ஒரு முறை எழுதியிருந்தேன், "மார்க்சியம் மனுவில் கரைவதைக் கண்டு வியந்துபோய் நிற்கிறேன்" என்று. மறு அஞ்சலில் அவர் எழுதினார், "மார்க்சுக்கும் மனுவுக்கும் இடைவெளி ஒன்றுமில்லை" என்று. நான் அசந்து போனேன். (அசந்து போனதில் நியாயம் உண்டா என்பதை கோவை ஞானி அவர்கள்தாம் சொல்ல வேண்டும்.) அவரின் 'அந்தஸ்து' என்னும் கதை பற்றிய என் கருத்துக்குப் பதில் தரும் போது இப்படிச் சொன்னார்: "முதலாளி சுரண்டுகிறான் என்பது அரசியல் கோஷம். சுரண்டும் அதே நேரத்தில் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு வாழ்வு அளிக்கப்படுகிறது. பணி நியமன உத்தரவில் முதலாளி 'சுரண்டுவேன். சம்மதமா?' என்று ஒரு வரி சேர்த்தால், எந்தத் தொழிலாளி, ஊழியன் தன்மானத்துடன் வேலையை ஏற்காமல் இருந்துவிடப்போகிறான்? வேலையில் சேர்ந்த பிறகு, யூனியன் அமைத்து, சும்பலாக, 'முதலாளி சுரண்டுகிறான்' என்ற கோஷம் போடுகிறார்கள்."

ம.ந.ரா.வின் அடிப்படைச் சித்தாந்தம் இதுதான்: முதலாளி பிறப்பால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவன், பிராமணனைப் போல. தொழிலாளியும் கீழ்ச் சாதிக்காரனும் அவர்களிடம் சலுகைகள் பெற்று வாழும் உரிமையுள்ளவர்கள். அவர்களுக்கான சலுகைகளைப் போராடிப் பெறும் உரிமை அவர்களுக்குண்டு. அதாவது பிச்சை கேட்பதற்கான உரிமை. இப்படியாக, மார்க்ஸ் மனுவில் கரைந்து போகிறார். எப்படி கணக்கு?! அந்தத் தொழிலாளியும் கீழ்ச் சாதிக்காரனும் அவர்களுக்கான ஆட்சியிலும் அதிகாரத்திலும் பங்குதாரர்கள் என்பதை அதிமேதாவித்தனத்தோடு ஒளித்து வைக்கிற முயற்சியல்லவா இது?

'சூத்திரன்' என்ற சொல்லுக்கு எத்தனை கேவலமான அர்த்தங்களை யெல்லாம் கொடுக்க முடியுமோ, அத்தனையும் கொடுத்த பின்னும், மீண்டும் அதன் புனிதத்தைப் பேச வந்திருக்கிறார் திரு

ம.ந.ரா. அவர் நாவலுக்குப் பெயர் 'நாலாவான்'. அதாவது நாலாவது சாதிக்காரன் — சூத்திரன். அதை வெளியிட ஒரு சூத்திரப் பதிப்பகம். அந்த நாவலின் நாயகன் நம்மூர் இள வயது (உச்சந்தலையில் சொட்டை விழாத) கருணாநிதியைப் போலவோ, இன்றைய வை.கோபால்சாமியைப் போலவோ ஒரு நாலாம் சாதிக்காரன் போலும்.. சூத்திரனை விடக் கேவலமாக அர்த்தம் விளங்கவைப்பதுதான் இந்த 'நாலாஞ்சாதிக்காரன்'. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்கூட 'அவன் கெடக்கிறான் நாலாஞ்சாதிக்குப் பொறந்த பய' என்றுதான் சொல்வார்கள். ம.ந.ரா.வுக்குத் தெரியாததா? இவர் ஒரு இனத்தின் மனோபாவத்தையே பிரதிபலிக்கிறார் என்பதால் இவ்வளவையும் நல்லெண்ணத்தோடு சொல்ல நேர்ந்தது.

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு முழு; திரியில் எரியும் சுடரைப் போல. எண்ணெயும், தூண்டலும், திரி நுனியைப் பற்றும் பொருக்குத் தட்டலும் சுடரைப் பெருக்கும். மற்றபடி, சுடர் இன்னொரு சுடரால் பெருகுவதில்லை. இப் புறக்காரணிகளைப் பெற்றால், பிராமணர்களைப் போலவே பிறரும் பிரகாசிக்க முடியும்; பிரகாசிக்கிறார்கள்.

பிராமணர்களைச் சுடராகப் பிரகாசிக்கத்தான் இந்தச் சமூகம் அனுமதித்தது. எதற்காக? சமூகத்தை ரட்சிக்க!(?) அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்? அறிவாளியாய் இருப்பதற்குப் பதில் மூளைப் பயிற்சியாளர்களாய்ச் (skilled brainers) கருங்கி, தேரின் தட்டில் நின்றுகொண்டு 'உற்சவர் என்னுயரம்; ஊர் மக்கள் மண்ணுயரம்' என்று தொம்பப் பார்வை பார்க்கப் பயின்றார்கள்.

அறிவாளியாய் இருக்க அவர்களை அனுமதித்தது சமூகம் தந்த சலுகைதானே? அந்தச் சலுகை பறிபோனால், அவர்கள்தாம் மெய்யான 'தலித்துகள்' இல்லையா? அச்சம் மிகுந்த இந்த உள் ளுணர்வுதான் அவர்கள் மனோபாவத்தை வழிநடத்தும் போலும்.

திரு மா. அரங்கநாதன் அவர்கள் சாதி வழக்கு இல்லை எனும் போதே பிரிவுகள் ஏராளமாக இருப்பதாகவும் சொல்கிறார். இது லிருந்து 'சாதி' என்னும் சொல்வழக்கு இல்லை என்றே குறிப்பதாகப் படுகிறது. இருந்தது என்பதற்கு 'பெண்சாதி' தகுந்த எடுத்துக் காட்டாகுமா எனத் தெரியவில்லை. இப்போதெல்லாம் வைப்பாட்டியை காங்குபைன் என்றுதான் நாசுக்காகச் சொல்கிறார்கள். சில காலத்திற்குப் பின் இது தமிழல்லவா என்று வாதிக்கக்கூடும் தானே? ஆரியர்கள் தென்னகத்தில் கழைக் கூத்தாடிகளாகத்தான் அறிமுகமாகியிருக்கிறார்கள். சங்கப் பாடல்கள் சான்று. 'ஆரியக் கூத்தாடனாலும்...' என்றொரு சொல்வழக்கே உண்டு. அந்தக் கூத்தாடிகளின் வெளுத்த பெண்களுடன் கள்ளத் தொடர்பு கொண்டவனுக்குத்தான் 'கூத்திக் கள்ளன்' என்று பெயர் வந்ததாம். இது ஒரு ஆய்வு.

விக்ரமாதித்யன் நம்பி

வினையில்லாது
விளையாட்டில்லை.

விளையாட்டுதான்
வினையென்பது போல.

அருவியின் சலசலப்பு
ஓயாதிருக்கக் கடவது!

வந்தால்
கொலுசு சப்தம் போல வரும்.

இருந்தால்
நெளிவின் வளைவுபோல
இருக்கும்.

வளைவும் நெளிவும்
மனசு செய்யும் மாயம்.

பேசியதையே பேசும்
பைத்யக்காரன்.

‘எழுதியதை எழுதுகிறான்.’

புகார் கேட்டு
துறையை மாற்றினான்.

எப்படியெப்படியெல்லாம்
போகிறது கவிதை!

‘எதைப் போல?’
யோசித்துதான்
சொல்ல வேண்டும்.

பூர்த்தி
செய்துகொள் நண்பா.

விட்டுவிடு
சுதந்திரமாக . .

உன்
கற்பனைக் கேற்ப.

பைத்யத்தை
குணப்படுத்தும் அருவி

இவனை
குளிப்பித்திருக்கிறது.

வரிகள் வேண்டுமா,
வரிகள் வேண்டுமா?

வக்ரமில்லாத வரிகள்,
வார்த்தை தாண்டிய வரிகள்.

மரங்கள் பற்றி எழுதி
மகாகவியாக முடியுமா?

முந்தானையைத் தொட்டது
முச்சுவரை சுட்டது.

முந்தானைக்குள் அருவி,
முன்கோபத்தில் அவள்.

அனலும் குளிரும்
போட்டியிட்டு துரத்தும்.

சிவப்பு புடவை,
கறுப்பு ரவிக்கை.

இவன் மனசு அவள் பக்கம்;
அவள் மனசு இவன் பக்கம்.

தொடங்கு, தொடங்கு,
தொடங்கு.

அருவி விழுகிறது,
பலா தாழ்கிறது.

ஆனந்தம்,
ஆனந்தம், ஆனந்தம்!

அவ்வளவும்
காசுபணம்!

தேடிப் போ;
தேடி வா.

ஆசை பாதி, காதல் பாதி,
அப்புறம் என்ன?

எங்கள் தாய்!
எங்கள் வாழ்வு!

இருக்கிறது இருக்கிறது;
கனகாம்பரம் சிந்தட்டும்
மண்மீது!

—இக்கவிதையின் முன் பகுதி சென்ற இதழில் வெளிவந்தது.
பின் பகுதிகள் விடுபட்டுப் போனதால், முழுமையாக மீண்
டும் இங்கே வெளியிடப்படுகிறது.—

ஓட்டம்...

க. அம்சப்ரியா

ஓடிக் கொண்டிருந்தேன் நான். ஓடுவது சுகமாயிருந்தது. சுகமாயிருத்தல் என்பதைவிட கட்டாயமாகவிருந்தது அது. ஏன் ஓடுகிறேன் என்று யோசிக்கிற போதல்லாம் ஓடுதல் மறுபடியும் வேகமெடுக்கிறது. பாதையெங்கும் மனிதர்கள் போய்க் கொண்டும் நின்று கொண்டுமிருந்தார்கள். இவர்கள் கேலியாக பார்க்கிறார்களோ வென்றிருந்தது. கேலியென்பது ஓடுதல் பார்த்து மட்டும்தான் என்றில்லை. நின்று கொண்டிருந்த போதும் தான்.

முதல் முறையாய் எப்போது ஓட ஆரம்பித்தேன் என்று நினைக்கிற போது துளிக் கூட ஞாபகத்திற்கு வர மறுத்தது. ஏனெனில் விவரம் தெரிந்த நாளிலிருந்து இதையேதான் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். என்னைக் கடந்து மரங்கள் போய்க் கொண்டிருந்தன. இந்த மரங்களிடம் பேசுவதற்குக் கூட நிறைய விஷயங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் மரம் அதை கேட்கத் தயாராக இருக்கிறதா வென்று தெரிய வேண்டியதாயிருக்கிறது. மரத்திற்கும் பேச ஏதாவது இருக்க வேண்டும். பேசுதல் என்பதுகானே மனதின் சுமை தாங்கி? மரம் என்பது என்ன? வெறும் இலைகள், வேர்கள், கிளைகள். இலைகள் யாரிடம் பேசும்? வேர்களோடு இலைகளுக்குப் பேசவிருப்பது போல் இலைகளுக்குக் காற்றிடம் பேச

ஏதாவது இருக்கும். இதற்கு வேரின் சம்மதம் வேண்டுமா? வேண்டுமாய்த்தான் இருக்கும். இல்லாவிடில் மறுப்பும் மீறலும் ஆகி, அங்கொரு மாற்றத்திற்கான குழப்பம் ஏற்படும். மரங்கள் ஓட முயலுமா? அவைகளுக்கும் ஓடுதல் பற்றிய கனவிருக்கும். எதனுடைய, எவருடைய? கனவுகள் தான் முழுமையாக நனவுகளாகியிருக்கின்றன? அரைகுறையான வெற்றிகளில் அல்லவா தோல்விகளின் ஆழம் புதைந்திருக்கிறது! மரத்திற்கான கனவு என்ன? முழுக்க முழுக்க, காற்றோடு நட்பு கொள்கிற வாழ்வை யெண்ணியா...? பருவத்திற்கு மட்டுமே வந்து விட்டு, பிரிந்து போகிற பறவைகளின் நன்றி கெட்ட தனத்தை யெண்ணியா? எதுவாய் இருக்கும்?

இதுதான் என் தவறாய்ப் போகிறது. மரம் எப்படியிருந்தால் எனக்கென்ன? மரத்தோடு எப்போதும் ஒன்ற முடிந்ததில்லை. அது எனக்கு மட்டுமாயில்லாமல், தெருவில் போகிற வருகிற எல்லோருக்கும் நிழலாக இருக்கிறது. அழகான குரல்களுக்கெல்லாம் தலை வணங்கி, தன் அடையாளத்தை மறந்து விடுகிறது.

எனக்கு மட்டுமான மரம் எங்கேனும் இருக்கும்... தேடுதல் தோல்விகளைத் தருவதில்லை. தேடுதல் என்பது தோல்வியைத் தருகிற பட்சத்தில் புதிதாய் ஏதாவது தென்படும். ஆனாலும் நம்புகிறேன். சுய நலமற்ற நிழல் மரமொன்று என் கண்ணில் படுமெனவும், பட்டடுமெனவும் நம்பி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறேன். வழியில் அழகழகான பூக்கள். யாருடைய வரவையோ எதிர

நோக்கி... எல்லாமே எதை யொன்றையாவது எதிர்போக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அப்போது பூக்கள் மெல்லிதாய் கிசுகிசுத்தன. 'உன் வரவை எதிர்பார்த்துத்தான் காத்திருக்கிறேன்!' ஒடுதல் என்பது தொடருகிறது எனக்கு. எல்லாப் பூக்களும் இப்படித்தான் சொல்கின்றன. நட்சத்திரங்களுக்காக, சூரியனுக்காக, சந்திரனுக்காக, ஏன் வெறும் கூந்தல்களுக்காக, படுக்கையறைகளுக்காக, தெய்வத்தின் காலடிகளுக்காக— எதற்காக வெல்லாமோ காத்திருக்கின்றன. வாய்ப்பும், எங்கு சுகப் படுமோ அங்கும் தங்களை மண்டியிட்டுக் கொண்டு வேதம் ஒதுகின்றன, காத்திருந்ததெல்லாம் உங்களுக்காகத்தான் என்று! இவைகள் காத்திருக்கின்றன என்றெண்ணி கணவுகள் வளர்த்து காத்திருந்தவை எல்லாம் காத்திருந்ததில் கரைந்து போயின. எல்லா வெற்றிகளும் தோல்விகளும் காத்திருந்ததில் ஆரம்பித்து காத்திருந்ததில் முடிகின்றன.

ஒடுவது தெரிந்து தடை போட்டவர்கள் ஞாபகத்தில் வருகிறார்கள். அவர்கள் வெறும் மரங்களிடம், வெறும் வாசப் பூக்களிடம் சரணடைந்து கிடக்கிறதாகப் படுகிறது. முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறவனுக்கு உலகம் எல்லா வற்றிற்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறது. ஒவ்வொரு பாதையின் திருப்பு முனையும் ஒரு முற்றுப்புள்ளியாகத்தான் படுகிறது. அங்கங்கு தங்கிவிட எல்லோராலும் முடிகிறது. தனக்கு மட்டும் ஏன் வாய்க்கவில்லை? இது ஒரு வரமா? சாபமா?

சட்டென்று உயிரெடுக்கிற வலியும் வதையும் உறைத்தன. அய்யோ! யார் தள்ளியது என்னை? போய்க் கொண்டே

யிருந்தேன். பள்ளத்தில் எப்படி நிதானமிழந்தேன்? முடிந்ததா என் ஒடுதல் பயணம்? கை கொட்டி சிரிக்கிறார்கள்! காறி உமிழ்கிறார்கள். யாரோ கால் எலும்பு பார்த்து வீழ்த்துகிறார்கள். வீழ்த்துவதற்கு ஆயுதம் தேவையா? வெறும் வார்த்தைகள் உபசரிப்புகள், பார்வைகள் போதும். இதில் எது என்னை பள்ளம் நோக்கித் தள்ளியது? வீழ்ந்தவர்களின் எல்லை அகன்று கிடக்கிறது. தோட்டம், துரவு, மனைவிகள், கணவன்கள், குழந்தைகள், கள்ளங்கள். முகமூடிக்குள் முகம் புதைந்த நடைப் பிணங்கள். மனிதர்கள் யாராவது இருப்பார்களா? மனிதர்களா? என்ன முட்டாள்தனமாய் யோசிக்கிறேன்! மனிதர்கள் எப்போதோ செத்துப் போனவர்களாக... அண்ணன், தம்பி, அம்மா, அப்பா, மனைவி கணவன் என்று உறவு முகமூடி பிணங்கள் அல்லவா இங்கு உலவுகின்றன! பள்ளத்தில் வீழ்ந்த பின் எனக்கென்ன புத்தி பிசகி விட்டதா? நான் பைத்தியமா? இங்கு இருக்கிற எல்லாமே பைத்தியங்கள்தான். நீர் கண்ட இடத்தில் தங்களை மறந்து தாகம் எடுக்கிறவர்களாக... எதிரில் இருக்கிற பூக்களில் மனிதமுக கிறவர்களாக... இன்னும்...

சுற்றிலும் என்னை வளைத்திருந்தார்கள். பல்வேறு உறவின் அடையாளங்களாய் சூடப் படுவதற்கான கிரீடங்கள் காத்திருந்தன. வைரங்கள், தங்கங்கள் என்று எல்லாமே ஜொலித்தன. மயங்கிப் போகிறவன் செத்துப் போகிறான். நான் செத்துப் போய் விட்டேனா? நானும் செத்துப் போய் விட்டேனா? 'காதலனே' என்றவளின் குரலிலா? 'அண்ணா' என்றழைத்த குர

லிலா? 'நண்பா' என்றழைத்த குரலிலா? எதன் அழைப்பில், எதன் மயக்கத்தில் செத்துப் போனேன் நான்?

செத்துப் போவது மிகவும் சுலபமானது. இப்படியாக, மடிந்து போவதை விட விலகி நின்று, தனித்துச் சாகணும். தனித்து, சாதித்து சாகிறபோது பெயர் என்கிற நிழலுக்கு நிரந்தர ஆயுள் நிச்சயமானது. அப்படியிருக்க, பெயர் பெற்ற ஒரு மனிதன் 'செத்துப் போனான்' என்பதை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்? ஆக நான் சாக முடியாது. இவற்றுடன் என்னால் ஒரு போதும் உறவு வைத்துக் கொள்ள முடியாது. இந்த கிரீடங்கள் எனக்குத் தேவையில்லை. இவை எனக்கு பொருத்தமானவையும் அல்ல. நிறைய முறை இந்தக் கிரிடங்களை அடைய ஏதேதோ வழிகளை நம்பிப் போயிருக்கிறேன். கை தட்டல்கள், வார்த்தை உபசரிப்புகள், மாலைமரியாதைகள், பளிச்சிடும் புகைப்படங்கள், இவைகள் மூலமாக கிரீடங்கள்! ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும், பாதி வழி போன பின்தான் புரிகிறது வந்த வழி தவறென. கல்லும்முள்ளும் குத்திக்கிழித்து, பாதமெல்லாம் ரணமாகியும், அறிந்த முகங்கள் புன்னகையாய் மனசில் அறைந்ததும், சுலபமாய் கையசைத்து விடை பெற்றுப் போவதும், தாகத்திற்கு நீர் காட்டுவதாய் அழைத்துச் சென்று ஆழத்தில் மூழ்கடித்ததும். பாதி வழி வந்த பின்தான் புரிகிறது, இந்த கிரீடங்கள் போலியானவை என்று. சாவிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தேன். எனக்குப் பிரியமானது ஒட்டம்தானா? தெரியவில்லை. ஆனால் நிழலை, நீரை அனைத்தையும் ஒதுக்கி ஒடிக்கொண்டிருந்தேன். ஏனெனில்

ஒடுவது சுலபமானது. எப்போது என் ஒட்டம் நிற்கும்? யார் வருவார் என் ஒட்டம் நிறுத்த? எந்த நிழல் வரும் என் வெய்யிலுக்கு குடை பிடிக்க? எந்த ஊற்று என் தாகம் தீர்க்கத் தன்னை அர்ப்பணிக்கும்? எந்த மனிதர்கள் வருவார்கள் என் மனசுடன் உறவாக? தெரியும் வரை ஒட்டமே இலட்சியமாய்...

வே.மு. பொதியவெற்பன்

பறிக்கப்பட்ட கனிகள்

ஒரு மாங்கனிக்காய் உலகு வலம் வந்தான் மயிலேறி முருகன்.

அம்மையப்பரை வலம் வந்தே கனி பறித்தான் கணபதி.

அகலிகைக்காய் வலம் வந்தான் இந்திரன் ஐராவதமேறி.

'ஆ'வலம் வந்தே அகலிகை பறித்தான் கௌதமன்.

அப்பனுக்குப் பாடஞ் சொன்னவன் அண்ணனிடம் ஏமாந்தான்.

காமதேனு கையகத்ததாய் கௌதமனிடம் ஏமாந்தான் இந்திரன்.

கௌதமனாகிக் கனி பறித்தான் இந்திரன்.

'இந்திரனே சாலும் கரி.'

சுப்ரபாரதி மணியன்

புரண்டு விளையாடின மண்மேடுகள் தெரியவில்லை.
 முகம் ஒத்தி முகம் ஒத்தி,
 முத்தம் கொடுத்தவர்கள் இல்லாமல் போய்விட்டனர்.
 வெண்ணெய் தின்றதும்,
 மோர் குடித்ததும்,
 கள்ளுக்கலைந்ததுமான காலங்கள் மறைந்தும்,
 பருவங்களின் இறுதியில்தான் பருவங்களை உணர்கிறேன்.
 கல்லறைகள் நடுவில் சிதைந்த கல்லறை.
 முந்தாநாள் செத்துப் போனவரின்
 கல்லறையைச் சுற்றிலும் பன்றிகள்.
 பன்றிகளை விரட்டி விட்ட பின்பே
 கல்லறை ரூபம் தெரிகிறது.
 இறந்தவர்களிடையே முகம்
 தேடும் கொடுமை!
 புதைக்கப்பட்டவர்களின் முகங்களின் ஒற்றுமை
 எப்படியோ பிடித்துப் போயிற்று.
 வெப்பத்தால் சுடப்பட்ட செங்கற்கள்போல்
 கல்லறைகள் கிடக்கின்றன.
 மரணம் கதவைத் தட்டுவது
 இங்கு வந்து நிற்கிறது.
 பயத்திற்கு நனைந்த மலர்கள் கருகிவிட்டன.
 மரணத்தின் முகம் பச்சையாய்
 இருக்கக்கூடுமோ என்றபடி தளிர்கள், இலைகள்.
 கட்டிலில் கிடக்கும் மரணத்தைத்
 தழுவ ஆசைதான்.
 ஆனால் கட்டில்களின் நகர்வு
 கரைகளுக்குத்தான் என்றபடியான பேச்சுக்குரல்.

புனியரசு

கண்ணாமூச்சி

அந்த வட்டம் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது
வெகு வேகமாக
மெல்லிய சத்தமான கறுப்புக்கோட்டு வட்டம்.

அது ஒரு சதுரத்துக்குள் இருக்கிறது
எப்போதும்

மூலைகள் இல்லாத சதுரத்துக்குள்.

அந்த வட்டம் வேகமாகச் சுழல்கிறது
நான்கு சுவர்களுக்கு நடுவே
மூலைகள் இல்லாத சுவர்களுக்கு நடுவே.

அது சுழல்கிறது வேகமாக,
பக்கவாட்டில், செங்குத்தாக,
சாய்வாக எப்போதும்

மூலைகள் இல்லாத
நான்கு சுவர்களுக்கு நடுவே
தரைக்கும் கூரைக்குமாக.

எந்த வகையான வட்டம் அது?

சதுரமான வட்டமா?

முக்கோண வட்டமா?

எனக்குத் தெரியவில்லை!

அது அவ்வளவு வேகமாகச் சுழல்வதால்
அதன் உண்மையான வடிவம்
தெரியவில்லை எனக்கு.

உண்மையான வட்டம்

வட்டமான வட்டம்

ஒரு பூஜ்யமாய்ச் சிறுத்து
ஒரு புள்ளியாய்க் குறுகிற்று.

அப்புறம் அது

ஒடிப்போய்

வார்த்தைகளின் காட்டுக்குள்
புகுந்து கொண்டு

ஒவ்வொரு வாக்கியத்தின் இறுதியிலும்
தன் காலடிச் சுவடுகள் பதிய
ஒடி ஒடி ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறது...

மா. அரங்கநாதன்

தாய் மொழியும் தந்தை மொழியும்

இந்த வர்ணாசிரம தர்மமும் (இதை தர்மம் என்றால் உலகு சிரிக்கும்) தமிழினப் பிரிவுகளும் வெவ்வேறு என்பதை பலவகையிலும் சொல்ல முடியும். ஒர் இன மக்களின் உயர்வு தாழ்விற்கு அவர்களது செல்வ நிலை அல்லது வாழ்க்கை வசதி மட்டுமே காரணமாயிருக்கிறது என்று பார்த்தோம். செவ்விந்திய இன மக்களில் APACHE, SEMINOLE போன்ற பிரிவுகள் உண்டு. முதலில் குறிப்பிட்டது உயர்ந்தது எனக் கருதப்படுகிறது. அந்த APACHE மக்கள் விவசாயத்தில் நாட்டம் செலுத்தியது ஒரு காரணம். இதே போல் ஆப்ரிக்க நீக்ரோ இன மக்களில் NIGERIAN, BIAFRAN பிரிவுகளில் இரண்டாவதாகக் குறிப்பிட்டது தாழ்ந்த வகையாகக் கருதப்படுகிறது.

இப்போது இங்கே வேளாளர் மற்ற திணை மக்களை விட உயர்ந்தவர் என்று கருதிக் கொள்வதைப் போலவே பிராமணர் தங்களை அந்த வேளாளரை விட உயர்ந்தவர் என்று கருதுகிறார்கள். இதில் என்ன தவறு என்று கேட்பது நியாயமாகாது. அப்படியானால் APACHE பிரிவினர் மற்ற செவ்விந்தியரை விட தாங்கள் உயர்ந்தவர் என்பது போல, வெள்ளை மனிதனும் தான் எல்லா சிவப்பிந்திய இனங்களை விட உயர்ந்தவன் என்று நினைக்கிறான். அதையும் நியாயம் என்று ஏற்க வேண்டும். ஆனால் சிவப்பிந்தியரும் ஆப்ரிக்க இனத்தவரும் தங்களது கலாச்சாரம் வெள்ளையரை விடத் தாழ்ந்தது என்று ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்களா? தங்களை ஆண்டவர்கள் - ஆண்டு கொண்டிருப்பவர்கள் என்ற ரீதியில் பணிந்து போய்க் கொண்டிருக்கலாம். கலாச்சார ரீதியில் அல்ல. ஆண்டு கொண்டிருப்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும் உயர்ந்த இனந்தான் என்பது மூடநம்பிக்கை.

மனித இனத்தின் பாதியே இணக்கலப்பால் ஏற்பட்டதாகும். மெக்சிகோ, கொலம்பியா நாடுகளின் பெரும் பகுதி மக்கள் சிவப்பிந்தியருக்கும் ஐரோப்பியருக்கும் பிறந்த கலப்பினந்தான்.

ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட பெரிய இனங்கள் ஒரே காலத்தில் முழுமையாக இருந்திருக்கின்றன என்பதில் ஆய்வாளருக்கு ஐயமில்லை.

ஒரே மாதிரியான ஐரோப்பிய மொழிகளைத் தோற்று வித்த ஒரு குறிப்பிட்ட ஆதிமொழியின் பல்வேறு அம்சங்களை சமஸ்கிருத மொழியிலும் காண்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள். சில வட இந்திய மொழிகளும் பாரசீக மொழியும் ஐரோப்பிய மொழியின் அம்சங்களைக் கொண்டு நிற்பதையும் காண்கின்றனர். இவ்வகைப்பட்டது இந்தோ - ஐரோப்பியக் குழுவை சார்ந்தனவாகும். பாரசீகத்தையும் இந்தியாவையும் வெற்றி கொண்டவர்கள், அந்நாட்டு பூர்வகுடி மக்கள் அடிமையாக்கப்பட்டதும், அவர்களை விடத் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று பிரகடனம் செய்து, அந்தப் பொருளில் 'ஆரியர்' என்று அழைத்துக் கொண்டார்களாம். வடக்கு என்று பொருள்படும் 'நார்டு' என்ற ஜெர்மன் சொல் லடியாகப் பிறந்தது இச்சொல்.

இங்கே இருந்து கொண்டிருப்பதெல்லாம் எப்போதுமே வர்ணாசிரம தர்மம்தான் என்று எல்லாரையும் மூக்கறையான் கதைக்கு ஆட்படுத்த நினைப்பது பிராமணர்களின் ஒருவகை தாழ்வு மனப்பான்மையும் ஆகும். இந்தோ - ஆரியக் குழுவில் இவர்களால் பூரணமாக இடம் பெற முடியாத காரணத்தாலுமிருக்கும்.

நந்திவர்மன் மனைவியரில் ஒருத்தி கதம்ப குல பார்ப்பனப் பெண். மகத நாட்டிலிருந்து குடியேறியவருக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது பார்ப்பனச்சேரி. கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே தோன்றிய அவ்வூர் கோவில்களில் அறிவர், ஆதிசைவர் பூசனை செய்து வந்ததும் பின்னர் அந்தப் பொறுப்பை பார்ப்பனரிடம் விட்டதும் தெரியவருகிறது. அறிவர் சித்தர் குணம் கொண்டோர். ஆதிசைவர் ஆரியர் அல்லர். பார்ப்பு என்றால் இளையது—குஞ்சு என்று பொருள். பின்னால் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட பார்ப்பனருக்கு அந்தப் பெயர் ஏற்பட்டது நியாயம். இன்றுங் கூட கேரளாவில் மேல் சாந்தி—கீழ் சாந்தி (Senior, Junior) என்ற வகை உண்டு. சம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்தி, மாணிக்க வாசகர் ஆகியோர் சோமாசிமாற நாயனாரைப் போன்ற பார்ப்பனர் அல்லர். அவர்கள் ஆதி சைவரே. இம்மூவர் பெயரையும் பார்ப்பனர் இன்றும் தம் குழந்தைகளுக்கு சூட்டுவதில்லை. பல்லவர்—பிற்காலச் சோழர் காலத்தில், பார்ப்பனர் தம் குலத்தினருக்கு மட்டும் கல்வி அறிவூட்ட அரசர் தயவு இருந்தது. சர்வ மானியம், கோசகஸ்ரம், இரண்ய கர்ப்பம் போன்ற பரிசுகள் அரசன் தந்தாக வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தங்கள் விதிமுறைகளாயின. வட புலத்திற்கென ஏற்பட்டிருந்த விதிமுறைகளும் அதில் இடம் பெற்றன.

இவ்வகை விதிகளை வடக்கிலிருந்து இறக்குமதி செய்த பார்ப்பனர் அக்காலத்திலும் சரி இப்போதும் சரி, வட புலத் தவரை விட தாழ்ந்தவராகவே மதிக்கப்பட்டனர். பின்னர் மச்ச புராணத்தில், ஒரிசா, ஆந்திரா, பஞ்சாப், த்ரவிட், கொங்கணம் முதலிய நாடுகள் தூய்மையற்றவை எனவும், அந்நாடுகளில் உள்ளவர்களோடு கலந்து விட்டமையால், அங்குள்ள பிராமணர் இழிவுற்றனர் என்றும், அவர்களை சாவுச் சடங்குகளுக்கு அழைக்கக் கூடாது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. தென்னிந்திய பிராமணரின் தாழ்வு மனப்பான்மைக்கு காரணம் இருக்கிறது.

ஸ்மிருதிகள், பிரம்மாணங்கள், புராணங்கள் யாவும் எல்லா வகையிலும் பிராமண இனத்தை மையமாக நிறுத்தி சொல்லப்பட்டதுதான்.

எல்லா இனங்களிலும் நல்ல சிந்தனையாளர் இருக்க முடியும். இபற்கை எந்த இனத்தையும் உயர்வாகவோ தாழ்வானதாகவோ படைக்கவில்லை. உருவ அமைப்பும் நிற வேற்றுமையும் தந்தது, மண்ணும், கால நிலையும், வைட்டமின்களும். கடவுள் என்ற மனித சிந்தனை எல்லா இனங்களுக்கும் சொந்தமானது. அது பிராமணரின் குலச்சொத்து அல்ல.

இந்த முறையில்தான் வரலாற்று உண்மைகளை அறிந்து கொள்ள முடியுமே தவிர, ஒரு இனத்தை வேண்டுமென்றே ஆதாரமில்லாது உயர்த்திப் பேசுவதும் தாழ்த்துவதும், யூகங்களின் அடிப்படையில் சாதிப்பதும் குண்டு சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டம்தான். வட இந்தியாவில் ஆரியர்கள் தோன்றி அங்கிருந்து வட துருவம் சென்று, பின்னர் ஐரோப்பிய நாகரிகத்துக்கு வித்திட்டு, மீண்டும் இங்கே திரும்பிவிட்டனர் என்ற உத்தரப் பிரதேசப் பாட நாடகம் தேச பக்தியைக் காட்டலாம். உலகம் ஏற்காது. நார்வே - ஸ்லோவக் மக்களுக்கும் தேச பக்தி உண்டு. அந்த மக்களெல்லாம் தமது நாட்டு வரலாற்று ஆய்வை உத்தரப் பிரதேசக்காரரிடம் விட்டு விட்டு, கொலுப் பொம்மை வைத்துக் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள்.

குற்றவாளிகளை யெல்லாம் பள்ளமான இடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு அவர்களை 'பள்ளர்' என்றழைத்தனர் என்று கதா காலட்சேப ஆராய்ச்சி நடத்தினால், அப்போது பிராமணக் குற்றவாளிகளை எங்கு அனுப்பினார்கள் என்ற கேள்வி எழும்.

நல்லது. தமிழ் அல்லது த்ரவிட் இன வரலாற்றை எந்த இலக்கியத்திலிருந்து எடுத்துக் கொள்வது என்றால் இலக்கி

யத்திற்குள் மட்டும் அடங்குவதல்ல என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். சொல்லப்போனால் உலகின் எந்த உயர்தனிச் செம்மொழிக்கும் அந்தக் குணம் உண்டு. சமஸ்கிருதத்திற்கு வரலாறு சொல்ல முடியும். ஒரு நார்டிக் ஆதி பாஷையைப் பேசிக் கொண்டு வந்த மக்கள் இன்னொரு பாஷையைப் பேசிக் கொண்டு வந்த பூர்வகுடி மக்களோடு பேச வேண்டி வந்த போது, இரு மொழிகளும் கலந்துண்டான ஒரு மொழி. எனவே அதற்கு ஒரு வகை புது வகையான பேச்சு மட்டும் இருந்திருக்கும். சமஸ்கிருதம் என்று பின்னால் பெயர் பெற்ற அம்மொழி எழுத்தில்லாது ஒரு குறிப்பிட்ட வகை மக்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்வதற்காக, அதுவும் சில சமயம் தனிப்பட்ட முறையில் இரகசியமாகப் பேசிக் கொள்வதற்காக ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட மொழி. காற்றிலே இருந்ததை மூக்கால் இழுத்து வெளியிட்ட ரிஷிகள் செய்த காரியம் இது தான். எல்லாரும் செய்கிற காரியம்தான்.

குடும்பம் என்ற நிலை விவசாய நாகரிகத்தில் ஏற்படுவற்கு முன்பே, மலை வாழ் மனிதனாக இருந்த போதே பேசப்பட்ட மொழியை 'கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்து' என்று குறிப்பிட்டனர். மேலும் கல் என்பது மனித நாகரிகச் சின்னத்தின் ஆரம்ப நிலை. கல்லைத் துணையாகக் கொண்டுதான் வேட்டையாடி சாப்பிட்டான். கல்லை தரையில் ஊன்றி வைத்து இறைச்சி உணவைப் பதப்படுத்தியிருக்கிறான். கல்லின் பக்கத்திலேயே உறங்கி, தனது தங்குமிடமாக ஆக்கியிருக்கலாம். அந்தக் கல்லின் மீது இன்னொரு கல்லெறிய, அங்கு தோன்றிய தீப்பொறி அவனை இன்னொரு நாகரிகத்திற்கு இழுத்துச் சென்றிருக்கிறது. ஒரு வேளை கல் உருண்டு சென்றதைக் கொண்டுதான் சக்கர நாகரிகம் வரத் தொடங்கியிருக்கும்.

கல்லை அவன் நேசித்திருக்க முடியும். அவனுக்குத் தெரிந்த, பிடித்தமான நிறமுள்ள மண்ணை அதன் மீது பூசியிருக்க முடியும். தனது அழகு நிலையை அவன் அதன் மூலம் வெளிப்படுத்தியிருப்பான்! இறந்து போனவர்களைப் புதைத்து, அந்த இடத்தில் நட்டு வைத்த கல்லை வணங்க ஒரு பயத்தோடு ஆரம்பித்திருக்கலாம். இன்றைக்கும் 'கல் எடுப்பு' என்ற சடங்கு தமிழ் நாட்டவர் எல்லாருக்கும் உண்டு. பிராமணர்களுக்கு இல்லை.

இப்படிப்பட்ட நிலையில், கடவுள் சிந்தனை தோன்றியுள்ள ஒரு இனத்தில் "வேத முதல்வன்-வேத நாயகன்" என்றெல்லாம் சொல்லி, கடவுளைச் சூட்ட வேண்டிய அவசியம் என்ன என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். (இன்னும்)

ரவிசுப்ரமணியன்

வாக்குறுதி

குழைந்த மனசு கொடுத்துவிடும்:

ஆலாய்ப் பறந்து அலைந்தாலும்
சிலாம்பு ஏறிய நக நுணியாய்,
நிறைவேற்ற முடியாது
எதார்த்தத்தில் தெறித்து நோகும்.

இனி யாருக்கும்

உதவ உறுதி தரக்கூடாதென
ஒரு விரதத் தீர்மானம் அக்கணத்தில்.

ஒன்றை நிறைவேற்றி முடித்ததுமே
வலி மறந்த பைத்தியமாய்
மறுபடியும் குழையும் மனசு.

தவிதவிக்கும்

வாக்குக்குள் சிக்கி,

காப்பாற்றும் கவலை கொண்டு
படபடத்துச் சிதறி,

நிறைவேறும் நிமிஷம் வரை
அலைபாயும் அவஸ்தையெல்லாம்
அறிந்து தெளிந்த பின்னும்,

இழையும் பழக்கம் ஏன்
வழக்கமாகிப் போனதுனக்கு
மட மனசே!

சிதறுண்ட சோவியத் யூனியன்- விவாத அரங்கு மார்க்சிய வேர்களைத் தேடி...

—ஞானி

சோவியத் யூனியன் ஏன் சிதைந்தது என்பது பற்றி எனக்குள் நானே ஏற்படுத்திக் கொள்கிற விளக்கங்கள் போதுமானவையென என்னால் கருத முடியவில்லை. நிறைய விளக்கங்கள் தேவை. இவற்றைப் புரிந்து கொள்ளும் கோட்பாடும் புதியதாய்த் தேவைப்படுகிறது. இன்னும் பலர், விவரங்கள் தொகுத்து விவாதிக்க வேண்டும். போதுமான விவரங்கள் எங்கு நமக்குக் கிடைக்கும் என்பது பற்றியும் உறுதியில்லை. சோவியத் யூனியன் சிதைவிற்கு ஒரு முக்கியமான காரணம் என ஒன்றை விளக்கத்தான் இந்தக் கட்டுரை. மார்க்சியத்தை நான் நம்புகிறேன். கட்சி சார்பு எனக் கில்லை. இதன் காரணமாக எனக்குள் முடக்கமில்லை. மார்க்சியத்தின் உள்ளூரையாற்றல் பெரிது என நம்புகிறேன். இந்த முன்னுரையோடு சிலவற்றை நண்பர்களோடு பகிர்ந்து கொள்கிறேன். என்னிடம்தான் சரியான விடை அகப்பட்டிருக்கிறது என்ற அகந்தை எனக்குச் சிறிதளவும் இல்லை.

கோர்ப்ச்சேவ் சோவியத் யூனியனின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்ற 1984-85 ஆண்டுகளில், சோவியத் யூனியனின் தொழில் வளர்ச்சி என்பது இரண்டு சதமாகக் குறைந்து விட்டது. இப்படி கோர்ப்ச்சேவ் அறிவித்தார். இவ்வளவு குறைந்த அளவிலான தொழில் வளர்ச்சியில், உலக அரங்கில் பல துறைகளில் தன்னை முக்கியப்படுத்திக் கொள்கிற ஒரு நாடு, தன்னைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடியாது. இரண்டு சதம் என கோர்ப்ச்சேவ் அறிவித்தது கூட, உண்மையல்ல என்பது கோர்ப்ச்சேவ் வீழ்ந்த பிறகு தான் தெரிய வந்தது. 84-85ல் வளர்ச்சியின் அளவு பூச்சியம் சதம். இந்நிலையில் சோவியத் யூனியன் தன்னை முழுவதுமாகப் புரட்டிப் பார்த்து ஆராய்ந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். இங்கிருந்துதான் கோர்ப்ச்சேவ் தொடங்கினார்.

அன்றைய நிலை என்னவாக இருந்தது? உற்பத்தியில் தொழிலாளர்களுக்கு ஊக்கம் இல்லை. கூட்டுறவுப் பண்ணைகளில் மின்சக்தி இல்லை. டிராக்டர்கள் பழுது பார்க்கப்படாமல் கிடந்தன. கிராமங்களிலிருந்து நகர்ப்புறத்திற்கு உணவுப் பொருட்களை ஏற்றிவர வாகனங்கள் இல்லை. இந்த ஒரு குறிப்பு போதும் அன்றைய சோவியத் நிலவரங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு. இது வரையிலான உற்பத்திகள் என்னவாயின? எங்கு போய்ச் சேர்ந்தன? இப்படி ஒரு கேள்வியை எழுப்பிக் கொண்டு விடை தேடினால் சில பத்தாண்டுகளுக்கு முன்புவரை நாம் செல்ல வேண்டும்.

ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து அழித்தாக வேண்டும், அல்லது

ஏகாதிபத்தியத்திற்கு நிகரான இராணுவ பலத்தையும், தொழிற் வளர்ச்சியையும் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கு பேரளவு மூலதனம் தேவை. இதை எங்கிருந்து திரட்டுவது? சோவியத் யூனியனுக்கு காலனிகள் உண்டா? இல்லையென்று முற்றாக மறுத்து விடவும் முடியாது. கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளைக் காலனிகள் என்று சொல்லலாமா? இப்படிச் சொல்வதில் சிக்கல் உண்டு. சோவியத் யூனியனுக்குள்ளும் தொழில்துறையில் வளர்ச்சி பெற்றது மேற்கத்திய பகுதி. ரஷ்யா, பைலோரஷ்யா, உக்கிரைன், ஜார்ஜ்யா போன்றவை. இவற்றின் தொழில் வளர்ச்சி கருதி, சோவியத் யூனியனின் பிற தேசங்கள் பயன் படுத்தப்பட்டன. இம்முறையில் இவை காலனிகள். இப்படிச் சொல்வதும் சரிதானா? இந்தியா முதலிய நாடுகளோடு சோவியத் யூனியனின் உறவை சமத்துவ உறவென்று சொல்ல முடியாது. இப்படி யெல்லாம் சோவியத் யூனியன் தன் இராணுவ— தொழில்துறைப் பெருக்கத்திற்கான மூலதனத்தைத் திரட்டினாலும், இதைக் காட்டிலும் அதிக அளவு உள் நாட்டில் தொழிலாளர்களிடமிருந்தும் கூட்டுப் பண்களைகளிலிருந்தும் திரட்டியது. இந்த உண்மைதான் நமக்கு மிக முக்கியம். சோவியத்துகளுக்கு அதிகாரமில்லை. தொழிலாளர்களுக்கு தொழிற் சங்க உரிமையில்லை. நகர்ப்புறத்திற்கும் கிராமப்புறத்திற்கும் வாழ்க்கை வசதிகளில் ஏற்றத் தாழ்வு. நகரங்கள் பெருகிக் கொண்டிருந்தன. விஞ்ஞானிகளும், தொழில்துறை நிபுணர்களும் பல மடங்கு பெருகினர். கனரகத் தொழில் பிரமாண்டமான முறையில் வளர்ந்தது. அரசு அதிகாரம் தன்னைத் தொடர்ந்து வலுப்படுத்திக் கொண்டது. கட்சியின் அதிகாரம் கேள்விக்குரியதாக இல்லை. கட்சித் தலைவர்களும் அரசு அதிகாரிகளும் நாட்டின் முதல்தரக் குடிமக்கள். இவர்களுக்கென வாழ்க்கை வசதிகள், மாளிகைகள் முதலியவை பெருகின. நிர்வாக இயந்திரம் பல மடங்கு பெருகியது. ஏகாதிபத்தியத்தை முறியடிக்க என நவீன் ஆயுத உற்பத்தியும் இராணுவப் பெருக்கமும் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. இவ்வளவுக்கும் மூலதனம் தேவை. இவ்வளவு பெரிய மூலதனத்தைத் தொடர்ந்து திரட்டுவதற்கு சோவியத் யூனியன் என்ன செய்தது? தொழிலாளர் மீதும் உழவர் மீதும் கடுமையான சுரண்டலோடு சேர்த்து ஒடுக்கு முறையையும் செயல்படுத்தியது.

இதற்குப் பெயர்தான் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரம். இதன் கீழ் சோசலிசம் என்ற போக்கு செயல் பட்டதா? ஏகாதிபத்தியம் என்று சொல்லி கட்சியும் அரசும் தம்மை இப்படி சர்வாதிகாரப் போக்கில் செலுத்த முடியுமா? கனரகத் தொழில் பெருக்கம் என்பது நவீன வசதியையும் தொழில் நுட்பத்தையும் பெருமளவு பயன் படுத்துவதை ஒட்டி அமைகிறது. கனரகத் தொழிலை பெருக்குவதென்றால் அதற்கு ஆதாரமான மூலதனத் திரட்சிக்காக மக்களைப் பெருமளவில் சுரண்ட வேண்டும். சுரண்டலைச் செயல்படுத்துவதற்கு ஒடுக்கு முறையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். சுரண்டலையும் ஒடுக்கு முறையையும் சார்ந்து அமைவது சோசலிசம் அல்ல. கனரகத் தொழில் நுட்பம் என்பது, உற்பத்திச் சக்திக

ளுக்கு முதன்மை தரும் போக்கு. முதலாலியத்திற்கும் இதற்கும் வேறுபாடு இல்லை. இதன் காரணமாக கட்சி, அரசு, தொழில் நிர்வாகம், வேளாண்மை நிர்வாகம் முதலிய அனைத்துக் களங்களின் உள்ளும் முதலாளிய நிர்வாக முறைதான் செயல்படுத்தப்பட்டது. அதாவது, 'நான் நிர்வாகி- அறிவாளி- அதிகாரி. நான் சொல்வதை நீ செயல் படுத்த வேண்டும். நீ எதிர்க் கேள்வி கேட்கக் கூடாது.' இது முதலாளிய நிர்வாகம். இதிலிருந்து சோசலிச நிர்வாக முறை முற்றிலும் வேறு பட்டதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். சோசலிசத்திற்கான புதிய நிர்வாக முறையைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு அவகாசமில்லை. அதில் சிரமம் அதிகம். முதலாளிய நிர்வாக முறைதான் அதிகாரத்திலிருப்பவர்க்கு வசதியான நிர்வாக முறை.

நிர்வாகத் துறையில் மட்டுமல்ல. பிற அனைத்துத் துறைகளிலும் முதலாளியப் போக்குதான் ஊக்குவிக்கப்பட்டது. நகர வாழ்க்கை, அறிவியல் கல்வி, வாழ்க்கை வசதிகள் பெருக்கம், வாழ்வில் இன்பம் முக்கியம். இப்படித் தொடங்கி நாம் பலவற்றைச் சொல்ல முடியும். பெயரளவுக்குத்தான் மார்க்சியம் கற்றுத் தரப்பட்டது. மக்களில் பத்தில் ஒருவர்தான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினர். அந்த ஒருவரது வாழ்க்கை கண்ணோட்டம் மார்க்சியம் சார்ந்தது என்றே வைத்துக்கொண்டாலும் மற்ற 9 பேர்களின் கண்ணோட்டம் எதைச் சார்ந்தது? மார்க்சியத்தைச் செயல் படுத்துவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு, அதிகாரத்தையும் வாழ்க்கை வசதிகளையும் பெருக்கிக் கொள்கிற கூட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு மக்கள் எந்த மார்க்சியத்தைக் கற்றுக் கொள்ள முடியும்? ஏகாதிபத்தியம் என்று எவ்வளவு காலத்திற்கு மக்களை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்க முடியும்? கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் சோவியத் யூனியன் தன் படைகளை எவ்வளவு காலத்திற்கு வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? சோசலிசப் பார்வை என்பது, இப்படியெல்லாம் முதலாளியத்தை தனக்குள் உள் வாங்கிக் கொள்வதுதானா? இப்படியெல்லாம் நாம் கேள்விகள் எழுப்ப வேண்டும். பெருந்தொழிலும் சோசலிசமும் ஒத்துப் போக முடியாதென்று எங்கல்சு எழுதினார். அர்த்தச் செறிவுடைய இந்தக் கூற்று, மேலும் பல உண்மைகளை விளக்கக் கூடியது. கனரகத் தொழிலும் சோசலிசமும் ஒத்துப் போக முடியாது. இராணுவப் பெருக்கமும் சோசலிசமும் ஒத்துப் போக முடியாது. அரசு அதிகாரப் பெருக்கமும் சோசலிசமும் ஒத்துப் போகமுடியாது. மையத்தில் தொடர்ந்து அதிகாரத்தைப் பெருக்கிக் கொள்கிற அரசு அதிகார முறையும் சோசலிசமும் ஒத்துப் போக முடியாது. மாபெரும் நகரப் பெருக்கமும் சோசலிசமும் ஒத்துப் போகமுடியாது. நவீன அறிவியல், தொழில் நுட்பம் என்ற போக்கோடு சோசலிசம் ஒத்துப் போகமுடியாது. இப்படியெல்லாம் சோசலிசத்தை நாம் பொருள் படுத்த முடியும்- சோவியத் யூனியனில் மார்க்சியர் இப்படி பார்வை கொள்ளவில்லை. ஸ்டாலின் காலத்துக்கு முன்பே கூட இத்தகைய தவறான போக்குத்தான் மார்க்சியத்திற்குள் வந்து நிறைந்தது. இந்தப் போக்குக்கான மூலங்களை நாம் தேடிக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். இப்படியெல்லாம் மார்க்சியர் ஆய்வு செய்வதாகத் தெரியவில்லை.

மாவோவுக்குள் இத்தகைய ஆய்வு முறை இருந்தது. அதை நாம் மேலும் வளப்படுத்த வேண்டும்.

திரும்பவும் கோர்ப்ச்சேவுக்கு வரலாம். கோர்ப்ச்சேவ் தானே விரும்பியிருந்தாலும் சோவியத் யூனியனின் சரிவை அவரால் தடுத்து நிறுத்தியிருக்க முடியாது. கட்சி—அரசு அதிகாரிகளிடம் குவிந்திருக்கிற செல்வத்தை அவரால் பறிக்க முடியாது. எதை அவரால் செய்ய முடியும்? இந்த நிலையில்தான் இத்தாலி பயணத்தின் போது, இனிமேல் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் அரசியல் விவகாரங்களில் சேர்வியத் இராணுவத்தைப் பயன்படுத்தப் போவதில்லை என்று அறிவித்தார். நட்சத்திரப்போர் என்பதை நோக்கி தீவிர முனைப்போடு தொடர்ந்த நவீன ஆயுத ஏவுகணைப் பெருக்கத்தை நிறுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். இராணுவக் குறைப்பு பற்றிப் பேசினார். இவ்வளவு பெரிய சுமைகளை வைத்துக் கொண்டு சோவியத் யூனியன் இயங்க முடியாது. ஆகவே சுமைகளை குறைத்தாக வேண்டும். இப்படி ஒரு முனையில் தொடங்கி தன் செயல்திட்டத்தை பல முனைகளுக்கும் விரிவுபடுத்தினார். தன் கீழிருந்த கட்சியையும் அரசையும் வைத்து கொண்டு இப்படி யெல்லாம் அவரால் செய்து முடிக்க முடியுமா? முடியாது. விழத்தான் வேண்டும். கட்சி தன் அதிகாரத்தைக் கலைத்துக் கொள்ளுமா? அரசு தன் அதிகாரத்தை விட்டு விடுமா? கோர்ப்ச்சேவ் விழுந்த பொழுது எல்ட்சினுக்கு எதிராக எந்தக் கம்யூனிஸ்ட்டாவது உயிர் கொடுக்க தெருவுக்கு வந்ததுண்டா? அப்புறம் கடைசியாகப் பார்க்கிறோம். எல்ட்சினுக்கு எதிராக பாராளுமன்றத்திற்குள்ளிருந்து ஆணைகள் பிறப்பித்து புரட்சி நடத்த இயலுமா? கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சீரழிவை எடுத்துச் சொல்ல நமக்கு வார்த்தைகள் இல்லை. சீழ்ப்பிடித்திருக்கிறது இந்தக் கட்சி. தன் உடம்பிலிருந்து எவ்வளவு இரத்தத்தை இது வெளியேற்றிக் கொள்ளும்? விலைவாசிகள் 25 மடங்கு அதிகரித்தது. இத்தனை உயர்ந்த விலையிலும் பொருட்களை வாங்கி முடக்கியவர்கள் யாராக இருக்க முடியும்? இந்தக் கட்சியை நம்பி யார் புரட்சி செய்ய முன் வருவர்? இந்தக் கட்சிக்கும் மார்க்சியத்திற்கும் என்ன உறவு? இப்படியெல்லாம் நாம் ஆழ்ந்த வருத்தத்தோடு சிந்திக்கிறோம். கோர்ப்ச்சேவ் திறந்தது ஒரு பண்டோரா பெட்டியைத்தான். இந்தப் பெட்டியைத் திறக்கத்தான் வேண்டும். எவ்வளவு காலத்திற்கு, இதற்கு சோசலிசப் பெயர் குட்ட முடியும்?

ஒன்று நமக்குப் புரிகிறது. சோசலிசமும் முதலாளியமும் வெவ்வேறு அமைப்புகள். முதலாளியத்தை உள் வாங்கியதாக சோசலிசம் இருக்க முடியாது. சோசலிசம் என்றால் என்ன? இதற்கான தொழில் முறை, வேளாண்மை, அரசு, கல்வி, மருத்துவம், வாழ்க்கை முறை முதலியவை எத்தகையதாக இருக்க முடியும்? இராணுவம், அரசு நிர்வாகம் எப்படி அமைய வேண்டும்? மார்க்சியத்தில் உற்பத்தி சக்திக்கு முதன்மை தருவது எந்த அளவில் சரி? நவீன அறிவியல் தொழில் நுட்பத்தை எந்த

இடத்தில் வைக்க வேண்டும்? இப்படியெல்லாம் நாம் கேள்விகள் கேட்க வேண்டும். ஏற்கனவே உள்ள மார்க்சிய வாய்பாடுகள் நமக்குப் பயன்படுமென்று தோன்றவில்லை. மார்க்சியத்தை நாம் புதிதாகக் கற்கத்தான் வேண்டும். மார்க்சியம் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு உள்ளுறை ஆற்றல் கொண்டதுதான். தனக்குள் இறுகிப் போன, தனக்குத்தானே பாரமாகிவிட்ட கட்சியிடம் இதை எதிர்பார்க்க முடியாது. ஏகாதிபத்தியம் என்று சொல்லி மக்கள் மீது சுரண்டலையும் ஒடுக்கு முறையையும் திணிக்க மார்க்சியத்தைப் பயன்படுத்த முடியாது. பொருளாதார வாதம், தொழிற்சங்க வாதம், அரசு அதிகார வாதம், கடைசி சியாக கட்சிவாதம் ஆகியவற்றுக்கு இடம் கொடுத்து கட்சி மார்க்சியத்தை அழிக்கிற காரியம்தான் இன்றும் தொடர்கிறது. மக்களுக்கான விடுதலை தள்ளித்தான் போகிறது. ஆதிக்கவாதிகள் முன்னிலும், பல மடங்கு சக்தி பெற்றவர்களாக வளர்ந்து வருகிறார்கள். எதிர்காலம் இருள் மயமானதாகத்தான் தோன்றுகிறது. உடலைப் பிளந்து கொண்டு இயங்கினால் மட்டும் உயிரியக்கத்தில் ஒளி கனலலாம்.

மேலும் சிலவற்றை இங்கு எழுதுகிறேன். சுந்தரானந்தா விவாதிக்கிற பொழுது உலகளவிலான ஏகாதிபத்தியம் என்ற ஆபத்தை எதிர்த்து நின்று உலகைக் காப்பாற்றும் செயலை சோவியத் யூனியன் செய்தது என்று குறிப்பிடுகிறார். சோவியத் யூனியன் செய்த அரும்பெரும் செயல் போலத்தான் இது தோன்றுகிறது. இப்படி ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர் நிலையில் வைத்து சோசலிசத்திற்கு சார்பான நிலை எடுக்கும் இந்தப் போக்கினால்தான் மார்க்சியத்திற்கு நேர்ந்த இந்த அழிவு இருக்கிறது. இந்த விவாதக் களத்தின் கட்டமைப்பை நாம் உடைக்க வேண்டும். இந்த உடைப்பின் தொடர்ச்சியில்தான் மார்க்சியத்தை நாம் புதியதாக வார்த்தெடுக்க முடியும். மாவோ இதற்கு கை கொடுக்க முடியும். மாவோவோடு கை கோர்த்து ஒரு பாதி வழி செல்லலாம். மேலே செல்வதற்கு வழி புலப்படவில்லை. ஏகாதிபத்தியம் இருக்கும்வரை சோசலிசம் சாத்தியமில்லை என்று டிராட்ஸ்கிய விவாத சுழலுக்குள் நாம் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டாம். ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பில் சோவியத் யூனியன் முழு அளவில், உண்மையாகச் செயல்பட்டது என்பதும் உண்மையில்லை. ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கிற பொழுதே, தானும் சமூக ஏகாதிபத்தியமாக மாறியது. இத்தகைய போக்கின் தொடர்ச்சியை வெளிணையும் கடந்து சென்று நாம் காண வேண்டும். தேவையானால் மார்க்சியம் கடந்து சென்றுதான் நாம் காண வேண்டும். தோழர் எஸ்.என்.நாகராசன் இத்தகைய ஆய்வைச் செய்கிறார்.

நேசம்

விசம்பு

நான் வராண்டாவின் கடைசிப் படியில் என் கால் கட்டை விரலொன்றின் நகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தேன்.

நிறைய பேர் வந்தனர். என் அருகில் அமர்ந்தனர். நான் நிமிர்ந்து பார்த்ததும் என் கண்களைப் பார்த்து, தங்கள் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர். நான் மீண்டும் குனிந்து கொண்டதும் சிலர் எழுந்து சென்றனர். அவர்கள் என்குடும்ப கௌரவம் பற்றி மிகவும் குறைத்துப் பேசிச் சென்றது எனக்கும் கேட்டது. மேலும் சிலர் வந்து அமர்ந்தனர்.

இவ்வாறு எத்தனை நேரம் கழிந்ததோ; எனக்கு அந்தச் சின்னப் படிக்கட்டில் குனிந்து கொண்டே உட்கார்ந்திருந்ததால் இடுப்பு வலித்தது. எழுந்து நின்று உடலை முறுக்கி நெட்டி முறித்துக் கொண்டேன்.

செவந்திப் பாட்டி என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். நான் மீண்டும் படியில் அமராது, வராண்டா மூலையில், சுவரில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டேன்.

செவந்திப் பாட்டி அமர்ந்திருந்தவர்களை ஒரு முறை பார்த்தாள். பின்னர் என் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள். அவள் மார்பகங்கள் அவளது மாராப்பை விட்டு விலகித் தொங்கின. அவற்றின்மீது நீண்ட கயிற்றில் தூலி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவள் பொக்கை வாயிலிருந்து தாம்பூலம் வாசித்தது.

“இதப் பாருடா செவ்வம்,

நீ ஆம்பளை. ஒனக்கு ஒன்னும் குத்தமில்லே. அவ சதத் திமிரு ஓடிட்டா. நீ ராசாவாட்டம் இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்க. இதுக்காவ எனவு வீடு மாதிரியா குந்தியிருக்கிறது? அவ போற எடத்துல பொருக்கு மொளச்சிப் போயிடும், போ,” என்று பேசி விட்டு என் கண்களைப் பார்த்தாள். அவள் வாய்மட்டும் அதக்கிக் கொண்டே இருந்தது. பல்லில்லாமல் மெல்லும் அவள் வாய் அழகாக அசைவது எனக்குப் பிடிக்கும்.

“என்னடாப்பா, பேசாம இருக்கே?” என்றாள் பாட்டி மீண்டும்.

“சரிதான் பாட்டி. எனக் கென்ன?” என்றேன் அடித்தொண்டையில்.

பாட்டி எழுந்து செல்லும் போது, இன்று காலை ஓடிப் போன— இல்லையெல்லாம், இன்னொரு மனசுக்குப் பிடித்தமான ஆடவனோடு வேறு ஊருக்கு, வேறு விதமாய் வாழ்வதற்காய், யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் சென்றுவிட்ட என் மனைவியைத் திட்டிக்கொண்டே போனாள். அவள், கடந்த நாற்பத்தைந்து வருடமாக ஒரே கணவனுடன் வாழ்வதை மிகுந்த பாக்கியமாகவும், ஒரு உயர்தகுதியாகவும் கருதுகிறவள். இவளுக்கு ‘அலுத்துப்’ போனது பற்றிப் பெரிதாகத்தான் வருந்தினாள்.

சாப்பாட்டு நேரம் நெருங்க நெருங்க, அனைவரும் துக்கம் விசாரித்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டனர். நான் எழுந்து உள்ளே சென்றேன். படுக்கையறையில் என்னுடைய பேஸ்டும் பிரஷ்ஷும் இருந்தன. அவைகளை எடுக்கும் போது படுக்கையில் கசங்கிக் கிடந்த மல்லிகைப் பூக்களைச் சிறிது நேரம் பார்த்துக்

கொண்டு நின்றேன்.

“எனக்கு ஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண்ணுன்னு ஒரே யொரு பொண்டாட்டிதான். நிறையக்குடுங்க,” என்று பூக்காரப் பெண்ணிடம் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டது நினைவுக்கு வந்தது.

பிறகு, கிணற்றடிக்குச் சென்று பல் துலக்கி, குளித்தேன். சமையல்கட்டு பூட்டியிருந்தது. சாவி கூட அவளிடம் தான் இருந்தது. உள்ளே சென்று உடுத்திக் கொண்டு வெளியே புறப்பட எத்தனித்தேன். மாமா சாப்பாட்டோடு வந்து கொண்டிருந்தார்.

சாப்பாட்டுப் பாத்திரங்களை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு இட்டிலிகளை நிதானமாக உண்டேன். இவளைப் பெண் கேட்டு வைத்துவிட்டு, அம்மா இறந்து போன பின் தினம் தினம் மூன்று வேளையும் மாமா தவறாமல் சாப்பாடு கொண்டு வந்ததையும், ஒரு அன்னை மாதிரி “இதுல சாம்பார் இருக்கு, அதுல ரசம் இருக்கு. இந்தக் கிண்ணத்திலே முட்டைப் பொரியல் இருக்கு. வெக்கப்பட்டாம சாப்பிடுங்க; நா அப்படி வெளியே இருக்கேன்” என்று கூறிவிட்டு, போக மனமில்லாமல், பரிமாறி சாப்பிட வைத்தது எனக்கு நினைவு வந்தது. மாமாவின் மனசு ப்டும் பாட்டை எண்ணி எனக்குத் துக்கம் மேலிட்டது. கொஞ்சம் தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டேன்.

மாமா என் அருகே அமர்ந்து விசம்பினார். நான் நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்து விட்டு சட்டினி போட்டுக் கொண்டேன். அவர் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு, “பவானியை கல்யாணம் பண்ணிக்குங்க. இந்தக்

கழுதை எக்கேடோ கெட்டுத் தொலையட்டும்” என்று மீண்டும் விசம்பினார்.

என் மனைவியின் தங்கையைக் கொடுத்து என்னைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலோ, அல்லது எனக்கு வேறு தீர்வு சொல்ல இயலாத நிலையிலோ இவ்வாறு சொல்லியிருக்கலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டதால் எதுவும் பேசாதிருந்தேன்.

அவரை அனுப்பிவிட்டு பக்கத்து டவுனுக்குச் சென்றேன். கால் போனபடி யெல்லாம் நடந்து திரிந்தேன். சினிமா பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றவில்லை. எனவே தியேட்டருக்குத் தியேட்டர் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே திரிந்தேன். மாலையானதும் வீடு திரும்பினேன்.

இரவுக்கு மீண்டும் மாமா சாப்பாடு கொண்டு வந்தார்.

“இவரிடம் எந்த உரிமையில் சாப்பிடுவது?” என்று எண்ணிக் கொண்டாலும் எனக்குப் பசித்தது. எனவே நானே பரிமாறிக்கொண்டு உண்டேன்.

“நானும் இன்னிக்கு இங்கேயே படுத்துக்குறேன்,” என்று மாமா சொன்னார். நான் பதிவேதும் சொல்லவில்லை. நான் தற்கொலை செய்து கொள்ளக் கூடும் என்று அவர் நினைத்திருக்கலாம்.

இரவு வெகு நேரம் விழித்துக் கிடந்தேன்.

காலையில் வழக்கம் போல குளத்திற்குப் புறப்பட்டேன். டிக்கடை வழியாக நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, சிவராமன் ஒரு நாளும் இல்லாமல் “டீ சாப்பிட்டுப் போயேன்,” என்று இடைமறித்தான்.

“வேண்டாம். வீட்ல...”

என்று தயங்கி நிறுத்தினேன்.

“சரி...சரி, டீ சாப்டு வா. கடையிலே நீயெல்லாம் டீ சாப் டது இல்லை. என்ன பண்ணது?” என்று பெரிதும் வருந்தினான். ஆயினும் அவன் இதழோரம் ஒரு புன்னகை (ஏளனம்?) மாறா திருந்தது.

டீக்கடையில் காலைக் கூட்டம் அலை மோதியது. பெரும் பாலும் இயல்பாக இருக்கவே முயன்றேன். என்னால் இயல்பாக இருக்க இயலவில்லையோ என்னவோ. எல்லோரும் என்னையே பார்த்தார்கள். ஒரு மாதிரி என் துக்கத்தை அங்கீகரிக்கும் விதத்தில் புன்னகைத் தார்கள். எனக்கு எல்லோர் முன்னிலையிலும் அம்மணமாக நிற்பது போலத் தோன்ற, நான் கடையை விட்டு வெளிப்பட்டேன்.

குளம் வரைக்கும் சிவ்ராமனும் என்னுடன் வந்தான். நான் அவளைத் தேடிப் பிடித்து வந்து; “வெட்டி வைச்சு எரிச்சிருக்கணும்” என்று ஆவேசமாய்ப் பேசிகொண்டு வந்தான். நான் மௌனமாக இருந்தேன். என்னைத் துளைத்துத் துளைத்துக் கேள்விகள் கேட்டான்.

அவளுக்கும் அவள் கூடப் போனவனுக்கும் நீண்ட நாட்களாகவே தொடர்பு இருந்தது தனக்கெல்லாம் தெரியும் என்று கூறி, அந்தக் குடும்பமே “தேவடியாக் குடும்பம்” என்றும், அங்கே நான் பெண் எடுத்ததே பெருந்தவறு என்றும் கூறி, காறித் துப்பினான். தானாகவோ, அல்லது இந்தக் கிராமத்து வேறு ஆம்பிள்ளையாகவோ இருந்திருந்தால், இது போலத் தங்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்திருந்தால், இந்நேரம் அவளைக் கொண்டு வந்து “உரிச்சிருப்போம்” என்று சொன்னான். இறுதியாக எந்த “நடவடிக்கை

யும்” எடுக்காத என் போக்கு பற்றி ஆச்சர்யம் தெரிவித்தான். நான் எதற்கும் பதில் சொல்லாது அவனோடு நடந்தேன்.

குளக்கரையில் பலரும் இது குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தது கேட்டது. “ஊர்ல இல்லாத அதிசயமா ... ‘பயங்கர்’ எடம் குடுத்து வச்சிருந்தான் பெண்டாட்டிய். அதான் மூஞ்சியிலே மூத்தரம் பேஞ்சிட்டா,” என்று, நான் சகல சுதந்திரத்துடன் என் மனைவியை நடத்தியதைக் குறை கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாட்டு விலை, வானம் பொய்த்த கதை, குவைத் பிரச்சினையால் டீசலுக்கு வரிசையில் நின்றது, என்பன போன்ற விசயங்கள் பேசப்படும் குளக்கரையில் இன்று என் மனைவி பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

என் தலை கண்டதும் பேச்சு மாற்றி என்னை அன்புடன் விசாரித்தார்கள். நான் யாரையும் விசாரிக்கலாய்க்கில்லை என்கிற விதத்தில் அனுதாபப்பட்டார்கள். நான் எதைப் பற்றியும் பேசமுடியாமல் என்னைப் பேசினார்கள்.

நான் குளித்துவிட்டு வந்தவுடன் மாமா மீண்டும் சாப்பாடு கொண்டுவந்தார். நான் சாப்பிட அமர்ந்தேன். அவர் தன் மகளைத் திட்டத் தொடங்கினார். நான் அதில் சமாதானம் அடையக் கூடும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கலாம்.

பிறகு மாமா, நானும் அவளும் இருக்கும் புகைப்படங்களை சுவரிலிருந்து கழற்றினார். நான் “ஏன் கழற்றிங்க?” என்றேன். “இனி எதுக்கு இது?... அவ நெண்பே இந்த வீட்ல இருக்கப்புடாது” என்றார் ஆவேசமாக. அந்தப் புகைப்படங்களை

வேலி யோரத்திலிருந்த கருங்கல் ளில் மோதியுடைத்து என்னுடையதை மட்டும் கிழித்து எடுத்துக் கொண்டு அவளுடையதை கிழித் தெறிந்தார்.

“அவ நெனப்பே இனி இருக்கப்படுபாது,” என்றார் மீண்டும். அவருக்கு மூச்சு வாங்கியது.

அவள் நினைப்பை எப்படிப் போக்க முடியும்? முந்தாநாள் என்னோடு கட்டிய பிடித்துப் படுத்துக் கிடந்தாளே? அப்போது எத்தனை நேசத்தோடு இருந்தேன் நான்! அவள் கூட நேசமோடு தழுவியதாய்த்தான் உணர்ந்தேன். இன்று அவள் எனக்கில்லாத போது, நேசம் குறைந்து, குலைந்து “மோசம்! இது மோசம்! அவள் வேசி!” என்று எப்படிக்கத்துவது?

இப்போதும் அந்த நேசம் இருக்கிறது. அவள் எனக்கில்லாமல் போனதினால் அவளைக் கோபிக்க எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? நாங்கள் ஒன்றாக வாழ்ந்த போது அவள் கூட என்னை நேசித்திருக்கக்கூடும்தான். இப்போதும், அவள் இன்னொருவனோடு சென்று விட்ட இந்திலையிலும், அவள் என்னை நேசிக்கவில்லையென எப்படிக்கூறவியலும்? சட்டென துண்டித்துக் கொள்ள மின் இணைப்பா நேசம்? நேசம் வேறு; தேவை வேறு.

நேசம், நேசிக்கிறதாகக் காட்டிக் கொள்வதில் இல்லை. நேசிக்கப்படுபவருக்கு இந்த நேசம் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் இல்லை. நேசிக்கப் படுபவர் அருகேயும், ‘எனக்கு மட்டுமே சொந்தமாகவும் இருக்க வேண்டும்’ என்கிற கட்டாயமும் இல்லை. எனது நேசம் நேசிக்கப் படுபவரின்

சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதாக அமைவதையும் நான் விரும்பவில்லை. நான் அவளை இப்போதும் நேசிக்கத்தான் செய்கிறேன். அவளைக் குறை சொல்ல விரும்பவில்லை. அவளுக்கான குழலில் வாழ அவளுக்கு சகல சுதந்திரமும் உண்டு என்றே கருதினேன்.

அவள் என்னை விட்டுச் சென்று விட்டதனால் ஏற்பட்டிருக்கிற துக்கமானது முற்றிலும் என் தேவைகளைச் சார்ந்ததாகவே நான் எண்ணினேன். என் ‘தேவை’கள் அவளால் நிறைவேறின. அவள் சட்டென்று இல்லாது போனவுடன் நான் பெரிதும் வருந்துவது என் தேவை இழப்பைப் பற்றியே...அன்றி அவளைப் பற்றியோ, அவள் எதிர்கால வாழ்வைப் பற்றியோ அல்ல. எனவே அவளால் நிவர்த்திக்கப்பட்ட என் தேவைகளை நான் மீண்டும் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியுமானால் நான் அவளை வெறுக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்காது என்றே கருதினேன்.

ஒருவேளை அவள் திரும்பி வந்தால்?... அது ஒரு சோதனை. வஞ்சிக்கப்பட்ட கணவனாக ஆக் ரோசப்படும் ஒரு ரோசமுள்ள மனிதனை இந்த ஊருக்கு நான் காட்டவேண்டி வரும். அத்தோடு முடிந்து போகலா? வேண்டாமே.

என் அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டு மாமா “நான் ஒங்களுக்கு கல்யாணம் பண்ணி வக்கிறேன் மாப்பளே. நீங்க மனசை மட்டும் விடறப்புடாது,” என்று என் கண்களைப்பார்த்துக் கூறினார். நான் அவருக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றாது போகவே மௌனமாக இருந்தேன்.

அடையாளங்களைத் தொலைக்கும் ஆசை

நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே!

திருச்சி தேசீயக் கல்லூரியில் நான் படித்துக் கொண்டிருந்த போது நிகழ்ந்தது இது: 14வயது கோவிந்தராசன் என்னும் சிறுவன் தன் தந்தையுடன் எங்கள் கல்லூரிக்கு வந்திருந்தான். அவன் ஒரு பிறவிக்கணித மேதை. அவன் மேதைமையைக் காட்சி யாக்கி, கல்வி நிலையங்கள் வசூல் செய்து கொடுக்கும் தொகையே அவன் குடும்பத்திற்கான வருமானம்.

அவன் கணிதப் புலமை பிரமிப்பூட்டும்படியாகத் தான் இருந்தது. கல்லூரிக்கான கால்குலஸ் கணக்குகளைக் கூட நொடியில் செய்து காட்டினான். அவன் மூளையில் பொதிந்துள்ள பல கோடி ஆற்றல் செல்களில் கணக்குக்கான செல் மட்டும் முழுமையாகத் திறந்து கொண்டது. அவன் போட முடியாத கணக் கொன்றும் இல்லையென்றே பட்டது. பேராசிரியர்கள் தங்கள் வாழ்நாள் பூராவும் சேமித்து வைத்திருந்த கணிதப் புதிர்களையெல்லாம், உப்பிப் பருத்த பனுவைச் சின்ன முள்ளால் குத்தி உடைத்துப் போடுகிறாற் போல் உடைத்துப் போட்டு விட்டான்.

இந்தக் காட்சி காலை நேரத்திலேயே தொடங்கி நண்பகல்வரை நடந்தது. கணிசமான தொகை சேர்த்துக் கொடுக்கப்பட்டது. மதிய உணவுக்கு நாங்கள் எங்கள் விடுதியின் உணவுக் கூடத்துக்கு அவனை அழைத்துச் சென்றோம். அந்த மேதையோடு உட்கார்ந்து சாப்பிட ஆசைப்பட்டோம்.

உணவு பரிமாறியதும், நாங்கள் சாப்பிடும் முன் அவனைச் சாப்பிட வைத்தோம். அவன் சாப்பிடத் தொடங்கினான். குழம்பையும் காய்கறிகளையும் ஒன்றாய்ப் போட்டுச் சோற்றில் பிசைந்து, ஒன்றரை வயது குழந்தையைப் போல நாலாப்புறமும் சிதற விட்டு, ஒவ்வொரு வாய் சோற்றுக்கும் கையை உதறி உதறி, எங்கள் இவைச் சோற்றையெல்லாம் எச்சிற்படுத்தி.....

எங்களுக்கு அதிர்ச்சிதான். ஆனால், ஓர் அதிசயமே போல், எங்களில் யாரும் முகம் சுளிக்கவில்லை. அவனை ஒரு குழந்தையாகவே ஏற்று, சீராட்டினோம். கணக்கில் மட்டும்தான் அவன் மேதை. மற்றவற்றில் அவன் ஒரு கைக்குழந்தை. எங்களுக்குள் ஒன்று போலத் தோன்றிய அப்படியோர் அன்னை

யுணர்வோடு, அவனைக் கௌரவிக்கும் வகையில், எச்சிற்பட்ட எங்கள் இலைச் சோற்றை முகம் சுளிக்காமல் உண்டு அவனோடு எழுந்தோம்.

அன்று இரவு நாங்கள் -- நால்வர் -- அதுபற்றி வெகு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

ஏதாதது ஒரு துறையில் உன்னதமாய் வெளிப்படுகிற ஒரு மனிதனை, சகல துறைகளிலும் உன்னதமானவனாகப் பாவித்துக் கொண்டு அவனைப் போற்றுவதும் பின்பற்றுவதும் எவ்வளவு நகைப்புக்குரிய விஷயம்! ஆனால் அதுதான் வாழ்க்கையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஒருவனைக் கவனம் கொள்வதும் அவனைப் 'போல் ஆதலும்' நம் அடையாளங்களைத் தொலைக்கத்தான் என்றால், அது மனிதக் கொலை என்பதற்கும் மேலாக மானுடத் தற்கொலை என்ற அறிவு எத்தனை பேரிடம் உள்ளது?

உதாரணமாக,

இப்போதெல்லாம் பிள்ளையார் சதுர்த்தி காலங்களில் என்ன ஒரு ஆர்ப்பாட்டம்! நடு வீதிகளில் பிள்ளையாரை எழுப்பி, சாரி சாரியாய் மக்கள் -- அதிலும் அடித்தட்டு மக்கள் திரண்டு, கற்பூரம் காட்டி, ஆராதனை பண்ணுவதைக் காண மிகுந்த ஆச்சரியமாய் உள்ளது. தங்கள் வறுமைக்கான காரணங்களை ஆய்வதையோ, வளர்வதற்கான வழிகளைத் தேடுவதையோ விடுத்து, பக்தியில் மெய் மறக்க எப்படிக்கூட கற்றார்கள் என்னும் ஆச்சரியம்தான். ஒரு வேளை இந்த அதீத பக்தியே தங்களை உயர்த்திக் காட்டிக் கொள்ளும் ஒரு வழிதானோ?

அவர்களில் ஒரு பெரியவரிடம் கேட்டேன். அவர் செவன்னது இன்னும் ஆச்சரியத்தை அளித்தது! "எல்லாரும் பார்ப்பானா ஆயிடப் பாக்கிறாங்கய்யா. இவுங்கன்னு இல்லை. எல்லாத் தமிழன் களுக்குமே வாழ்க்கை லட்சியம், தன்னை ஒரு பிராமணனா ஆக்கிக்க முயல்றதுதான். நீங்களோ நானோ கூட அதுக்கு விதிவிலக்கில்லை. பிராமண ஆசாரம்கிறது மதாச்சாரம்தான். அதைத்தான் அவுங்க கலாச்சாரமா வளர்க்கிறாங்க. சாமி கும்பிடறது, சாமியை வச்ச சடங்குகள் பன்றது எல்லாம்தான் அவுங்களோட மதச்சார கலாச்சார வெளிப்பாடுகள். இதுக்கெல்லாம் பீடம் எது தெரியுமா? உழைக்காம உக்காந்து சாப்பிடற சுகம்தான். இந்தக் கனவு எவனுக்கு இல்ல, சொல்லுங்க?" என்றார்.

மனிதர் ஏழைதான் என்றாலும் வெகுவாகச் சிந்தித்திருக்கிறார் என்று பட்டது. அவர் சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதே, 'இசை ஞானி' இளையராஜாதான் என் நினைவுக்கு வந்தார்.

இளையராஜாவுக்கு பிராமணனாவதுதான் குறிக்கோளோ? கோயில் கட்டிக் கொடை வகுலிப்பதும், பூர்ண கும்ப மரியாதை

யில் மயங்குவதும், தேங்காய் உடைத்து, குடம் கொளுத்தி இசை தொடங்குவதும் போன்றவற்றைவிட— பிராமண ஆதிக்கத்தால் புழுவாய் நசிங்கிச் செத்த இந்த அடித்தள மக்களை, தன்மான முள்ளவர்களாய்த் தலை நிமிர வைத்த தந்தை பெரியாருக்கு மரியாதை செய்ய மறுத்தது, சந்தேகமில்லாமல் பிராமணனாகும் முயற்சியாகத்தான் இருக்கும்.

ஆகிவிட்டால் சந்தோஷம்தான். பிராமணர்கள்தாம் பாவம்.

ஒவ்வொருவனிடமும் இந்த ஆசை இருப்பதாக அந்தப் பெரியவர் சொன்னதை எண்ணி, என்னையும் பரிசீலிக்கத் தோன்றியது.

எனக்கொரு வேலை கிடைத்து, அது நிரந்தரப்படும் முன்பே திருமணம் செய்து கொண்டு, ஒரு குழந்தைக்கும் தந்தையான போது, எல்லா சராசரி மனிதர்களைப் போல எனக்கும் சில ஆசைகள் முளைத்தன. அவற்றில் சொல்லிக் கொள்ளும்படியான மூன்று ஆசைகள்.

முதல் ஆசை: “எனக்கென்று ஒரு வீடு கட்டிக் கொள்ள வேண்டும். அந்த வீட்டின் நடுக் கூடத்தில் ஒரு ஊஞ்சல் பலகை தொங்கவிட வேண்டும்.”

பிள்ளைப் பருவத்தில் இரண்டொரு சந்தர்ப்பங்களில் ஆலமரத்தின் தாழ்ந்த விழுதுகளைப் பற்றிக்கொண்டு தொங்கியதும், புளியமரக் கிளைகளில் கயிறு கட்டி, உருட்டுக் கட்டையில் உட்கார்ந்து, உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு வானத்துக்கும் பூமிக்குமாய் எம்பி எம்பி ஆடியதும் உண்டு. மற்றபடி நடுக் கூடத்து ஊஞ்சல் பலகையெல்லாம் கற்பனைக்கும் வராத விஷயம். என் தந்தை தறி போட்டு நெய்தவர். எனக்கு விவரம் தெரிந்த போது மக்கப் பலகைகள் கூரையில் நாண்டு கொண்டு தொங்கின. தறிப்பள்ளம் ஒளிந்து விளையாடியே தூர்ந்தது. சிட்டத்தறிகள் அடுப்புச் சுள்ளிகளாயின. என் வீட்டு மனிதர்களுக்கு ஊழமை தாக்கோல் ஓட்டம்தான் ஊஞ்சலாட்டம்.

பின்னே எனக்கெப்படி இந்த ஆசை?

நான் அப்போது படித்த பத்திரிகைகள், நாவல்களில் பெரும்பாலும் ஊஞ்சல், ரேழி, துளசிமாடம் போன்ற சமாச்சாரங்கள் அடிக்கடி வரும். அவற்றின் தாக்கத்தால் ஊஞ்சலின்மேல் எனக் கொரு மோகம் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

ஆயிற்று. சொந்த வீடு கட்டி விட்டேன். கட்டும் போதே நடுக் கூடத்தில் இரண்டு கொக்கிகளும் மாட்டச் சொன்னேன். ஊஞ்சல் மாட்ட, மேல் கூரை 12 அடி உயரமாவது இருந்தால் நல்லது. சுவர்களை அந்த உயரம் தூக்கலாமா என்று யோசித்த போது, மேஸ்திரி இளைஞன் என்னை வினோதமாகப் பார்த்தான். “பத்தரையடியே அதிகம் சார். 12 அடி தூக்குனா மேற்கொண்டு ஒரு பத்து ரூவா ஆகும் சார். வேஸ்ட்.”

“சரி சரி. தளத்தைப் போட்டுருப்பா.”

இப்போது இரு கொக்கிகளையும் இணைத்து இரும்புப் பட்டை கட்டி, அதன் நடுவே மின் விசிறி ஆடிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஊஞ்சல் இப்போதும் மாட்டலாம்தான். ஆனால், அது என் னாவோ, நினைக்க நினைக்க ஓர் அன்னிய சமாச்சாரமாகவே என் னுள் தள்ளுபடியாகி விட்டது. மின் விசிறி கூட அன்னியம்தான். ஆனால் அது வளர்ச்சியின் அம்சமாகத் தெரிகிறது. ஊஞ்சல் கலாச்சாரத்தின் கூறாகி, இது என் கலாச்சாரம் இல்லை என்று விட்டாயிற்று.

இரண்டாவது ஆசை: “நல்லதாக ஒரு பட்டு வேட்டி, பட்டுச் சட்டை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.”

இந்த ஆசையும் இன்று வரை நிறைவேறவில்லை. வீட்டுப் பெண்களுக்கெல்லாம் பட்டில் கொட்டியாயிற்று. எனக்கென்றுதான் இன்னும் வாய்க்கவில்லை. இடையில், “சரி, வாங்கி எங்கே கட்டிக் கொண்டு போவது?” என்றொரு கேள்வி. வெளியில் போய் வரும் போது, வேட்டி கட்டிக் கொண்டால் சிறு பையன் மாதிரி இருக்கிறதாக வீட்டுக்காரி சொல்லிச் சொல்லியே, குழாயோடு திரி வது என்று ஆகிவிட்டது. வீட்டில் கட்டிக்கொள்ள நாலு முழக் கதர் வேட்டி தவிர வேறொன்றும் பிடிக்கவில்லை. ஒரு நண்பர் ஆசையாக பாலியஸ்டர் வேட்டி ஒன்று வாங்கிக் கொடுத்தார். ஆண்டுகள் கழிவின்றன. இன்னும் கட்டிக்கொள்ளவில்லை. யாருக் காவது கொடுத்துவிட்டால் என்றால் என் வீட்டுக்காரியின் காதில் அது விழவில்லை. வீட்டுக்கு வீடு இப்படிச் சில செவிட்டுப் பிரச்சி னைகள் இருக்கும் போலும். இடையில் இந்தப் புதுக்கவிஞர்கள் வேறு ‘ஆயிரமாயிரம் பிணங்கள்; மேனியில் பட்டுத் துணி’ என்று எழுதிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். வயசும் ஆகிக் கொண்டே போகிறது. முடிவில் ‘ஆம்பளைக்கு’ இது அதிகப்படியான அலங் காரம் என்று ஒரு தள்ளுபடிக் குரலே கறாராக முறைக்கிறது.

மூன்றாவது ஆசை: வெகு முக்கியமான ஆசை. இனி முடி யாது என்று முடிந்து போன ஆசை. “காஞ்சி மடத்து மகா பெரியவர் அருள் திரு சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகளை ஒரு முறையாவது நேரில் பார்க்க வேண்டும்.”

மற்ற இரு ஆசைகள் நிறை வேறாவிட்டாலும் அவை முற்றுப் புள்ளியிடைத ஆசைகள். ஆனால் இந்த மூன்றாவது ஆசை நிறைவேறாமலேயே முடிந்து போனது என்னைக் கொஞ்சம் தழு தழுக்கவே வைக்கிறது.

பெரியவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்னும் ஆசைக்கு ஏறக்கு றைய 25 வயது. இதற்காக முயன்றேனா எனில் இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். முயலாமையை நியாயப்படுத்துவது போல ஒரு சம்பவம்:

1976இல் திரு ஜெயேந்திர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் சென்னை ராய புரத்திலுள்ள ராஜரத்தின நாயக்கர் திருமண மண்டபத்தில் முகாம் இட்டிருந்தார். அந்தப் பேட்டை மக்கள் அவரைத் தரிசிக்கச் சென் றனர். அப்போது, எட்டு வயது நிரம்பிய என் மகன் என்னிடம்

சொல்லிக்கொள்ளாமல் அன்னை வீட்டாரோடு அவரைக் காணச் சென்று விட்டான்.

எல்லாரும் வரிசையாகச் சென்று அவரை வணங்க, அவரோ தம்மைக் காண வந்திருந்த வடநாட்டுக்குடும்பத்தினரோடு ஈடுபாட்டோடு இந்தியில் உரையாடியவாறு, வெகு அனிச்சையாக ஆசி வழங்கிக் கொண்டிருந்தாராம். என் பிள்ளை அவரை விழுந்து வணங்கி, “என்னை ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்க சாமி,” என்று வேண்டியிருக்கிறான். அவர் கவனம் திருப்பாமல், “பண்ணியாச்சு. நகர்ந்து போ,” என்றாராம். இவன் நகராமல் மேலும், “எனக்கு நல்லா படிப்பு வருங்களா சாமி?” எனக் கேட்டிருக்கிறான். “எல்லாம் வரும். போ போ,” என்று விரட்டினாராம்.

வீட்டுக்கு வந்து சொன்னான். பிள்ளை மனசில் அந்த விரட்டல் ஒரு காயத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டது. “என்னப்பா, அவர் நாயை விரட்டற மாதிரி விரட்டறார்?” என்றான்.

“அப்படியெல்லாம் சொல்லக் கூடாது. படிப்பு வருமா வராதா என்பது உன் முயற்சியில்தான் இருக்குது. அவர்கிட்ட போய் ஏன் குறி கேட்டே? அதுதான் உன்னை அப்பா கடிஞ்சிருக்கார்,” என்று சமாதானப் படுத்தினேன். அருகில் இருந்த கிழவி ஒருத்தி அவனை இழுத்து வைத்துக்கொண்டு, “நீதான் செவப்பா இருக்கிறியே. பேசாம ஒரு பூணூலை மாட்டிக்கிட்டுப் போயிருக்க வேண்டியதுதானே?” என்றாள். “பூணூல் மாட்டிக்கிட்டா நானே ஆசீர்வாதம் பண்ணுவேன் பாட்டி,” என்றான். என்ன சொல்ல?

ஆக, பெரியவர்களைப் பார்க்க முயல்வதில் என்னுள் நீண்ட தயக்கம். மேலும், ‘நிகழ்ச்சிகள் யாவும் நிச்சயிக்கப்படவை. எது நடக்குமோ, அது நடக்கும்’ என்பதில் எனக்கொரு நம்பிக்கை.

அவர்களைச் சந்திப்பது என் வாழ்வின் ஒரு அம்சமாக இருக்க வில்லை என்று இப்போது தெரிந்து கொண்டேன். இதற்காக மனசு வலித்தாலும், இது என் வாழ்க்கையில் நேர்ந்துவிட்ட குறை என்று ஒருபோதும் சொல்ல மாட்டேன். ஒவ்வொருத்தனும் அவ்வளவளவில் முழுமையானவன். அவனுக்கு நேர்வதெல்லாம் அந்த முழுமையின் அம்சங்கள்தாம். நிகழ்ச்சிகளில் நமக்கான குறை நிறை என்று ஒன்றுமில்லை. எனக்குப் போதைப் பழக்கமில்லை. அது என் வாழ்க்கையில் ஒரு குறையா என்ன? எனக்கு இதுவரை நேர்ந்த மனம் பிளக்கும் துயரங்கள் யாவும் எனக்கான நிறைகளா என்ன? நல்லதோ, கெட்டதோ- எனக்கு நேர்பவை யாவும் என் இருத்தலை முழுமையுறுத்தும் துகள்கள், அவ்வளவே. அந்த என் முழுமைக்குப் பெரியவர்களைப் பார்க்காதது கணக்கில் வராத அம்சம். ஆனால், மனம் இருக்கிறதே, அது நிறை-குறைகளைத் தட்டுகளாய் ஆடவிடும் முள்ளில்லாத துலாக்கோல். அதன் நிறுவையில் பெரியவரைப் பார்க்க முடியாமல் போன அம்சம் ஒர் இழப்பாகவே பதிவாகிறது.

பெரியவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை திடுதிப்பென்று முளைத்துவிடவில்லை. பலகாலமாக அவர்களைப் பற்றின செய்திகளைத் தொடர்ந்து சேகரித்துக்கொண்டே இருந்த நிலையில், இனி

மேலும் சான்றுகள் தேவையில்லை என்று கருதிய போது தோன்றிய ஆசை. அவர் ஒரு மடத்தின் அதிபதி என்பதற்காகவோ, மதத்தின் போதகர் என்பதற்காகவோ, வைதிக இலக்கணம் என்பதற்காகவோ நான் பார்க்க விரும்பியதில்லை.

என் காலத்தில், எந்தவித வம்புதும்புகளும் பற்றாத, எந்தவித வதந்திகளுக்கும் ஆட்படாத, உடல், மனம் பற்றிய சொந்த உந்துதல்களை முற்றும் விலக்கிய, தன்மனத் தூய்மை காத்த ஒரு மாமனிதராக அவர் விளங்கினார் என நான் நம்பினேன். தகவல் தொடர்புச் சாதனங்கள் அனைத்தையும் அவருடைய பக்தர்களே ஆக்ரமித்துள்ளதால், வெளியுலகுக்கு அவர் தூய்மையானவராகக் காட்டப்பட்டார் என்றெல்லாம் குதர்க்கம் செய்து, அவர் தூய்மையைக் குறைத்துவிட முடியுமென்று நான் நம்பியதே இல்லை. என் காலத்தில், பழிபாவங்களுக்கு ஒரு துளியேனும் ஆட்படாத மடாதிபதிகள் யார் இருந்தார்கள், இவரைத் தவிர?

அப்படிப்பட்ட ஒரு தூய மனிதரின் முகத்தில் விழிப்பது பெறற்கரும் பேறு என்று கருதினேன்.

மற்றபடி, ஒரு மடாதிபதி என்ற அளவில் அவருக்கு விதிக்கப்பட்டதென்னவோ, அதைத்தான் செய்துகொண்டிருந்தார். வைதிக தர்மம் என்ன சொன்னதோ, அதைக் கேள்விக்குள்ளாக்க நினையாது, அவர்களின் முன்னோர் சொன்னதை அப்படியே கற்று, கற்பித்து, கடைப்பிடித்து, ஆசீர்வதித்து வாழ்ந்தார். அதில் புதிதாய் சொல்லிக்கொள்ள எனக்கொன்றும் இல்லை.

அவரை ஒரு சிந்தனாவாதி என்று சொல்வதெல்லாம் ஆசையால் சொல்லப்படும் அடைமொழிதான். அவரை விடவும் இன்றைய காஞ்சிப் பெரியவர் திரு ஜெயேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகளைச் சிந்தனாவாதி என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. சிந்தனையாளனுக்குத் தான் வேகமும் சலிப்புமான இயக்கங்கள் வாய்க்கும். அப்படிப்பட்ட சில இயக்கங்களைக் கண்டவர் இவர். நல்லதற்கோ கெட்டதற்கோ, இருப்பில் சலிப்பு காண்கிறவர்தாம் சிந்தனையை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்கள். அப்படியப்பட்ட எந்த சிறு அசைவுகளுக்கும் ஒரு போதும் ஆட்படாதவர் மகா பெரியவர். என்னுள் உறைத்த அவர் பெருமையெல்லாம், தமக்கு அளவற்ற வசதிகள் இருந்தும் ஈன வழிகளில் தம் இச்சையைச் செலுத்தாத, தூய்மையின் உருவமாகத் தெரிந்தார் என்பதுதான். இந்தத் தூய்மைத்தான் அவரின் ஞானமாக விளங்கியது என்று படுகிறது.

அவர் மறைந்த போது, அவரை புத்தரோடு ஒப்பிட்டுப் பேசினார்கள். இருவரும் வைகாசி பௌர்ணமி தினத்தில் தோன்றியவர்கள்; இருவரும் பிராணிகளை வதைக்கக் கூடாது என்றார்கள் என்பது போல ஒப்புமை. இப்படியெல்லாம் சொல்வது இருவருக்கும் பெருமை சேர்க்காது. இரு மனிதர்களிடையே இது போன்ற ஒப்புமைகள் ஓராயிரம் சொல்லலாம். தம் கோட்பாடுகளில் மனி

தர்கள் ஒன்றுபட்டார்கள், அல்லது வேறுபட்டார்கள் என்பதுதான் முக்கியம்.

புத்தர் வைதிக-சனாதன தர்மங்களை எதிர்த்துப் போர்க் கொடி உயர்த்திய பெருமகன். உலகத்து சமய சித்தாந்திகளுள் மிகக் குறைவான விமர்சனத்துக்கு ஆளாகும் பெருமைக்குரியவர். வெகுமக்களோடு இரண்டறக் கலந்தவர். அவர்களுடைய மொழியில் அவர்கள் கடைத்தேற்றத்துக்குப் பேசியவர். சனாதன மதத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள், அம்பேத்கர் தலைமையில் புகலிடம் தேடிப் போகும் அளவுக்கு ஒரு மதத்தை உருவாக்கியவர்.

காஞ்சிப் பெரியவர் ஒரு நல்ல சனாதனி. சனாதன தர்மத்துக் கெதிராக சிறு துரும்பைக்கூட நகர்த்தாதவர். சமஸ்கிருதத்தை மட்டுமே வேத மொழியாக அங்கீகரித்தவர். பிராமணர்கள் தவிர, வேறெவருக்கும் வேதங்களைப் போதிக்கக் கூடாது என்று நம்பி, சொல்லிய பிராமணோத்தமர். அவரைப் போய் புத்தரோடு ஒப்பிட்டு அவமரியாதை செய்வது மகா பாவம் எனக் கருதுகிறேன்.

மகா பெரியவரிடம் முஸ்லிம் அன்பர் ஒருவர் பற்று கொண்டு அவர் பல்லக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு தொடர்ந்ததும், பெரியவர்மேல் பாடல்கள் இயற்றியதும், காணிக்கை செலுத்தியதும் பற்றியெல்லாம் சொல்லப்படுவதுண்டு. தம் சனாதன தர்மத்திலிருந்து கொஞ்சமும் வழுவாத பெரியவரிடம், அவரை விடவும் கடுமையான மத ஒழுக்கங்களைப் போற்றும் ஒரு துலுக்கர் நேசங்கொண்டு நெகிழ்ந்தாரென்றால், இதில் யாருக்கு யார் உயர்ந்தவர்?

பெரியவரை காந்தியடிகள் சந்தித்துள்ளார். காந்தியார் ஒரு வைசியர். பெரியவர் பிராமணர். இருவரும் சனாதன தர்மப்படி ஒரு மாட்டுக் கொட்டிலில் சந்தித்தனர். அது இல்லாவிட்டால் ஒரு கிணற்று மறைவில் சந்தித்திருப்பார்கள். அவர்கள் இருவரும் என்ன பேசினார்கள் என்பது இன்று வரை வெளியிடப்படவில்லை. இந்த மூடுமந்திரம் ஏன் என்பதும் விளங்கவில்லை.

அது மூடுமந்திரம் என்றும் சொல்வதற்கில்லை. காந்தியடிகள் பெரியவரிடம் அரிஜனங்களின் ஆலயப் பிரவேசத்திற்கு மதத் தலைவர் என்ற முறையில் ஆதரவைத் தெரிவிக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார் என்றும், அது தாம் நம்பும் சீலத்திற்கு முரண்பாடு என்று பெரியவர் கூறி, காந்தியடிகளிடம் தமக்குள்ள அன்பைக் காட்ட நார்த்தம் பழம் அளித்து, மத நம்பிக்கையுள்ள அரசமைய காந்தியடிகள் பாடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார் என்பதும் ஒரு செவிவழிச் செய்தி.

இதை வெளிப்படுத்துவதால் பெரியவருக்கு இழுக்கொன்றும் நேர்ந்துவிடாது. அவர் எதை நம்பினாரோ, அதற்கு அந்தரங்க சுத்தியோடு உண்மையாய் நடந்துகொண்டார் என்பதே ஒரு வகையில் சிறப்புதானே? சொல்லொன்றும் செயலொன்றும் மனமொன்றுமாக பாசாங்கு பண்ணாதவர் என்பதும் போற்றுதலுக்குரிய விஷயம்தானே! என்ன, அவரை 'த்ரிகால ஞானி' என்றெல்லாம் சிர

மேற் கொண்டாடுவது சற்றுச் செயற்கையாய்ப் படலாம். அதனாலென்ன?

காந்தியடிகளும் அடிப்படையில் சனாதனியே. பணக்காரர்கள் கர்மகர்த்தாக்களாக இருந்து ஏழைகளைக் கடைத்தேற்ற வேண்டும் என்று நம்பிப் பாடுபட்டவர். தீண்டத்தகாதவர்களிடம் அனுதாபம் கொண்டதில் அவ்வற்ற மனிதாபிமானியாய் உயர்ந்து நின்றவர். இந்த அனுதாபத்தின் உச்ச கட்டமாக, “நான் மீண்டும் பிறப்பதானால் ஒரு ஹரிஜனாகவே பிறக்க விரும்புகிறேன். அவர்கள் துயரங்களை நானே அனுபவித்து, அவர்களுக்காக என்னை அர்ப்பணிக்க விரும்புகிறேன்” என்றார். இது ஒரு முகமில்லாத கருத்துதான். ஆனால் சொல்லும் பெருந்தன்மை அவருக்கிருந்தது.

காஞ்சிப் பெரியவர், “வரதட்சிணை வாங்குகிறவர்கள் விவாகப்பத்திரத்தில் மடத்தின் பெயரைப் போடக் கூடாது” என்று சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு இருந்த செல்வாக்குக்கு அதற்கு மேலும் சென்று “வரதட்சிணை வாங்குபவர்களை ஆசீர்வதிப்பது ஈனச் செயல் என்று கருதுகிறேன்,” என்று சொல்லியோ, அதை நடைமுறைப்படுத்தியோ, குறைந்தபட்சம் பிராமண சமூகத்தையாவது திருத்தியிருக்கலாம். செய்யவில்லை. இதுபோன்ற இக்கட்டில் தம்மைச் சிக்கவைத்துக்கொள்வதன் பலாபலன் பற்றி அவருக்குத் தெரியும். முகமன் பேசும் பக்தியானது அமிலச் சோதனையில் அழிந்தே போகும் என்பதை அவர் அறிவார்.

பெரியவர்களுக்குப் பண்டிதமணி மு.கதிரேசன் செட்டியார்தாம் தமிழாசிரியர். இப்படி ஏன் சொல்லப்படுவதில்லையோ, அறியேன். தம் தமிழாசிரியரைப் பெரியவர் பட்டுப் பீதாம்பரம் அளித்து கௌரவித்திருக்கிறார். எனக்கொரு சந்தேகம் உண்டு. பெரியவர்கள் மாணாக்கர். பண்டிதமணி ஆசிரியர். மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்ற வரிசையைப் பெரியவர் பின்பற்றியிருப்பாரா? தாம் ஒரு மடத்தின் அதிபதி என்பதால், அதுவே குரு ஸ்தானமாகப் பாவிக் கப்படுவதால் அது இயலாமல் போயிருக்கலாம். ஆனால் பெரியவர்கள் பண்டிதமணியிடம் நன்றாகவே கற்றுத் தேர்ந்தவர்தாம்.

பெரியவர் அத்வைதி அல்லவா! இந்த அத்வைதத்தை விளக்குவதில் விற்பன்னராயிருந்தவர் திரு T.M.P. மகாதேவன் அவர்கள். அத்வைத விளக்கம் கேட்டுப் பெரியவர்களை அணுகும் வெளிநாட்டு அறிஞர்களை திரு மகாதேவனிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தது, உரியவரை உரிய விதத்தில் கௌரவிக்கும் அவரின் உயர்ந்த பண்பைக் காட்டுகிறது. இவையெல்லாம் கூட நிறைவேறாமல் போன என் ஆசையை நீர் விட்டு வளர்த்ததுண்டு.

யோசிக்கையில்,

ஆசைகள் என்னவாயினும், நானும் என் மனிதர்களும் எங்கள் அடையாளங்களைத் தொலைத்துவிடவில்லை. அது முடியாது. கானலைப் பார்த்து ரசிக்கலாம்; பருகி உயிர்க்க இயலாது.

பட்டி செங்குட்டுவன்

ஒடுக்கம்

எத்தனை வீடுகள் ஏறி இறங்கினோம்!

இன்றைக்குப் புதுவீடு.

நிழலிருந்தால் நல்லது

மரங்கள் நடவேண்டும்!

பழ மரங்கள்—

அய்யோ வேண்டாங்க;

வானரங்கள் வட்டமிடும்!

வீடெல்லாம் எச்சமிடும்!

முருங்கை—

அய்ய... ஓசியில் கீரை

ஒடித்துத் தர மாளாது!

பூவரசு—

போச்சு... இலைகள் எல்லாம்

கொஞ்ச நாளில் 'பீப்பீ'யாய் மாறும்!

காதைத் துளைக்கும்!

பனை—

இதென்ன... பொட்டல் காடா?

தென்னை—

இப்போது தெரியாதுங்க.

பெருங்காற்றில் மட்டை விழும்

மொட்டை மாடியில்

முளைத்த மரத்தில் பட்டுப் பழுதுவரும்!

பி.பி.சி. பார்க்காமல்

எப்படித் தூக்கம் வரும்?

மூலிகைகள்—

என்ன இது? ஆசிரமமா?

வேறென்ன—

பேசாமல் பத்து சட்டிகளில்

குரோட்டன்ஸ் வைத்துவிடுவோம்!

பொழுதும் போகும். எந்தப்

புகைச்சலும் இருக்காது!

கார்க்கிராசன்

குறியீடுகள்

நிகழ்வு

இரவு முழுக்கத்
 தவமிருந்து,
 விடியலுக்கு ஏங்கும்
 சிட்டுக் குருவி!
 நிலைக் கண்ணாடி
 முன்னமர்ந்து,
 கனவு பேசி,
 தன்னுருவில்
 தான்முயங்கும்.
 மனித ஒலி
 அருகி வர,
 பெருமூச்செடுத்து
 சிறகடிக்கும்.
 நெஞ்சமோ
 நிலைக் கண்ணாடி முன்!
 இரை மறக்கும்;
 உறவை மறக்கும்.
 நீளும் சில நாட்கள்
 ஓரங்க நாடகம்.
 கனவு மயக்கத்தில்
 சிறகடித்து வெளியேற,
 நீண்ட நாள் காத்திருப்பில்
 இடை மறிக்கும்
 ஆண் குருவி!
 தென்றல் திரையிட,
 மஞ்சள் வெய்யிலில்,
 கீற்று மெத்தையில்
 புணரும் சிறகடித்து!
 கவிதை துள்ளும்
 அந்நேரம்
 அம்மாவின் பார்வை
 என்னுள்
 இறங்கும்!

வேண்டும்
 மண்ணுக்குள்
 கரு விதைத்து,
 உடல் வியர்த்து,
 உயிர் வளர்த்து,
 பயன் விளைக்க
 நான்.
 வேண்டும்
 அழுக்கு மனிதர்
 உடுப்பு வெளுக்க,
 மலம் எடுக்க
 நான்.
 வேண்டும்
 மாடு தின்று,
 எனை மிதிக்கும் - கால்களுக்கு
 செருப்பு தைக்க
 நான்.
 வேண்டும்
 புடைத்து நிற்கும் குறிகள்
 திணவு தீர்க்க,
 காமக் கிழத்தியாய்
 நான்.
 பாடை சுமக்க,
 பறையடிக்க,
 மயானத்தில் பிணம் எரிக்க
 நான் வேண்டும்.
 கருவறை நுழைந்து,
 என் மொழி பேசி,
 கல் சுமந்த கரங்கள்
 மலர் துவி இறையெழுப்ப,
 நான் வேண்டாம்.
 அந்த நான்
 பஞ்சமன்!
 சூத்திரன்!

நவீன இலக்கியம்

மனித வளர்ச்சி சார்ந்த எல்லா சுகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு, நிகழ்விலிருந்து பின் நோக்கிய பார்வையில், மனித வக்கிரம் சார்ந்த விதிவிலக்குச் சிந்தனையை எழுத்துருவாக்கி மகுடம் சூட்டுவதே நவீன இலக்கியம் என்று ஒரு கோட்பாடு பின்பற்றப்படுகிறது. இதுகூட இங்குள்ளவர்களின் சொந்தக் கோட்பாடல்ல; இறக்குமதிச் சரக்கு. மேலை மண்ணில் பல்கிப் படரும் பல நூறு சிந்தனைகளுக்கெல்லாம் அடிநாதமாய் இழையோடுவது— சமூக அமைப்பிலும் குடும்பக் கட்டுக் கோப்பிலும் உறவு முறைகளை முற்றும் தொலைத்துவிட்டதுதான். நமக்கோ, மிஞ்சியிருப்பதும், இன்னமும் கலாச்சார மேன்மை பேசக்கிடைப்பதும் இந்த உறவுகள்தாம். இவற்றைத் தக்கவைத்துக் கொண்டே உறவின்மைச் சிந்தனைகளில் உழல்வது ஒரு வகை வக்கிரம் அல்லவா? மேலை மண்ணில் 'உறவின்மை'த் தளமானது, இரத்த ஓட்டத்தில் அலை பாய்ச்சும் நாடித்துடிப்பு போல தன்வயமுற்றுப் பெருகும் சொந்த அனுபவங்களின் தாக்கங்களும், அவற்றால் பெறப்படும் சுகமனித பிரக்கஞ்சும், நேசமும், இலக்கியவாதிகளைப் புதுப்பார்வையில் வழி நடத்துகின்றன. அவை யொன்றும் இல்லாமல் 'உறவின்மைத் தளத்தை' மட்டுமே பற்றிக் கொண்டு, புண்ணியங்களையே பலவீனங்களாக்கி இம்மண்ணில் மலினப்பட்டுப்போன தன்னகந்தையால் சுகமனிதனை முட்டாளாகப் புறக்கணிக்கும் அறிவீனத்தைப் பார்வையில் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு, மேலை மண்ணின் கொச்சைத்தனங்களோடு மட்டுமே கூட்டு வைத்துக் கொண்டு உழல்வது, இறக்குமதி மோகத்தின் சித்த பிரமைக்கான வக்கிரம் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

மூசா இலக்கியம்
MUSA ILAKKIYAM

இதழை, குறித்த காலத்தில் கொண்டு வரத்
தான் வேண்டும். இதழை ஊட்டப் படுத்துகிற
இடைவிடாத முயற்சியில் இடைவெளி நோந்து
போகிறது. ஒருங்கிணைக்க முயல்கிறோம்.